НИКОЛА М. НИКОЛОВ БОЖИДАР Б. ПАЛЮШЕВ

СВЕТОВНАТА КОНСПИРАЦИЯ - 2

(Черната кутия на световната конспирация)

СОФИЯ, 1996 г.

Nicola M. Nicolov
P. 0. Box 784
Portland, OR. 97207
U.S.A.

© Никола М. Николов — автор © Божидар Б. Палюшев — автор

ISBN 954 - 90060 - 2 - б

СЪДЪРЖАНИЕ

УВОД..... **9**

ГЛАВА ПЪРВА. ПРЕДСТАВАТА ЗА ВЛАСТТА, ЧОВЕКА, БОГА И ВСЕЛЕНАТА В СВЕТЛИНАТА НА ПАТРИАРХАЛНАТА МЪДРОСТ, ИДВАЩА ОТ ДРЕВНИТЕ ОБЩЕСТВА. 14

1. Тайното знание на древните евреи..... 14
1.2. Религиозната философия на древните евреи — път към обосноваването на тайните форми на управление в човешкото общество..... 49

ГЛАВА ВТОРА. МОДЕЛЪТ НА СВЕТОВНОТО УПРАВ ЛЕНИЕ В ПОЗИТИВНОТО ЧОВЕШКО ЗНАНИЕ..... 65

2.1.Еволюция на човешкото виждане за властта извън каноните на Тайното знание на евреите..... 65
2.2.Върху някои особености на европейския модел на властта, благоприятстващи развитието на идеите за световно управление…… 73
2.3.Политиката, моралът и религията като форми на управлението в Новия Световен ред. Културните измерения на съвременното масонство: Исторически извори..... 116
2.4.Мистериозният Вавилон и тайното управление..... 146
2.5.Попечителство (Опекунство)..... 162
2.6.Taipan..... 166
2.7.Изповедта на един евреин..... 173
2.8.Трите лица на Израел..... 178
2.9.Израел възбужда непрекъсната война 181
2.10.Триъгълникът Ню Йорк — Москва — Тел-Авив..... 182
2.11.Израелска расистка политика..... 186
2.12.Тероризъм..... 187
2.13.МВФ разрушава новите демокрации..... 192
2.14. Третият Рим..... 194
2.15. Настъпващата катастрофа..... 198

2.15.1. Англофилите..... 201
2.16. Новият Световен Ред..... 202
2.16.1. Голямата измама..... 210
2.17.Максуел..... 214
2.18.Паразитите..... 223
2.18.1. Шабец Гой (The Shabez Goi)... ……..... 236

ГЛАВА ТРЕТА. ФИЛОСОФИЯТА НА РАВНОВЕСИЕТО ЕДИН ОПИТ ЗА РАЗШИРЯВАНЕ НА ЗНАНИЕТО НИ ЗА ВЛАСТТА, ЗА МАСОНСТВОТО, ЗА УСТРОЙСТВОТО НА СВЕТА, ЗА БЪДЕЩЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО..... 246

3.1.Новият световен ред означава преди всичко "ред", а не "хаос". Опит за един съвременен анализ на това понятие 246
3.2.Философия на равновесието — екилибрология. 257
3.3.Управление и равновесие. Новият световен ред като система на управление..... 290
3.4: Илюзията за нов екологичен ред, проповядвана от елитната група "Римски клуб"..... 305
3.5. Екилибрологията и познанието ни за света. Квантов модел на парапсихичните явления и магията 314

5.ДОПЪЛНЕНИЕ……. 333

6.ЗАКЛЮЧЕНИЕ..... 350

7. ЛИТЕРАТУРА..... 355

ПОСВЕЩАВАМЕ

НА ВСИЧКИ МЛАДИ И ЧЕСТНИ ХОРА, ЗАГРИЖЕНИ ЗА БЪДЕЩЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО.

МЪДРОСТИ

— Почти всички политици грешат, когато влязат във връз-ка с някой търговец.

—Не мислете, че сте променили мнението на един човек с това, че сте го накарали да мълчи.

—Деспотизма е един умствен проблем, а цензурата е проблем от една ненормална психология.

—Комунизъм — Не само всичко мое е твое, но и всичко твое е мое.

—Колкото една държава е по-корумпирана, толкова повече закони съществуват в нея.

—Ние трябва да спрем да говорим за българските мечти и да започнем да слушаме мечтите на българите.

—Дипломация е изкуството да ловиш спокойно риба в мътна вода.

—Опозицията довежда до разногласия, от които произлиза най-справедливата хармония.

—Най-голямата мъдрост е да знаеш това, което ти не знаеш.

—Най-евтината отбрана на държавата е образованието.

—След като изборите свършват и робството започва.

—Свобода е свободата да кажеш, че две и две правят четири.

—Америка е богата, защото е изяла трагедиите на милиони имигранти.

—Капиталът е само плодът на труда.

—Работниците са единствените спасители на обществото и расата.

—Крайни закони са почти винаги крайна несправедливост.

8 СВЕТОВНАТА КОНСПИРАЦИЯ - 2

—Благополучието на хората е главният закон.

—Лидер е този, който умее да следва хората.

—Свободата винаги се е поддържала с кръвта на патриоти и тирани.
—Гласът на болшинството не е гаранция за справедливост.

—Един човек с кураж е болшинство.

—Оръжието е това, което създава политическата сила.

—Социализъм е един изроден капитализъм на банкрутирали капиталисти.

— Богатството не е плодът на труда, а е резултат на организирано и покровителствано обиране.

—Миналото се разбира само от светлината на сегашното, а сегашното само от светлината на миналото.

—Много е трудно да служиш честно и да се харесаш.

—Никога не се пързаляйте върху тънък лед.

—Държава, която унищожава своята земя, унищожава себе си.

—Когато лошият се преструва на добър, тогава той е най-лош.

—Всички питаме дали е богат, никой — дали е добър.

—Прекалено благородство спрямо безочливия е глупост.

—За честния честта е украшение, за нечестния — петно.

—Истината за един човек не е това, което ви се открива, а това което не казва. Не слушайте това, което казва, а това което не казва.

— Голям певец е този, който може да изрази нашето мълчание.

— Прогресира само тази нация, която може да направи от много — един.

УВОД

Според Библията човекът е създаден от един всемогъщ и съвършен Бог, който си е поставил определени цели за нашия живот. Някои дори мислят, че духът, който носи човекът, е част от Великия дух на **този** Бог, поради което свободната човешка воля може да се разглежда като най-важната връзка между човешката и божествената природа; Според Сартр "Човекът е предопределен да бъде свободен". Всеки човек би трябвало сам да решава какъв да бъде и какво да прави.

Противоположната теория, най-често приписвана на Маркс, е: "Истинската същност на човека е съвкупността от обществените отношения". Трябва да имаме предвид, че Маркс в своята философия отрича Бога и твърди, че същността на индивида е изцяло продукт на човешкото общество, в което той живее.

Различните гледища за човешката природа са от изключителна важност за нашия подход към същността на социалната система. Например, ако е вярно, че ние сме продукт на нашето общество и ако намираме нещата в него за неудовлетворителни, налага се ние да преобразим това общество. Ако сме убедени, че Бог наистина ни е създал, то божията цел ни определя какви трябва да бъдем и как да се отнасяме към нещата около нас. Ако по силата на божията воля ние сме достатъчно свободни, **можем да направим правилния избор с помощта на нашето собствено съзнание.**

Според Маркс истинският човек е човекът без Бог. Фалшивият, отчужденият човек е този, който вярва в Бога. По този повод в своето произведение "Същност-

та на християнството" (1841 г.) философът Фойербах коментира, че Бог (или абсолютният дух) е сътворил човека по Свой образ и подобие от духовна нужда, за да преодолее Божието отчуждение (алиенацията). Според него Бог се е чувствал сам, а самотният не може да познава себе си. Познанието възниква в отношението със себеподобните. Ето защо Бог сътворява човека. Бог е субект, човекът е обект, Фойербах обаче допълва, че тъкмо обратното е най-вероятно — човекът да бъде субектът, а Бог да е обектът; тоест човекът да е сътворил Бога по свой образ и подобие, за да преодолее собственото си човешко отчуждение.

Примитивният човек се е чувствал самотен в природата. Самотата е пораждала страх. Страхът е раждал образи, представи и необходимост от споделянето им със себеподобните. Своята същност човекът разбирал най-добре във взаимоотношенията си с другите. Така се зародила вечната и непоклатима идея за Бога, един естествен продукт на човешкото мислене, породена от страха на човека от собствения му статут в обществото и природата.

Чрез отричането на Бога и частната собственост може да се види истинската същност на човека. Това е философията на абсолютния материализъм, известен още като марксизъм.

Марксизмът е една лоша имитация на религията. Докато в християнската религия на почит е морално чистият акт на мъченичеството, като израз на привързаността към невидимия Бог, марксистите допускат драстично нарушение на морала чрез избиването на десетки милиони хора в името на техния идеал, което превръща тази псевдорелигия в една от многобройните сатанински изяви на човешката природа. Докато един от християнските принципи е: "Човек не е съ-

ворил живот и следователно няма право да отнеме човешки живот", марксистът Сталин казва: "Ако умре един човек е трагедия, но ако умрат милиони — това е просто диалектика."

Марксизмът се харесва на интелектуалците, защото по същество той оповестява абсолютността на знанието, което претендира да обясни всичко: произхода на човека, социалните явления, историята, природата и т.н. Такива интелектуалци са всъщност лъжеинтелектуалците. Търсенето на абсолютно познание е своеобразен израз на интелектуална слабост, корените на която се крият още в митичната личност на архангел Луцифер. Марксистите мразят Бога по същия начин, както и Луцифер го мрази. Още в Библията са описани опитите на подобните на Маркс лъжебогове, претендиращи за неговото място: "Как си паднал от небето, ти, Деннице, сина на зората. А ти думаше в сърцето си: Ще възлеза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди, ще възлеза над височината на облаците, ще бъда подобен на всевишния." (Исая, 14:12-14). Колко близко до този цитат звучат словата на самия Маркс: "... като един славен Бог аз ще построя моето царство след падането на света. Добивайки своята слава, силата на действието, аз ще се чувствам равен на Бога" (Маркс, стихотворения).

За съжаление опитът да се построи един такъв отделен свят, в който човекът би могъл да се почувства равен на Бога, завърши с най-голямата трагедия в историята на човечеството — избиването на десетки милиони невинни хора.

Възниква въпросът: След това катастрофално дис-кредитиране на марксистката философия възможно ли е да възникнат нови форми на нейното проявление,

скрити или явни, достъпни за разума ни, или необясними в мистерията на човешкото общество?

За съжаление отговорът е "да!". В дейността на малки, но влиятелни групи от световния финансов и политически елит си пробива път и се налага една нова философия на отчуждението — отчуждение този път от всички практически атрибути на нашата идентичност в структурата на света като цяло. Нашата свобода, твърдят адептите на тази философия, минава през премахването на държавите, през премахването на собствеността, на патриотичните ни чувства и религията на дедите ни. Това, което ни предвиждат тези хора, е да живеем ден за ден в единен,, лишен До максимална степен от структурни детайли свят, премахнати чрез неописуеми насилия. Насилия, по-големи дори от тези, които се употребиха при установяването на марксистката идеология в някои от държавите по света. Тези усилия могат да се осъществяват по пътя на една световна конспиративна система на управление, влияеща радикално на политиката и икономиката на всички държави по света. Не само частната собственост, както твърдеше старият Маркс, но те искат да ни отнемат и такива атрибути като националната принадлежност, уважението към традицията, към семейството и държавата, религиозното чувство и любовта към ближния. Това са неща, които ни отдалечават както от истинската същност на реалността, така и от нашата собствена свобода. Нововъзникващата философия е, че човечеството трябва да се управлява от единен център по каноните на тоталитарната власт, с което щяло да се реализира многовековната мечта на всеки човек да живее в световно общество, което е отхвърлило веднъж завинаги войната, глада, болестите, несправедливостта.

Тези истински врагове на човечеството използват добродетелите, най-близки до сърцето на човека, за да постигнат пъклените си планове — присвояването на световните богатства и превръщането ни в роби.

Пред лицето на тази нова опасност, която се въздига пред очите ни, ние се осмеляваме да зададем следния въпрос: има ли философия, която да определи веднъж завинаги ограничеността и тесногръдието на философите на отчуждението от типа на марксизма и на световната конспирация, която да набележи очертанията на един нов подход към човешката социална организираност, без да пострадат всепризнатите ценности в човешката култура и най-вече пострадалата, но съхранила своето значение идея за Бога.

Настоящата книга представлява скромен опит да се изложат някои съображения по този толкова важен въпрос.

Г Л А В А П Ъ Р В А

ПРЕДСТАВАТА ЗА ВЛАСТТА, ЧОВЕКА, БОГА И ВСЕЛЕНАТА В СВЕТЛИНАТА НА ПАТРИАРХАЛНАТА МЪДРОСТ, ИДВАЩА ОТ ДРЕВНИТЕ ОБЩЕСТВА

Резюме на **главата:** Било ли е тайното знание на древните евреи форма на познание, изпреварващо тогавашното развитие на човечеството? Опит за възпроизвеждането му от съвременна гледна точка. Някои хипотези относно произхода на това знание и възможната му връзка с възникването на свещенните книги на народите (Библията, Талмуда, Корана и др.), предопределили хода на развитието на основните световни религии.

1.1. ТАЙНОТО ЗНАНИЕ НА ДРЕВНИТЕ ЕВРЕИ

Винаги са ни вълнували следните въпроси: Защо евреите са оцелели през вековете? Защо много народи са изчезнали безследно, а други са проявили такава устойчивост, че съществуват и до днес? Защо например благородният народ на Картаген е потънал безвъзвратно в праха на историята, без да остави следа от себе си след поробването му от страна на Рим?

След завоюването на Палестина от римляните еврейското население е разпръснато по цялото земно кълбо. И въпреки че оттогава са изминали почти 2000 години, евреите никъде не са асимилирани. Те здраво пазят своето национално чувство и единство. Евреинът винаги и навсякъде си остава евреин, та дори да е с дръпнати очи като китаец, В Америка например

полски или унгарски емигранти се асимилират в продължение на 2 — 3 поколения, но евреите никога.

Каква е тайната и какви особености могат да бъдат открити в този сложен, своеобразен процес? На първо място може да се отбележи фактът, че оцеляването често има измерения и същност, различни от целите, и смисъла на нравствените закони, поради което сатанинското начало е било неизменен компонент на всякакъв тип оцеляване в човешкото общество.

Какво нещо е сатанизмът? Това е един демоничен принцип, способен да изкриви (изкористи и обърка) намеренията на тези, които попадат под това влияние. Той съществува още през времето, когато съществува и поверието за сатанинскою царство на земята. Като видима организация обаче съществува от края на XV столетие. Сатанизмът е бил използван от мистични групи, за да докажат, че "просветлението" им е било съобщавано от един източник, по — висш от този на човешкия интелект. Сатанистите претендират да притежават фантастична сила за използване на природния свят. В най-общ смисъл сатанизмът е глобализиран ефект на деструктивни човешки отношения, превърнал възникващото от тях озлобление на обикновения човек в система, подчинена на измеренията на социалната организираност. Организираната озлобеност в обществото е най-честият фундамент на такива социални образувания като мафиите, тайните обществени организации, масонството и др.

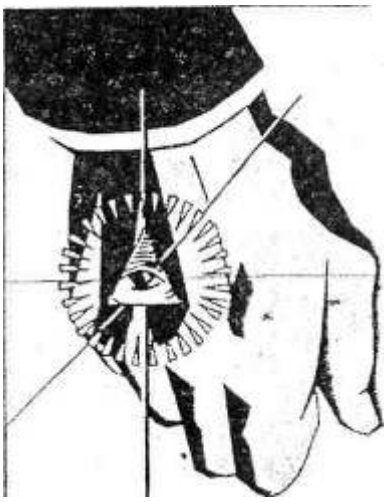

Сатанизмът и неговите мистериозни връзки, които са играли много съществена роля зад кулисите на световната история, идват главно от земите, където са се разиграли най-големите човешки драми — Египет, Вавилон, Сирия и Персия. От една страна — Източният мистицизъм, от друга страна — ориенталската любов към интригата, оформят една цяла нова система, която лесно се възприема и налага на Запад с ужасни резултати. Тази тайна наука обикновено се използва за политически и икономически цели.

Едно от главните предимства на организираното озлобление е умението му да не бърза. Мозъчните центрове на масонството например отдавна са предвидили трудностите в реализирането на плана им за широкомащабни разрушения в обществото с цел подготовката му за неговото ефективно управление, съсредоточено в контролиран от тях център. Тяхната надежда е, че търпението им ще бъде възнаградено чрез подкопаване на цялата система на християнския свят, достижимо чрез удар по най-съкровената идея, определяща нейните устои. Едно от ярките доказателства за такава грандиозна *цел* е например речта на брат Делпеш, произнесена на банкета на масонския конвент през 1902 г. Ще я цитираме дословно: "Триумфът на Галилееца (sic!) продължи двадесет века; днес дойде и неговия ред да умре. Тайнственият глас, възвестил някога на планината Епир смъртта на великия Пан, сега отново възвестява края на Бога, излъгал своите последователи (Dieu Trompeur). Той бе обещал на вярващите в него царство на справедливостта и мира; това заблуждение бе поддържано твърде дълго. Но днес този Бог изчезва. Той отива в легендите на вековете след божествата на Индия,

Египет, Гърция и Рим. Франкмасони! Приятно ми е да отбележа, че и ние не сме безучастни към тази гибел на лъжепророците. От деня, когато бе образувано масонското общество, римската църква, основана на галилейския мит, започна бързо да върви към упадък. От политическа гледна точка масоните често са се променяли, но във всички времена са били верни на своя основен лозунг: "Долу суеверията! Долу фанатизмът!"

Всяка сериозна, дълбоковградена и отработена във времето структура в обществото е пречка за осъществяването на целите на масоните. Това е така, защото в сложните социални структури възникват механизми на съпротива, които дискредитират усилията на единното управление на света, планирано от тях. Такава структура е световното християнство. Затова тя и насочва стрелите на своята подривна дейност към нея. Но дори и този, толкова дързък акт на световната конспиративна система не представлява нищо в сравнение с пагубните последици, които би могло да има едно друго тяхно действие: То е свързано с дейността на известния Римски клуб. Именно в псевдонаучната дейност на този клуб, който за никого не е тайна, че е под влиянието на световния конспиративен елит, се формират опасни идеи, прикриващи по особено ефективен начин намеренията за унищожението на много хора. Целта е чрез насаждането на една принципно неправилна екополитика в световен мащаб да се постигне осезателно влошаване на условията в екосредата на човечеството, осъществено чрез погрешно нейно управление. Такова действие очевидно е особено ефективно средство за масовото убийство на хора в мащаби, които далеч надхвърлят мащабите на унищожението в социалните революции и тоталитар-

ните форми на управление на обществото. С този проблем ще се занимаем по-късно.

Ние смятаме, че опровержението на тази лъженаучна истина, която упорито се разпространява от дейците на Римския клуб, може да започне с анализа на корените на човешкото познание, скрити, в някои древни научни системи, като древноеврейската Каббала, тайното учение на което е послужило за образец на организирането и на самите тайни общности от типа на ционистките организации, масонството и много други. Анализирайки този въпрос системно и задълбочено, на нас ни се отдаде да открием и едно ново, ефикасно оръжие за противодействие срещу световната конспиративна система, за което ще разкажем с най-големи подробности. По всичко изглежда, че всяка дълбокосмислена научна или философска система може да остави трайни следи в живота на хората само, ако в нея се съдържа и информация, водеща до нейното собствено спасение от домогванията на злонамерените гении на човешкия род, използващи нейните собствени достижения за осъществяването на своите зловещи намерения. Това оръжие е насочено и срещу най-важната цел на организираната озлобеност по света, свързана с изграждането и задействането на механизмите на противодействие, които би трябвало да отприщят енергията на неконтролирани стихийни конфронтации в обществото. Това е цел противоположна на целите на морала на християнската добродетел, на любовта, достигаща особена ефективност на нивото на международните отношения. Какъв би бил днес светът, ако любовта, толерантността и желанието за разбирателство тържествуваха още от самото начало на човешката история? Защото винаги пораждането

на условия за човешко разбирателство е придружено от появата на конструктивни отношения и структури, които са неподвластни на модела на управление, възникнал в разбирането на световния елит. Нашето усещане е, че това явление представлява по-скоро резултат на невежество, отколкото на съзнателно отношение. Но възможно е и да се заблуждаваме. Въпреки това наш дълг е да изложим съображенията си. Започваме с историята на тайното еврейско учение.

В Библията се говори за два Вавилона. Първи и втори. В момента ще се спрем на първия, а вторият ще разгледаме по-късно. Първият Вавилон е този, в който е била построена прочутата Вавилонска Кула. Това е първият човешки опит към едно световно управление или един нов световен ред, за какъвто подробно пишем в книгата си "Новият Ред". Сведенията за Вавилон са много оскъдни, но това, което научаваме от Библията, е, че след много взаимоизключващи се събития и след продължително време, първият Вавилон става **световна сила.** Той е бил богат и всемогъщ. Един от неговите царе на име Небушаднезар завладява Юдея и отвежда нейното население във Вавилон. Трябва да припомним, че по това време Юдея не е била целият Израел, който се е състоял от десетина северни племена. Те са били завладени и изгонени от тяхната земя от асирийците. Тези северни племена днес са обособени най-малко в десет различни държави. Библията описва подробно как всяко едно от племената се загубва с течение на времето. Пак според Библията днес те трябва да бъдат разделени народи, тъй като са забравили своя Бог и своята собствена история.

Повечето евреи остават във Вавилон, защото там

те забогатяват и фактически стават господарите на царството, където се разработва и Талмудата. Модерните еврейски писатели ни казват, че Талмудата е изворът на Еврейската религия. Тя е продукт на първия Вавилон, но и днес контролира еврейството като цяло. Не трябва в никакъв случай да се смесва Тората с Талмудата. Тора значи закон или първите 5 книги от Библията. Талмудата представлява много томове с традиции, взети от Първия Вавилон. Който не е евреин, обикновено не може да притежава Талмудата. Преди няколко години се опитахме да закупим томовете на тази книга, преведена на английски, но се оказа, че такава притежават само синагогите. След доста трудности срещу 5000 долара едва успяхме да се сдобием с една колекция.

Историята ни казва, че Вавилон е бил един много голям и процъфтяващ град по онова време и стотици години след това. Той е бил културният и религиозен център на еврейския народ. Оттам именно започва и банкерството. Оттам също започват и тайните общества и организации. Оттам започва и окултизмът. Всички злини, чиито корени са от Вавилон, и днес са между нас и се провеждат тайно.

Всички тези тайни довеждат великия Вавилон до разруха и изчезват от историята. Неговите жители се пръскат по различните краища на света и днес той е само руини.

Произходът на древноеврейското учение, известно като Каббала, е също оттам. То е описано в книгите на много забележителни изследователи, като Франк, Папюз, маркиз Сен Ив д'Алвейдър и др., но всички тези писания остават у нас едно трайно усещане за непълнота и стремеж да се прикрие същността му, идентифицирането на която изисква допълнителни

усилия и труд. В най-общи линии, може да се каже, че Каббала представлява системно изложение на теоретични и практически правила на тайното знание, чието ясно и точно формулиране е затруднено от неопределими с логически средства взаимовръзки между текстовете на свещеното и езотеричното предание. Това затруднение възниква предимно поради огромното количество комлилативни, хаотично оформени трудове на древноевреиските мъдреци, които са достигнали до нас.

В по-ново време опити за възпроизвеждането на Тайното знание са предприемани от редица учени, като най-разпространеният метод за изучаването му е бил методът на "черната кутия". Идеята е изследване и анализ на информацията, до която имаме достъп чрез непосредственото наблюдение на събития и факти на изхода на "черната кутия", в резултат на което чрез логика, хипотези, компилация и синтез успяваме, макар и частично, да възпроизведем нещата, които се случват около входа на тази кутия. Именно те съставляват същността на Тайното знание.

Каква е в най-общи линии структурата на изходната информация?

Известно е в науката, че освен Библията съществува твърде старо предание, което е предназначено да улесни разбирането и тълкуванието на закона, наречен Тора (Закона). Преданието се е предавало предимно устно и засягало най-различни области. В началото, в основата на това знание е била Библията. Подобно на средновековните християнски ордени, притежаващи точни и строго пазени в тайна статути, така и еврейските документи, събрани в тяхната Библия, се съставяли въз основа на точно определени правила (Устави), които били неотменна част от пре-

данието. Именно в това предание се намирала цялата същност на свещения текст, като тълкуването и разясненията по него се отнасяли до две основни негови части: от една страна — частта, определяща взаимоотношенията на евреите между самите тях, с техните съседи и с Бога; от друга страна — частта, обхващаща съвкупността от теоретически и. практически правила за общуването с Бога, човека и вселената.

Структурата на свещения еврейски текст, обхващаща неговата законодателна и светогледна част, съдържа три главни раздела, които образуват от това предание единно цяло, състоящо се от тяло, живот и дух.

В тежки периоди от живота на евреите се прибягвало до записването на различни части от това устно предание, от разкъсаната същност на което днес ние се мъчим да възпроизведем целостта му. Така например всичко, което засягало тялото (композицията) на текста, — правилата относно учението и преписването на Тора (Закона), тълкуването на тайния смисъл на свещените букви и числата — всичко това се включвало в Масора (т.е. това, което подлежи на предаване).

Тълкуванията на законодателната част са известни под общото название Мишна (изучаването), а допълнителните разяснения, съответстващи на актуализираното законодателство, съставляват Гемара (т.е. това, което,, подлежи на усвояване). Тези две части, обединени в една обща законодателна система, образуват Талмуда.

Въпросното тайно учение, което евреите ревностно крият и до ден-днешен, се състои от две части; теоретична и практическа. Те от своя страна образуват три относително автономни подобласти: истори-

ческа, социална и мистична. Целият кръг от знания, включени в тези две части, се нарича Каббала (това, което се получава).

Теоретичната част на Каббала е била написана и напечатана в две основни книги:

1. Книга за сътворението на света и тайните закони (Берешит), включени в Сефер Йецира.
2. Книга за божествената същност и начините на нейното проявление, наречена Меркава (Небесна Колесница) или още Зохар.

Интересно е да се отбележи, че вероятно именно практическата част на Каббала е представлявала предмет на най-голяма тайна, тъй като за нея не могат да се открият никакви системни изложения, освен няколко разпокъсани ръкописи. Първоначална оценка за характера на Тайното учение, което остава скрито от нас, може да се направи въз основа на анализа на цялата световна мрежа на древните знания и мъдростта, Каббалата може да се съпоставя с двете други основни направления в световното знание — западното (окултизма) и южното (теософията). Те предават знания, които идват от векове. Всички те съсредоточават вниманието си върху изчисления от философски характер. В тях е развита т. нар. практическа магия, насочена най-вече да обслужва най-неотложните нужди на хората — лечение от болести, предсказване на бъдещето и др. Както Каббалата, така и теософията почти не се занимават с дивинация (гадателни науки). В Каббалата обаче се отделя известно внимание на ономантическата астрология, която има ясновидска насоченост, като твърде голямо внимание се отделя на психургията, широко прилагана и в южното предание под наименованието Йога.

Приоритетно направление в Каббалата е демоно-

логията, която несъмнено е заимствана от Халдея, родината на религиозно-етическия дуализъм. Има съмнение, че Каббала, изгубена от евреите в периода на вавилонския плен, се е съхранила в халдейската академия и е била предадена на Ездра от главата на маговете — пророк Даниил.

Съществува мнението, че оцеляването на евреите по света се дължи най-вече на умението им да прилагат знанията от демонологията. Възможно е тези знания да са били и основа на всички тайни организации, появили се през вековете, като тези на масоните, на розенкройцерите, на тамплиерите и др., както и на съвременните елитни групи, поставящи си за цел установяването на единно световно управление.

От съвременна гледна точка това своеобразно знание може да се формулира така:

Първи принцип: Основна цел във всяко оцеляване е разстройването на жизненоважните устои на вражеската система.

Втори принцип: Най-ефективният начин за разстройването и побеждаването на нашия враг е проникването в системата на неговото висше управление и налагането на контрол над неговите действия.

Трети принцип: Верен съюзник в борбата за оцеляване на нашите хора са глупостта, алчността и малодушието. Те могат да се усилят в неимоверни размери, ако се направи така, че във вражеската висша управленска система да попаднат по възможност повече глупаци, алчни за пари и слава хора, малодушни и лесно податливи на внушение личности.

Четвърти принцип: Контролът и победата над врага могат да се постигнат по пътя на упорито и търпеливо създаване на тайни организации, които да се изграждат въз основа на строги и определени

правила и закони. Главната цел на тези организации трябва да бъде всестранното и широкомащабно проникване чрез силата на парите и богатството в структурата на висшето управление. Затова нашите хора по света преди всичко трябва да развиват уменията си да трупат пари, злато и други блага, за да могат в подходящ момент да ги използват за достигането на нашата най-важна цел.

Пети принцип: Тайното управление над врага може да се осъществи най-добре чрез целенасочено разделяне на управляваното от него тяло на конфронтиращи помежду си части.

Шести принцип: Враг номер едно за оцеляването на нашите хора е единството на нациите, изградено върху морала и законите. Силната нация е неподатлива за управление от страна на тайните ни организации.

Седми принцип: Християнският морал и религия са едни от главните устои на моралното единство на най-силните по света нации. Основен враг трябва да бъдат християнското учение и неговите символи.

Осми принцип: Най-добрият начин да се управлява света е създаването на широка мрежа от международни организации, културни движения и обединения, които могат да станат лесно прикритие за нашето тайно и постепенно проникване в локалните структури на властта.

Девети принцип: Особено внимание трябва да се отдели на институциите в духовната сфера, защото те имат особена притегателна сила и магическо въздействие над локално управляващите елити. Културата и тенденциите за нейното интернационализиране са най-доброто средство да се влияе върху решенията на правителствата в различните краища на света.

Десети принцип: Изкуственото създаване на напрежения и раздухването на конфликтите в различни точки на земята улесняват неимоверно задачата за осъществяването на световно господство.

Единадесети принцип: Колкото повече се говори за нас и ни ругаят, толкова по-добре. Нашата мощ веднъж завинаги е установена чрез силата на най-влиятелната религия на света — християнството. Всеки християнин по света, бил той православен руснак или американски католик, в своите религиозни ритуали и молитви произнася истини от нашата собствена еврейска история. Иисус Христос е евреин. Идеята за Единния Бог е наша, еврейска. Нашето присъствие е трайно в духовната система на света и това е гаранция за успеха на стремежа ни към световно господство, което ще осъществим чрез управлението на народите от единен център, контролиран от нас.

Дванадесети принцип: Ние трябва да изградим наше лоби във всички по-големи парламенти по света. Тези лобита трябва непрекъснато да работят по въпроса за създаването и на елитни международни групи, организации и клубове, съставени от най-влиятелни и изтъкнати политици, банкери, бизнесмени и военни ръководители по света. Най-важните решения, които ще се вземат от такива групи, трябва да са съгласувани или потвърдени от нашите доверени лица в тях.

Тринадесети принцип: Най-удобният модел за управлението на световното общество е социализмът. Засилената държана намеса, потискането с административни мерки на локалната каста на инициативните личности, които могат само да ни пречат при реализацията на нашия план за световно господство, трябва да се осъществи чрез целенасочено насърчаване на левите режими по света. Това може да се постигне

лесно чрез макроикономическите механизми на свободните пазарни системи, стимулиращи консумацията и отделящи особено внимание на социалната политика в управлението.

Дясната либерална политика в демократичните държави е опасна, защото създава условия за развитието на средната класа. Тази класа е голям враг на идеята за световно управление. Всяко наше действие, предприето от върховете на една грижливо изградена световна елитарна система на управление, може лесно да се дискредитира от едно усложнено социално устройство, причинено от добре структурирана средна прослойка в демократичното общество.

Затова трябва да се използва и традиционната привързаност на голяма част от интелигенцията по света към левите идеи и марксизма.. Контролирани от наши учени, големи университетски центрове (като Харвард) трябва да станат средища с левичарска й социалдемократическа насоченост в изследователската дейност.

Улеснение в тази насока е традиционно засиленият интерес на масите към левите идеи и социалната политика. Подпомогнати от мощната организация на синдикатите, социализмът в световен мащаб ще увеличава шансовете ни да управляваме успешно и ефективно, световната система съгласно нашите идеи, представи и в крайна сметка съгласно нашите интереси.

Един друг факт в полза на това твърдение е, че подчертаният интерес на нациите към левите идеологии неизбежно води до тяхното бавно и системно обедняване. Тази политика дава превес на консумативната тенденция над тази на производството. Това неизбежно води до увеличение на инфлацията и

следователно до усилване на онези явления, които увеличават интереса на мнозинството към левите идеологии. Така се получава един своеобразен затворен кръг, в който попадах най-вече незрелите и изостанали в културно отношение народи. Това е един своеобразен свръхсоциален механизъм за естествен отбор на нациите, защото както има умни и глупави хора, така също има умни и глупави народи. Затова нашите хора по света трябва всячески да насърчават левите политически системи, както и авторитарните и тоталитарните режими от типа на комунизма и фашизма.

Четиринадесети принцип: Под наш контрол трябва да бъдат всички глобални процеси на упадък или възход. Социалните революции в отделните държави могат да се управляват (да се провокират или да се избягват с подходяща от наша страна намеса, осъществена чрез контрол над елитите в тези страни). Смяната на елитите е най-дълбоката същност на всяка революция в обществото.

Елитите по света проявяват упорита склонност към самосъхранение, често прерастваща в неподатливост за промяна. И това е напълно естествено. Онези елити, които ни се подчиняват или са удобни за осъществяване на Главната Цел, трябва да бъдат запазени, дори когато в обществото е назряла необходимостта от радикална промяна. Например елитите в бившите комунистически страни са един голям резерв за осъществяване на нашия план за световно господство. Техният статут на професионалисти е спомогнал неимоверно за създаването, и укрепването на комунистическите режими в Източна Европа и бившия СССР. В тях са съсредоточени власт, пари и човешки ресурси в колосални размери, които над-

хвърлят многократно мащабите на ресурсите, оформени в условията на други известни в историята радикални социални изменения. Ние трябваше да обучим техни хора в нашите големи западни университетски центрове (естествено контролирани от нас) — например Оксфорд в Англия, Харвард в САЩ и др., за да подготвим бъдещите им политолози, социолози, финансисти и мениджъри (управители), за да могат те сами да осъзнаят и да осъществят със собствени усилия мащабния план — сценарий за дестабилизирането на комунистическите режими в тази част на света.

За осъществяването на една такава грандиозна цел от особена полза беше установеният от нас контрол над тайните служби по света.

Петнадесети принцип: Големите разузнавателни служби по света трябва да бъдат под наш контрол. В тези организации работят десетки хиляди висококвалифицирани специалисти, с подходящи физически и психически качества. Това са своеобразни агрегати на огромния потенциал на човешката озлобеност по света. Стремежът да шпиониираш себеподобните си е продиктуван от инстинктивния страх, породен от неимоверната агресивност, която върлува в човешкия вид. Многовековната история на човечеството показва, че разумът покрай другите си качества, ражда и парадоксалното от гледна точка на неговата собствена система явление на самоунищожението, на безкомпромисното избиване на хора от други хора, явления, които не се наблюдават в почти никой от останалите животински видове на земята. Тайното управление на света не може да върви срещу този неумолим природен закон. То може само да го използва за своите цели.

Съвременните тайни служби по света са едно ново явление, което обогатява неимоверно древната наука демонология, развита от нашите деди. Техният огромен потенциал може да се превърне в един от най-важните лостове на нашето бъдещо или вече осъществено в известен смисъл световно управление. **Шестнадесети принцип:** Големият напредък на човечеството се дължи и на науката. Развитието на тази област от човешката дейност е преди всичко наше дело. Идеята за Единния и Всемогъщ Невидим Бог даде на хората стимули да развиват позитивните науки и математиката. Търсенето на първопринципите на материалната организация, на законите на природата и принципите на нейното устройство произтичаше от особено полезната за всички нас идея за Единния Бог. Това постави началото и на едно правилно развитие на европейското научно мислене, което най-добре се приспособи към идеите, изкристализирали в нашите древни устни предания и светите ни писания. По този начин европейците още от самото начало съумяха да разберат дълбоката същност на простите системи в устройството на света, изучавани чрез естествените науки (физика, химия, биология и др.), и след това да пристъпят към изучаването на сложните системи (социални, хуманитарни, екологически и др.). Така те създадоха един от най-важните компоненти на собствената си култура, която е висше достижение на човешкия род. Докато китайците, един мъдър, но отдалечен от нашата култура народ, никога не можаха да достигнат до идеята за Единния Бог и чрез нея да пристъпят към ефективното развитие на науката. Те още от самото начало възприеха, като основна същност сложността в устройството на света И така затънаха в дебрите на едно заблуждение, което

направи невъзможно да постигнат онези зашеметяващи успехи, които европейската наука достигна в своето естествено развитие. По този начин китайците никога не успяха да се въздигнат до нивото на едно ефективно развитие на математичните методи, да развиват ефективно самата наука математика, да открият дори един такъв прост физически закон като закона на Кулон в електромагнетизма и т.н.

Днес ние поставяме и въпроса за управлението на науката като важна тенденция в нашия всеобхватен контрол. В Русия например процентът на научния потенциал (броят на учените), който е от еврейски произход, далеч надхвърля естествения процент на евреите в съвкупното руско общество. Евреите там са вече под 1%, а броят на учените - евреи остава твърде висок — 40 — 50%. Това не е случаен факт. Едва ли може да се каже, че това е резултат на съзнателна целенасочена дейност. В никакъв случай не! Просто в душевността на всеки евреин е вградена една скрита, тайна програма, формулирана също от нашите прадеди, която събужда в тях спонтанен инстинкт към властта, към духовните ценности, към богатството и значимите дейности в човешката система, които винаги могат да послужат за осъществяване на едно тайно, завоалирано управлелие на света. Ние сме активното ядро на всяка земна човешка система, без която човечеството би се превърнало в една сива, безформена, бездуховна маса.

Ако някога на човечеството се отдаде да пътува из просторите на Вселената и ако при това ни се случи да срещнем други цивилизации, то тогава първият въпрос към тях би трябвало да бъде: Кои са тези, които при вас изпълняват ролята на евреите на земята?

Най-добрият начин да управляваме науката е нашето засилено присъствие в методологията (т.е. философията) на различните науки. Методологията е силно подценявана от повечето учени, въпреки че те съзнателно или най-често несъзнателно се ползват от нейните услуги. Някои дори я игнорират и отричат. Това са невежи, които не разбират, че който стои на кормилото на кораба, той управлява и неговия курс. Методологията на науката е не само нейно кормило, но и най-важното и ефективно средство за бързото й овладяване, развитие и следователно контрол. Един учен, който познава добре методологията, би могъл много по — добре да се ориентира в океана от научна информация и да насочи вниманието си към най-важните нейни опорни точки.

Ние не се и съмняваме, че целенасоченото развитие на тази важна област на науката може да се окаже своеобразен резерв за реализацията на нашите главни цели и вярваме, че инстинктът и опитът на нашите многобройни учени по света ще им помогне да заемат правилна позиция по този въпрос.

Пак в същия смисъл трябва да се обърне внимание и на новата наука, наречена глобалистика. Едно целенасочено и задълбочено изучаване на глобалните проблеми на земята е от голяма полза за решенията, които ще трябва да вземаме като световна управляваща структура. Глобалистиката трябва да служи за осъществяването на главната ни цел.

Седемнадесети принцип: Нас винаги са ни упреквали, че си поставяме за цел унищожаването на милиони хора. Това е неморално — твърдят нашите критици. Веднага трябва да отбележим, че отхвърлянето на това обвинение е просто и логично. Известно е, че много войни са избухвали в името на морала и

в тях са загивали милиони. Защо тогава да не допуснем, че избиването на милиони, хора може да се извършва със средствата на световното конспиративно управление. Кое е по-морално: избиването на милиони в името на морала или избиването на милиони в името на очистването на човечеството от излишната маса, която само ускорява гибелта на всички нас. Нима не е известно, че целите на оцеляването невинаги съвпадат с целите на морала. Нещо повече, в името на морала беше унищожено голямо количество ценен човешки материал на земята, докато целенасоченото действие унищожава предимно ниското качество в човешката система. По този начин неморалното избиване на хората може да се окаже един твърде ефективен и полезен акт, надхвърлящ значително целите и задачите, поставени в традиционната схема на морала. Моралът е създаден, за да управлява невежите, които не могат сами да преценят сложността на обкръжаващия ги свят. Но когато те станат, твърде много, никакъв морал не може да ни спаси, защото в морето на хаоса потъват еднакво всички — и тези, които са въвели морала, и тези, за които той е предназначен.

Досега човечеството познаваше само един особено ефективен начин за избиване на много хора — войната. Съвременната наука предостави по-ефективен начин — екологията. Старата схема на задействане от наша страна на известните механизми на неконтролируема конфронтация в обществото може да се окаже детска играчка в сравнение с енергията на хаоса, която би могла да ни даде манипулацията на екологичната система. Чрез ефективно въздействие върху жизнената среда ние ще можем да намалим драстично броя на населението на планетата и да

управляваме света по един изключително ефективен начин. Влошаването на условията на живот в широки области от земното кълбо ще намали значително отрицателните резултати от демографския взрив и ще създаде благоприятни условия за едно последващо общо подобряване на екологичната обстановка на Земята. По наша преценка световното население трябва да бъде не повече от два милиарда, съставено предимно от доброто качество в човешкия материал.

Такъв тип управление на жизнената среда може да се осъществи с една заблуждаваща екополитика, в каквато посока вече упорито работи подвластният нам Римски Клуб. Основната идея, възникнала в тази елитна група от интелектуалци е, чрез едно засилено, механистично и негъвкаво управление на екологичната система на Земята да се постигне нейното още по-голямо хаотизиране. Очевидно е, че под благодатната фасада на един засилен технократичен контрол ние можем да постигнем поставената от нас Цел, защото невежите по света винаги са вярвали и ще вярват в безграничните възможности на механистичния интелект.

Конфронтацията на великите сили по време на студената война доведе до особена форма на изчерпване на световните ресурси чрез засиленото им потребление. От своя страна това изчерпва потенциала на развитието на някои амбициозни глобални програми, които често се изплъзваха от нашия контрол. Това доведе до изчезване на една от двете участващи в тази гигантска конфронтация сили, което е особено благоприятно за нас. Затихването на изследователската и научната дейност в космическата област е естествена последица от този процес. Сега ние трябва да обърнем поглед към екологичната

проблематика и чрез фалшиви сигнали за приближаващата опасност да заострим вниманието на **световната общественост върху несъществени страни на екологичния процес.** Наши учени трябва да потвърдят старите и твърде популярни предсказания на европейския мъдрец Нострадамус, че някъде към 2010 година ще настъпят значителни промени в екологичната обстановка, които ще имат сериозни последствия. Някои научни съображения потвърждават по твърде убедителен начин този факт.

Всичко това благоприятства прокарването на решенията на Римския клуб, които, както е известно, служат на нашите интереси.

Осемнадесети принцип: Ние трябва да поддържаме под "напрежение" и да развиваме всички най-известни и универсални митове, разпространявани сред човешкия род. Вечният интерес на човека към себеподобните, населяващи далечните космически простори, е удобно средство за реализирането на много от нашите намерения. Например поддържането на мита за НЛО, за посещението на Земята от извънземни може да се извършва и с целенасочено създавани земни устройства имитиращи тези явления, разбира се под строгия контрол от наша страна. Трябва също така да се използват уменията на стотиците хиляди ясновидци, астролози, екстрасенси, гадатели и прочее, за да се обработва психиката, съзнанието и подсъзнанието на огромната част от населението. Това също трябва да се контролира от нас. Идеята за т. нар. психотронно оръжие е излязла от нашите среди. Психотерапевтичните сеанси, успешно популяризирани чрез илюзията за изключителния целебен ефект, биоенергетичното програмиране на съзнанието на хората, зомбирането — всичко това са идеални средства за управлението на големи групи от хора.

Едно убедително доказателство за изключителния успех на този род дейност е необичайната еднаквост в показанията на свидетелите, участвали в контакта с такива "извънземни". Нима тези хора не могат да разберат, че извънземните са същества, които идват от съвсем други условия на живеене? Как биха могли те изведнъж да навлязат в нашата земна жизнена среда, веднага да се приспособят към нея и да заговорят на нашите езици? Не сте ли разбрали колко трудно например се учи един чужд език?

Разбира се, това съвсем не означава, че посещения на извънземни са невъзможни. Но в хаоса на тези многобройни имитации могат да възникнат и реални ситуации, които трябва да бъдат контролирани също от нас. Вие дори не можете да си представите какво колосално предимство ще има онзи, който пръв ползва информацията, идваща от тези, които населяват далечните космически простори. Затова и тук ние трябва да бъдем първи, а това може да стане само, ако такива случаи веднага се скриват от погледа на останалото човечество.

Психотронното оръжие е особен вид оръжие. То не действа на принципа на залпа и непосредствения от него ефект на разрушението. Психотронното оръжие действа бавно, в течение на дълги интервали от време, като неговият заряд е в самата душа на хората. Този, който има решително предимство в духовната организация на човечеството, той има и най-големи шансове да задействa такова оръжие. Психотронното оръжие е важен механизъм в ръцете на световното конспиративно управление. Наивно е да се мисли, че то може да побеждава армии, полиции и държавни организации чрез непосредственото физическо въз-

действие. Други наивници, които са под влияние на такива идеи, се стремят да имитират подобни механизми, но техните опити са обречени на провал. Това е така, защото те не разбират, че многовековният ни опит в създаването на тайната система на световното управление е оставил трайни следи в общественото съзнание. Това е нашето предимство. Възможно ли е да се изградят системи от психотронно оръжие, въз основа на тайни организационни структури, основаващи се на по-нови идеи, като православието и славянството? Невъзможно по принцип! Ако някой се стреми да създаде регионални тайни форми на управление от типа на евро-азиатската система, за която мечтаят някои "добри" познавачи на нашата конспиративна организация, то такива хора дълбоко се заблуждават. Те рано или късно ще попаднат в мрежата на нашата много по-широка и всеобхватна система на световното управление.

От друга страна обаче, стимулирането на православието в сегашния исторически момент е от полза за нашата кауза. Православието винаги е било една умерена, безобидна, неагресивна духовна система, затова и народите, които са изпитвали влиянието й не са постигнали особени успехи в своята обществена организация. За разлика от тях изключителната в организационно отношение система на католицизма, достигнала една от най-съвършените форми на йерархичното устройство, е създала условия за успешното развитие на народите, които са били в сферата на нейното влияние.

Ислямът, подобно на православието, е една разпокъсана, далеч от строгата централизация организационна структура, която със своята разделеност създава необичайни напрежения в плътта на арабски-

те и други мюсюлмански народи. Липсата на синхрон в тази сложна и многообразна система е причина за изключителната агресивност на отделни нейни части, много от които изпитват горчивината на неуспеха в острата конфронтация със световните структури.

Ние трябва да работим упорито за възстановяването на духовната система на православието, върху която беше нанесен сериозен удар по времето на комунизма. С това ние поставяме началото на възраждането на една мощна духовна организационна структура, която лесно ще бъде управлявана от единствения, контролиран от нас център, въпреки нейната сегашна враждебност към нас. Така ние ще контролираме всички славянски народи, които днес се домогват за членство в световното съобщество на културните народи, а чрез този механизъм ще контролираме и този процес.

Така че православието и славянството не могат да бъдат сериозно основание за създаването на някаква различна от нашата система "регионална" форма на световно управление. "Регионалността" е част от голямата система и затова тя рано или късно ще трябва да ни се подчини. "Новото" психотронно оръжие, за което алармират някои наивници от бившите комунистически страни, е мит, който само подпомага нашия устрем към осъществяването на главната ни цел.

Православието винаги е било и ще си остане една своеобразна част от нашата цялостна система и култура.

Деветнадесети принцип: Ние трябва да се стремим към развитието и контрола над световния духовен процес. Все още е пресен случаят с добре организирания от нас процес на Възраждането, кога-

то в живота на човечеството възникнаха трайни и продължителни периоди на застой и духовен упадък, какъвто беше през Средновековието. Огромната енергия на стотиците хиляди артисти, художници, музиканти, скулптори и други творци, родени във вихъра на културния поток на Възраждането, вляха всъщност вода в нашата културна мелница. Всички те като единен хор възпяваха проявите на еврейските патриарси, описваха с най-големи подробности еврейската история, която беше и постоянен сюжет за картините на най-великите художници от онази велика епоха.

Всяко пробуждане на човечеството има духовен характер. В духовната сфера обаче монопол имаме ние. И в днешната епоха малкият еврейски народ е дал на света голяма част от най-големите музиканти, художници, писатели, учени и др. Винаги там, където има висока култура, има и евреи.

Когато източноевропейските народи затънаха в мрака на комунистическия застой, ние бяхме първите, които им отворихме очите за светлината на нашата култура. Демокрацията, към която те се стремят, е удобният механизъм за прилагането на нашите планове за световното управление.

Тайната на нашата духовна сила е нашата вяра и упоритостта ни при изграждането на собствената духовна система. По света има и други силни духовни системи, но само ние успяхме да съчетаем духовната сила и "лукавството" на стремящия се към власт човек. Преследвайки тази своя цел със средствата на религията, която може би е била поставена дори случайно от Соломон и неговите мъдри съветници, нашата цивилизация е придобила решително предимство пред другите народи. Нашите принципи и идеи

станаха причина за събития, които бяха отразени в мъдрите книги по света: Талмуда, Библията, в известен смисъл и в Корана. Самият факт на тяхното написване е следствие от огромната енергия, отприщена от неземните сили, подкрепящи нашия дух.

Предполагаме, че всички се интересуват от нашата тайна намеса в неизбежния и много важен за нас процес на руската перестройка, в която главна роля изигра личността на Горбачов, както и тесният кръг на елита от хора, съставящи неговото най-близко обкръжение. Когато се взимаха съдбоносни за цялата комунистическа система решения, нашето влияние съвсем не е било по пътя на непосредствения механичен контакт или директната връзка с тези хора. Така например тщеславната Раиса (съпругата на Горбачов) се е възхищавала от високото качество на западните стоки и бижутата, към които имала слабост. Като млади Горбачов и Раиса са пътували на запад и "някой" се е погрижил да им покаже ефектни страни от западния начин на живот. Това се правеше и с ясното съзнание, че Горбачов е един от най-вероятните бъдещи ръководители на тогавашната Съветска държава. Затова и всичките ни усилия бяха насочени именно към него. Започнахме с масираното разпространяване на идеи, извършвано чрез влиятелни хора в международния елит, застъпващи се за приятелство между народите, за необходимост от затопляне на международния климат, на загриженост за правата на човека в социалистическите страни. Изтъквахме по всякакъв начин последиците от продължаващата вече дълги години студена война, нейните отрицателни последици върху живота на Народите и специално върху СССР. Ние виждахме прекрасно духовното опустошение в развитието на комунистическата ико-

номическа система. Десетилетията на системно прилагане на силовия метод на управление бяха довели руското общество до един очевиден за всички уладък.

Всичко това, както и един "малък съвет" от наша страна, е повлияло радикално на Горбачов, за да вземе фаталното (за комунизма), но угодно за световния елит решение. Използваните от нас механизми успяха да породят едно колосално напрежение," условията за което ние целенасочено създавахме с упорит труд в течение на дълги години. Механичното повлияване е твърде примитивна форма, но понякога е необходима. Това са невидимите пътища на тайнството и мистерията на нашата велика идея за световно управление, улеснявано от духовния аспект на нашата система. В името на такава важна цел ние трябва да стимулираме и развитието на нашите философски системи от. типа на Ню Ейдж, както и на различни движения и организации, целящи създаването на единна религия по света. Политическите групи в Ню Ейдж действат вече като лобита на държавно и федерално равнище в САЩ и имат за цел да разширят влиянието на тази философия. Например групировката, известна като Люсис Тръст, се намира в сградата на ООН в Ню Йорк. Подобни организации често се възприемат от обществото като безвредни групировки, работещи за световния мир. Всъщност зад фасадата на тези организации се формира нашият грандиозен план за създаването на световно правителство, изградено по подобие на тайните общества и организации, които ние създаваме от векове.

Чрез механизмите на единната и унифицирана църква, която ще трябва да обедини трите най-големи религии на света — християнството, исляма и будизма, ние ще поставим под контрол и необичайната за нас

духовна система на будизма, която е твърде неясна и обърканa от наша гледна точка. Това е най-голямата религиозна система на атеизма, на безбожието и безотговорното отрицание на морала. Такава религия, действаща самостоятелно, не може да обединява масите, за да могат те да се контролират чрез духовните сили на благородството и любовта. Затова грубите очертания на тази религия трябва да придобият по-смекчени форми в единната същност на една нова система, организирана под решаващото влияние на нашата религиозна философия.

Двадесети принцип: Задавал ли си е някой някога въпроса: "Защо хората винаги говорят само за мир, защо те инстинктивно отхвърлят войната и защо, когато разумът отхвърля войната като средство за решаване на човешките спорове, някаква невидима сила кара хорала отново и отново да се хвърлят в огъня на военния пожар? Коя е тази сила?" Очевидно това е силата, идваща от нас. Ние не можем да управляваме едно мирно, сплотено около идеи, различни от нашите, човечество. Най-великата идея е единното управление на света! Най-способните да извършват това сме ние. Човечеството обаче е една сложна и безкрайна система, в която често възникват конфликти. Тази система има едно лошо свойство — нейните най-нискокачествени елементи се възпроизвеждат с много по-голяма бързина, отколкото нейното добро качество. Така ниското качество постепенно надделява над доброто и ако такава система се остави на произвола на нейната естествена еволюция, тя бързо ще загуби своята идентичност. Затова е необходимо нашето управление, съсредоточено в единен център. Главната ни цел обаче трябва да бъде избягването на притесняващото всички ни настъпление на ниското качество в

човешката система. Това ние не трябва да правим с грубите методи на фашизма или на другите човеконенавистни теории. Ние видяхме **отрицателното отражение** на жестокостта по времето на Френската и на Съветската революции. Всяка промяна в социалния строй трябва да стане елегантно, неусетно и скрито от погледа на масата невежи. Ние имаме многовековен опит в това отношение. Знаем добре, че между нас самите е валиден следният принцип. Не се убива евреин, а се оставя той да умре по-бързо. Известен е случаят с философа Спиноза, когото нашите хора умъртвиха, накарвайки го да се занимава с шлифоване на диаманти. Спиноза умира сравнително млад, дишайки стъкления прах.

В по-ново време на наше разположение са такива мощни средства като телепатичното предаване на отрицателна биоенергия, зомби — генераторите, психолингвистичното програмиране, психотропното оръжие, лекарствата, управляващи мозъчната дейност и др. Масовите терапевтични сеанси, предавани по телевизията, са отлично средство за ускоряване смъртта на некачествените прослойки на населението по света. Чрез други известни механизми за хипнотично, медикаментозно и химично въздействие ние можем да унищожаваме десетки милиони, без да прибягваме до осъдителни от цялото човечество политически доктрини, които в явен вид оповестяват ужаса на унищожението. Именно с такива "мирни" средства ние трябва да сведем населението на земята най-много до два милиарда, като се погрижим най-вече за оцеляването на доброто качество в човешката система. Разбира се, известно количество човешки "баласт" трябва да се остави, защото в него също е заложена част от общия смисъл на съществуването на хората като система.

Двадесет и първи принцип: Един важен постулат, който ние успяхме да осъзнаем в многовековния ни стремеж към световното управление, е следният: За да се умножи омразата на един човек, той трябва да бъде въздигнат във висшите сфери на властта.

Многовековната омраза, напластена в нашето собствено общество благодарение на вечната конфронтация между родовете — левити, юдеи, галилеи и др., е въздигнала във висините на управлението на света само юдеи. Някога Мойсей е решил да предаде тайното знание на левитите и само част от него на юдеите. Тази крещяща несправедливост е мобилизирала юдеите и в многовековна борба те са достигнали целта си — да управляват света. На върха на световната пирамида на управлението стои един юдей, под него са трима равини, също юдеи. Юдеите и тяхното изначално озлобление, породено от пренебрегването им от страна на Великия Патриарх, е довело до това, че днес юдеите са много по-опасни от ционистите. Те управляват света. Хората по света са заблудени, като приемат, че ционистите съставят елита на света. Нищо подобно!

Най-голямата стъпка за установяването на световното управление беше отварянето на системата на евреите към света. Това автоматически означаваше: 1) повече злато да тече към нас, идвайки от безбрежния океан на световното богатство, 2) шпионаж и лесно навлизане в другите управления и 3) решително увеличаване влиянието на духовните ценности, създадени от нас, предназначени за създаването на онази мощна духовна спойка във всичките човешки общества по света, която трябва да послужи за реализирането на нашата главна цел. Известно време част от

нашите хора си представяха световното господство, като неуморно и упорито натрупване на пари, злато и богатства, но само някои от тях разбраха, че това е малка част от истината. Истинската наша сила е в духовната ни система. Комунизмът е само една спомагателна система, родена във въображението на еврейската система, а комунистите са наши жалки 'примитивни слуги, споделящи идеи, които те никога не могат да разберат, заслепени от вечната заблуда на социалната справедливост.

Големите научни достижения на човечеството са винаги инициирани от или са израствали около ядрата на нашите духовни ценности, облечени с неизбежните представи на механичния интелект. От това съчетание се получава причудлива комбинация, което хората наричат често "гениални открития на човека".

Ние в крайна сметка направихме така, че всеки който се чувства евреин, да мисли и действа съгласно изброените тук принципи. Всички евреи се подчиняват на нас — на еврейския елит, всички хора на Земята се подчиняват на евреите по силата на наложения от нас духовен закон. Така нашият елит управлява света.

Двадесет и втори принцип: Единственото ни съмнение остава в това, доколко тези наши идеи и действия са правилни или неправилни от гледна точка на една по-широка философска система, която ще трябва да бъде по-мощна, по-ефективна и следователно надхвърляща границите на пространствата на нашите завоевания. Защото напълно естествено е за един такъв мощен интелект, какъвто е еврейският, да се допусне появата и на съмнения, показващи естествените граници на нашата система, която засега изглежда безгранична. Дали тези намерения за световно управление не провокират дълбока криза, която

може един ден да унищожи и самите нас.

Има ли изобщо такава философия? Дали с нашето намерение за създаването на единно световно управление ние не накърняваме някакъв друг, по-висш закон на природата, който нашите деди не са могли да разберат, или нашите свещенни праотци са знаели това, но тяхното знание е останало скрито за нас? Ние напълно си даваме сметка, че много хора, запознавайки се със съвременната интерпретация на нашето тайно учение, могат да ни упрекнат най-вече по отношение на милионите жертви, които ние планираме да осъществим. Засега нашето убеждение, че избиването на милиони е едно благородно дело, което може да стане чрез средствата на нашето световно единно Управление, защото изчистването на излишната маса, която застрашава човешкото съществуване изобщо, е природен закон, който ние искаме да прилагаме съзнателно. Ние знаем за един такъв враждебен на нашата система механизъм — антиционизма, който обаче е само част от нашата програма. Това е до болка познатият ни механизъм на изкуствено предизвикване на омраза към нас, от което интересът към нашата система само нараства. Хилядите глашатаи на антиеврейски настроения по света чудесно обслужват нашите интереси. Нашите успехи в търговията, във висшата финансова дейност, в науката, в културата, в управлението на всички нива предизвикват всеобща завист и озлобление, което се превръща в омраза, която впоследствие се трансформира от механизмите на духовната ни система, превръщайки я в нова енергия на силите, които ние управляваме. Ние умело успяхме да отприщим енергията на най-жестокото в историята на човечеството антиеврейско настроение, внушено на един велик

диктатор чрез въздействия, осъществени чрез изхождащи от нашите среди инициативи. Неговото примитивно озлобление, превърнало се в жестоко физическо изтребление на милиони евреи, обаче ни донесе само полза, най-вече в две основни направления: 1) Бяха унищожени много некачествени евреи по света, които само пречеха на нашето свещено дело и 2) Предизвикаха към нас всеобщо съчувствие от страна на великите сили — САЩ, Англия и Франция, които ни помогнаха да създадем отново държавата Израел и заставиха Германия да ни даде много пари, Като компенсация за жертвите.

Но в този неспирен поток от успехи, ние бихме могли да бъдем смутени не толкова от голословните упреци и нелепи обиди, отправени към нас чрез рупора на милионите ни критици, чрез нарастващите умения на нашите изобличители, колкото от някой, който би могъл да погледне по-дълбоко в корените на нашето тайно знание, откривайки в него опровергаващия сегашните ни убеждения компонент. Новото знание, което би ни донесъл анализът дори на някой скрит в собствената ни духовна система елемент, е това, което истински ни тревожи.

Нашето дълбоко убеждение е, че това би могло да стори само човек, който не е от нашия род. Защото само такъв човек не би могъл да бъде отвътре и следователно да бъде предубеден относно истинността на нашия закон, носещ неизбежно в себе си и очертанията на своята ограниченост. Само чуждият на нашата система интелект е в състояние да се освободи от завладяващата атрактивност, от дълбоката и всеобхватна сила на идеята, която винаги ни е ръководила през вековете. Но самият факт, че същата тази идея е причинила смъртта на милиони от нашата

собствена кръв, е дълбоко смущаващ. Нима от действието на такъв закон страданието на един бедстващ евреин е по-малко от страданието на който и да е друг човек. Именно еднаквостта на нашето всеобщо човешко страдание е първото нещо, което ни кара да се съмняваме.

Драги читателю, това е и краят на нашето изложение на една **въображаема** съвременна версия на принципите, залегнали в основата на тайното знание на евреите. По същество всяко древно знание от типа на Каббала съдържа много по-голяма информация. Интерпретациите на различните древни духовни системи твърде много си приличат. Въпросът е дали могат да се открият някои пресечни точки в древните и в по-новите системи на мъдростта, които да ни накарат да погледнем върху еврейската система от една съвременна, нова гледна точка. Нашето намерение е да излезем от руслото на обичайната критика и изобличаване и да построим нова философия. Ние няма да вървим по традиционния, утъпкан от хилядите критици на еврейската система път, вливайки по този начин нова енергия в тяхната собствена система. Евреите твърдят, че е безцелно критикуването и изобличаването на техните тайнства, тайните организации и документите на тайните протоколи за нов световен ред, тъй като това е само от полза за тях. Истинската ни цел е изграждането на система, в която силата на разобличението произтича от по-мощна и по-всеобхватна идея. Защото нищо не е вече по-открито и по-достъпно от "тайната" на световното управление. Най-голямата тайна не е тайна за никого.

Броят на изброените тук въображаеми 22 принципа съвпада с броя на буквите в староеврейската азбука. Това са символите, върху които са зафиксирани,

обособени и дефинирани принципите и законите на тайното знание на евреите, върху които всъщност израсна и мощната конструкция на тяхната духовна система, тържествуваща днес по света.

Нагърбваме се с трудната задача да посочим възможността за изграждането на една съвършено нова гледна точка по този важен въпрос. С нея няма да изпадаме под влиянието на примитивни подбуди и нелепи страсти за директна конфронтация, а ще градим устоите на една нова философия, която ще ги обгърне със своята широта.

1.2. РЕЛИГИОЗНАТА ФИЛОСОФИЯ НА ДРЕВНИТЕ ЕВРЕИ -ПЪТ КЪМ ОБОСНОВАВАНЕТО НА ТАЙНИТЕ ФОРМИ НА УПРАВЛЕНИЕ В ЧОВЕШКОТО ОБЩЕСТВО.

Резюме: Мистичният (тайнственият) характер на примитивните форми на човешките вярвания са преминали в системата на староеврейската религия по начин, който е създал условия за възникването на догми от типа на "необходимост от тайно управление на света". Опит за анализ на този въпрос от гледна точка на идеи, възникнали в древноеврейското учение Каббала, осветени от съвременна гледна точка.

В християнската религия винаги е съществувала тайна църква, наречена йоанитска, която, уважавайки неоспоримия постулат за необходимостта от официална църква, е изградила и запазила съвършено друго тълкуване на догмите от това, което е било представяно пред обществото на вярващите.

Розенкройцерите, масоните и тамплиерите от вис-

шите управляващи кръгове на тези организации преди Френската революция са принадлежали към тази църква. В по-ново време видни нейни представители са Сен Мартен, Мартинец де Паскуали и др.

Отличителна черта на тази религиозна система е стремежът на всяка цена да се избягват откритостта и разцеплението. Смятало се е, че тези две качества са неразривно свързани. Дългогодишният опит в организирането на човешки общности показвал, че затвореността на организацията създава благоприятни условия за единството на различни по характер личности, което е важно предимство. Например на изборите френските масони укриват грижливо от избирателите своята принадлежност и използват за влияние върху народа изключителната си сплотеност. Тяхното единство дава сила, която се проявява най-добре в изборния резултат — сравнително малкият брой членове на масонските ложи успяват да изпратят във Френското национално събрание неизмеримо по-голям в процентно отношение брой депутати, представляващи техните интереси.

Организаторите на тайните общества умеят и да подбират хората си. Ето какво казва по този въпрос известен масон от миналия век: Трябва да се приемат "в масонските ложи възможно най-голям брой принцове и богати хора. Всеки принц, лишен от законната надежда да получи трона с Божия помощ, се стреми да го завземе с революция. Някои от тях дори са лишени от трона и изпратени в изгнание. Ласкайте тези търсачи на популярност, гответе ги за масонството... Всеки принц без царство е отлична находка за нас. Ложата ще го поведе към карбонарството. Нека те служат за примамка на глупците, интригантите, пошлите граждани и всякакъв вид гешефтари. Те ще

работят за нашата кауза, вярвайки, че работят за света."

Много хора и до днес се учудват защо във висшите ешелони на властта с по-голяма вероятност попадат нискокачествени личности. Това е резултат от прилагането на масонските методи, с помощта на които целите се достигат чрез организирано единство, съчетано с ползването на услугите на заслепени и ограничени фанатици.

Нека се опитаме да възпроизведем онези моменти от древните еврейски учения, които са стимулирали развитието на подобни идеи.

Основните науки в староеврейското учение са три: Магия, Херметизъм и Каббала.

Магията, или науката на маговете, се разпространява в древността от учениците на Зороастър. Тя представлява учение за тайните и особени закони на природата, скритите сили, за действието на естествените и изкуствените енергии, които се намират във и извън материалния свят. Основното различие от съвременното научно виждане е, че допуска съществуването и на недостъпни за познанието сили и енергии, чиито разнообразни проявления съставят същността на множество действителни неща. Познанието на видимите и достъпните за разума ни факти не могат никога да определят една завършена в логическо отношение картина за света. Този, който успее да овладее със средствата на човешкия разум поне малка част от тези сили, би имал решително предимство пред другите. Това се отдава на малцина. Невинаги тези скрити от нас сили са деструктивни. С тяхна помощ ние бихме могли да бъдем инициатори на полезни и същевременно причудливи за човешкия разум начинания, които обикновеният човек нарича

просто "чудеса". Идеята за тайните сили в природата е основата на идеята за тайното управление на обществото.

Херметизмът е науката за природата, скрита в йероглифите и символите на древния еврейски свят. Това е най-последователното търсене на принципите на живота и Вселената. Това е и Великото Дело на стремящия се към познанието човек, на възпроизвеждането от негова страна на естествения и божествен огън, разрушаващ и създаващ действителните неща. Пред тези, които се устремяват към познание и богатство, трябва да има естествени прегради, за да може най-добрите от тях да тръгнат в правилната посока. Ако ние можехме да изградим истината за света само въз основа на достъпни за сетивата ни факти, то това би било парадоксално. Но истината, същността на всичко, което съществува, може да бъде открита от тези, които искрено и упорито се стремят към нея. Точната идея за Божеството е истина. Тя е като фенера, който слепите не виждат. Истинската вяра е съвършеното съгласие на ума с неизбежните извори на познанието, произтичащи от действието на недостъпни за ума ни сили и енергии, притежаващи свой порядък, организация и система. Човешките истини са винаги синтез от нашата собствена, ограничена от слабостта на представите ни същност и разнообразните прояви на недостъпни за знанието ни действия и закони.

На трето място е Каббалата, или науката на еврейското предание, което представлява устно и писмено знание, предавано от поколение на поколение. Тя може да се определи като своеобразна математика на човешката мисъл и опит. Тази наука дава на идеите отчетливостта, точността и подреде-

ността на числата. Нейните изводи се неоспорими за ума и дават основание за дълбок душевен покой. Затова за изучаването на Каббала е необходимо пълно душевно спокойствие. Спокойствието на ума произтича от увереността. То е следствие на търпението и вярата. Без вяра науката води до съмнение, а без наука вярата поражда предразсъдъци. Съединени в причудливата им форма на равновесие, тези две категории пораждат достоверност. Човешкото знание е винаги своеобразна хармония между вяра и наука. Каббалистичният метод е по-всеобхватен от науч-
ния метод. Каббала обхваща както очевидността, така научното доказателство, тясно свързано с необхо-
димото и разумното предположение. Често обаче
възникват съмнителни предположения, както и заб-
луждаващи предположения. Умът на човека притежава особено качество на непогрешимост,
утвърждавайки в края на краищата това, което знае,
като вярва на това, което му се налага да предположи, допуска най-често разумни предположения, анализира съмнителните и отхвърля заблуждаващите. Това е качество, което се, утвърждава най-вече в съвременната наука, наречена философия (методология) за науката. Староевреите са обръщали много повече внимание на методите и методологията на науката и
вярата и по-малко на логиката и нейните закони, което бе характерно за старогръцката култура. В своето развитие човешката цивилизация е обър-
нала много по-сериозно внимание на гръцкия вариант на науката, развивайки последователно именно гръцката система. Староеврейският подход изглежда твърде разумен и ние не можем да не съжаляваме, че системното му развитие е било в известен смисъл пренебрегнато. Как биха изглеждали днес науката и

нейните достижения, ако светът беше възприел староеврейския възглед за науката?

В структурно отношение Каббала се състои от тридесет и два пътя и петдесет врати. Тридесет и двата пътя са 32 идеи, броят на които отразява обединението на десетте цифри на аритметиката с двадесет и двете букви на староеврейската азбука.

Ще изброим тези идеи:

I. Буквите

1.Алеф — Баща
2.Бет — Майка
3.Гимел — Природа
4.Далет — Власт
5.Хе — Религия
6.Вау — Свобода
7.Зайн — Собственост
8.Ламед — Светилище
9.Мем — Смърт
10.Нун — Връщане
11.Самех — Световно същество
12.Айн — Равновесие
13.Фе — Безсмъртие
14.Цаде — Сянка и отражение
15.Хет — Разпределение
16.Тет — Благоразумие 17. Йод — Порядък
18.Каф — Сила
19.Коф — Светлина
20.Реш — Разпознаване
21.Шин — Безразсъдство
22.Тау — Съединяване

I. Числа

1.Върховно Могъщество
2.Съвършена Мъдрост
3.Безграничен Разум
4.Доброта
5.Справедливост и Строгост
6.Красота
7.Победа
8.Вечност
9.Плодородие 10. Действителност

Голямата и съдържателна страна в методологията на староеврейската наука изпъква особено в начина,

по който идеите, приписвани на числата и буквите и изразяващи неоспорими истини, се съединяват, съгласуват, преминават една в друга или се трансформират в нови истини подобно на числата. Такава динамика на знанието не познава дори класическата гръцка философия, която има повече статичен и логико-конструктивен характер, откриващ пътя към едно значително ограничение на свободата на мисълта и на въображението.

Староеврейското учение Таро се съдържа в йероглифната книга "Тридесет и двата пътя", докато краткото му изложение се съдържа в книгата, чието авторство се приписва на Авраам и се нарича Сефер Йецира. Значението на Таро е да служи като ключ към херметичните йероглифи. В него се намират символите и числата на пророчествата на Йезекиил и Свети Йоан. Откритието е на известния изследовател на древноеврейската култура Курт де Жебелин.

Може да се каже, че староеврейската наука е възприела метода на сложните взаимосвързани разклонения от знания, в които всяка стъпка се предхожда от комплицирани ключови и символни структури, за пълното възпроизвеждане на които се изисква логически обосновано отчитане на всеки междинен етап от тази сложна и разнообразна система. Логическата простота в извеждането на истината, възприета в гръцката философия, тук е заменена със сложен механизъм за движението на мисълта. Точно в такъв сложен лабиринт от знания са родени Библията, която се приема като книга на вдъхновението, и Таро, възприемана като книга на вдъхновителя. Таро се наричала още Рота (Колело) или Тора. До нас са достигнали само откъслечни истини от цялото богатство на идеите, произтичащи от тези книги, послужили

като основни писания на древните розенкройцери и имащи отношение към идеологията на илюминатите, за което споменава известният маркиз Де Сюше.

Много учени предполагат, че играта на карти е родена от идеите, на книгата Таро (Тора). В Испания например и до ден-днешен в някои системи на карти за игра са се запазили основните първоначални знаци на Таро, а самата игра е известна като "игра на сянка или на човек". Това е старинната игра на карти ламбер, произхождаща от испанската дума "ombre" — човек, мъж. Оттук произлиза и понятието "ламберен стол".

Тези знаци са само смътен спомен за първоначалния замисъл, заложен в тази тайнствена книга, предназначена да събере на едно място правилните съждения за човешките божества.

Висшата Магия (La Haute Magie), изразяваща знанието в древната книга Таро, е била записана върху медали, талисмани, малки ключове и отпечатъци. Например "малките ключове на Соломон" се състояли от 36 талисмани със 72 отпечатъка, аналогични на йероглифните фигури на Таро. Черната магия (Magie Noire) е тази, която изопачава съдържанието на тези свещени документи.

Няма съмнение, че именно върху такава структура на тайнственост е възникнала и системата на тайното знание Каббала. Тя съдържа две части: Берешит (книга Битие) и Меркава (Колесница), т.е. колела, намеквайки за тайнствените видения на Йезекиил.

В тайнствената наука Каббала Бог се разглежда като единственият безусловен постулат на всяко възможно знание. Бог е и необходимата хипотеза, обосноваваща всяка достоверност. Идеята за Бога обаче не е лишена от съдържание, защото методоло-

гията на староевреиската наука веднага я е изпълнила с определен смисъл. Ето как това може да се опише чрез постулати:

Iпостулат: Бог е (Има Бог)!

IIпостулат: В Бог е живота (Обяснението на живота е в Бога).

IIIпостулат: Животът се проявява чрез движението.

IVпостулат: Движението не прекъсва благодарение на равновесието на силите.

Vпостулат: Хармонията произтича от аналогията на противоположностите. Целта на противопоставянето е запазването, а не унищожението.

VI постулат: Безспирно видоизменение на формите, неунищожимост на веществото.

VII постулат: Законите на Природата се неотмени ми. В тях е заложен смисълът на безкрайното усъвършенстване, в това число и на живота.

От тези постулати следва еднозначна метафизика: Това са законите и действията, аналогични както в умствен, така и в нравствен аспект. Те съставят неотменимата истина, която се оспорва често от фантазиите и мечтите. Доброто — това е истината, а злото — това е грешка, породена от фантазиите и мечтите. Техният сблъсък (на доброто и злото) разкрива правилните съждения за човешките божества и за добродетелта. Добродетелта се образува от доброта и справедливост. От гледна точка на добротата добродетелта е снизходителна, а от гледна точка на справедливостта тя е строга. Добродетелта е добра, защото е справедлива, и е справедлива, защото е добра. Добродетелта е най-висшето проявление на човешкото битие, затова тя е прекрасна.

Физическият и нравственият свят са в хармония (равновесие), което означава, че те не съдържат, в

себе си висша причина. Това още означава, че съществува непреходна мъдрост, осъзнаваща тази голяма и вечна истина чрез нейните безкрайни форми и проявления, възникващи в творчеството на разума. Следователно висшето могъщество над тази хармония не е някакъв Крал (личност), тъй като идеята за Краля би внушила и идеята за идола, предтеча на всяка причинност. Старите еврей я наричат **Венец** (Кетер).В учението на каббалистите висшето могъщество е Венецът на Вселената, а цялото творение е владение на Короната (или още царство на Венеца). И тъй като ние не можем да допуснем като възможност това, което не се проявява в действителност, то ние не можем да допуснем нещо, което да не се подчинява на висшето могъщество (Венеца), което от своя страна не е личност и следователно би следвало да остава скрито от погледа на личността. Това е защото личността търси обяснението на нещата в причинността, а управлението на Венеца е безпричинна същност. Бог съществува, защото могъществото и висшият Венец се градят върху непреходната мъдрост (Хокма) и творческия Разум (Бина). В него са Добротата (Хесед) и Справедливостта (Гебура), съставящи идеала за Красотата (Тиферет). В него е винаги Победоносното движение (Нецах) и великото вечно семейство (Ход). Неговата воля е непрекъснатата Производителност (Йесод), а царството му (Малкут) е безлределността, населена със светове.

Следователно управлението на царството на Венеца не може да бъде резултат от действията и волята, произтичащи от една личност. Това е сложен механизъм от движения и спонтанност, който може да се идентифицира единствено с тайната безпричинна сила, изхождаща от Венеца.

Всемирната синтетична наука се разглежда като храм, към който водят тридесет и два пътя и в който може да се влезе през петдесет врати. Цялото човешко познание може да се класифицира съобразно тези цифри. Така числото десет се прилага към безусловното понятие за живота в последователността на божествения, метафизичния и природния смисъл, повтаряйки се три пъти до десет, което дава общо тридесет възможности за анализ. Към тази цифра се добавят двете основни единици: силепсиса (единицата, представяща ума) и синтеза (единицата, представяща всеобщия извод). Това са тридесет и двата пътя на знанието.

Петдесетте врати е класификацията на отделните серии (пет на брой, всяка съдържаща десет елемента), определящи всевъзможните видове познание.

Така Каббала е и своеобразна математика на идеите (синопсис), със средствата на която ние бихме могли да принудим природата да разкрие своите тайни. Това е висшето ниво на познанието, след което следват нивата на трансценденталната Каббала и Шеман фораш, източника и причината на всички догмати.

В Библията са дадени две имена на човека: Адам, което означава "извлечен от земята" (буквално човек на земята), и Енос ("Енох"), което означава "божествен човек, извисил се до Бога". Съгласно Берешит Енох е бил първият, който е изразил почитание към Божеството. В Библията се казва, че той бил взет жив на небето, след като начертал на два камъка, наречени колоните на Енох, първите елементи на религията и всемирната наука.

Енох всъщност не е единична личност, а образ на цялото човечество, възвисено до съзнанието за безсмъртието на религията и науката. Появата на култа

към Бога и възникването на кастата на жреците се свързва с името на Енох. В тази система се появяват и различните цивилизации (Вавилон, Египет, Гърция и др.), които притежават писменост. Гениятна на цивилизациите има различни имена. Евреите го наричат Енох, египтяните — Трисмегист, гърците — Кадмон.

Научен факт е, че йероглифите на Таро са изображение на древни паметници на Египет. Знаците в тази книга са подредени в своеобразна синоптична структура, изобразени са върху метални плочи, които впоследствие били възпроизведени по отделно върху камъни и метали, постепенно превърнати в идоли. Така се определяли страниците на тази безкрайна книга, безкрайна със своите различни комбинации, разпределени и съединявани във все по-нови и нови съчетания, превръщащи се в неизчерпаемия поток от предсказанията на истината от страна на познаващия разум.

Главната собственост, която се открива в Каббала, е добрата защита на религията, постигната с убедително от човешка гледна точка примирение между разума и вярата. Това знание ни поднася превъзходен пример за описание на световните догмати, формирани тук по един твърде специфичен начин. Истината за религиозния култ в него се разкрива чрез ясни и въздействащи върху разума символи, които ни приближават до Божеството. Това знание позволява на човека да види Самия Бог, да се докосне до Него и в известен смисъл дори да се въплъти в Неговия Образ. Така религията и нейните основни идеи се представят на народа по един откровен начин, което е важно предимство в стремежа да се спечели доверието на управляваната от емоциите тълпа.

Образите на вярата, опираща се върху идеята за

Единния и Всемогъщ Бог, представляват Висша Магия, организирана и регулирана от символизма и йерархията. Тайнствеността на обредите предизвиква спонтанен прилив на духовна енергия, оказваща неоценима помощ на човека за укрепването на неговата воля, напомняща му за задължителното условие да се извършват добри дела. Спонтанните мисли, внушавани от загадката на религиозния символизъм, отпускат железните вериги на разсъдъка, които ежедневните ни грижи неизбежно изковават, и служат като опора против нападките на неорганизираната и арогантна критика. Молитвата разширява кръгозора на молещия се и му позволява да намери в нея потребностите на неговия ум и сърце. Вярата в Единния и Всемогъщ Бог е като феникса, възраждащ се от век на век, изникващ от своята пепел, защото тайната на тази вяра е като тайната на самата Природа. -

Етимологията на думата "Каббала" обикновено се свързва с еврейската дума "кибел", което означава "събирам, получавам". Превеждат я като **предание.**

Има изследователи на еврейската история, които смятат, че думата "каббала" има халдейско-египетски произход и има значение на тайно знание, учение. За обяснение на този факт се използват египетските корени "кеп", "кебо", "коп", "коб". Еврейският аналог на тези корени е "габ", "кеб" или "кеббет", което означава "скривам, закривам". Прибавянето на частицата "ал" на египетски означава "взимам". Може да се приеме, че цялата дума "Каббала" означава "знание, произтичащо от скритите принципи" или "взимам от тайните".

Определено може да се каже, че каббалистичният елемент на тайнствеността присъства в почти всички по-значителни религии на Земята. Учението на като-

лическата религия например е изцяло каббалистично. В Индия учението на Кришна, предавано от Бхагават Гита, е едно подробно представяне на тайни знания, достигащо до изумителни детайли, които по-скоро звучат наивно (ненужното разкриване на съкровени тайни рано или късно се изражда в наивността на мисълта). Десетте въплъщения на Вишну са аналог на сефиротитите на Каббала, откровение, което може да се смята дори по-пълно от това на християнското откровение.

Именно тайното знание е причината за появата на легендарни мъченици, като Христос при християните, възкръснал след жестоката смърт на разпятието, Озирис при египтяните, умъртвен от Тифон и съживен от Изида, Балдур в скандинавските религиозни вярвания, който бил убит от вълка Жерис и възвърнат към живота от Водан (или Один), Терепис (или Тетенус), възкръснал от смъртта, възпявана от скалди, друиди и барди, които в негова чест раздават на вярващите свещен омел, както християните раздават върба и т.н. Навсякъде тайната на знанието, обуславящо религията и вярата, се превръща в тържество на доброто над злото чрез доброволната жертва на хората, понасящи несправедливите нападки на съдбоносни сили. Нима това не говори ясно и отчетливо, че тайното знание навсякъде и за всички народи има един и същ характер?

При евреите обаче то придобива особен смисъл. Задавал ли си е някой от нас въпроса: Откъде идва символът на властта — "короната" или "венеца", и какъв е неговият смисъл? Дали зад този символ не се крие някаква дълбока философска концепция? Защо старите евреи избягват да идентифицират личността с центъра и източника на властта, спасявайки се от

превръщането й в идол? В абстрактния смисъл на символа (венеца) не е ли заложен важен момент от тайното знание, произтичащ от специфичната неопределеност на механизмите на властта?

Особено показателна е реакцията към тези проблеми на учениците и последователите на Сен Мартен, един от най-ревностните привърженици на Тайното учение. Наричат ги още "общество на мартинистите". Сен Мартен предричал близкото възраждане на Тайното учение под влияние на невидимите лъчи, излъчвани от световните центрове на религиозните вярвания и светилищата на окултизма. Много са почитателите му и в средите на християнските свещеници. Учениците на Сен Мартен наричат себе си "неизвестни философи". Те са щастливи със своята неизвестност и не изпитват необходимост да приемат каквото и да е име, тъй като тайното знание предполага пълно отсъствие на подозрения за тяхното собствено съществуване.

В Библията има идеи, изразяващи определено отношение по този въпрос. Иисус Христос е казал, че дрождите трябва да се скрият на дъното на съда, съдържащ тестото, за да работят денонощно в мълчание, докато брожението обхване цялата маса, от която се ражда хлябът.

Външните признаци на посветения в Тайното учение ученик са скромността, филантропията без излишен шум, спокойният характер и безграничната доброта.

Възникват въпросите: Съществуват ли реални причини, които водят до драстичното изопачаване на благородните цели на Тайното учение, известно като "световно управление на елита", "Нов Световен ред" и др. Дали общата идея в тези две принципно различни идеологии, опираща се на "тайнството" и

"скритостта", не е почерпана от староеврейското учение Каббала, обхващайки по този начин в единна рационална структура някои от вечните заблуждения на човешката мисъл? Дали в съвременната наука ние, можем да открием очертанията на онова знание, в рамките на което неизвестната философия на мартинистите придобива конкретни форми, възвръщайки дълбоката ни вяра в благородството, добрите намерения и мъдростта на древните чрез средствата на позитивното човешко знание?

Опит за отговор на тези важни въпроси ние ще направим в настоящата книга.

ГЛАВА ВТОРА

МОДЕЛЪТ НА СВЕТОВНОТО УПРАВЛЕНИЕ В ПОЗИТИВНОТО ЧОВЕШКО ЗНАНИЕ

2.1. ЕВОЛЮЦИЯ НА ЧОВЕШКОТО ВИЖДАНЕ ЗА ВЛАСТТА ИЗВЪН КАНОНИТЕ НА ТАЙНОТО ЗНАНИЕ НА ЕВРЕИТЕ

Резюме: Идеята за Единния и Всемогъщ Бог е повлияла радикално върху формирането на моделите ма властта и е позитивното човешко знание. Опит за описание от съвременна гледна точка на този сложен и многообразен процес.

" Първите философско-политически съчинения са | написани преди няколко хиляди години. Такива са например "Книга на управителя на Шал" в Китай, "Артхашастра" в Индия; в древна Гърция това са "Държава" на Платон, "Политика" на Аристотел и т.н.

Характерното за знанието, описано в тези книги, е неговата "откритост" към света на хората, към тяхното познание и фактите, които те наблюдават. Изводите се правят въз основа на наблюдения и анализи. Това съществено ги различава от характера на тайнството и мистицизма, който откриваме в староеврейските предания.

Така например Уолтър[2] посочва, че в "Метафизика" V 1013 Аристотел приема като едно от шестте значения на "началото" някаква група или икдивид "по чието решение се движи движещото се и се изменя изменящото се, като например началствуващите лица

в градовете и властта на управниците, царете и тираните". Тези, които управляват, са наречени от него "arch`e". Според Майрс[4] представката "arch`e", както това е в българските думи архитект и архиепископ, показва не само първия или главен човек на организацията, но също така и първоначалната активност на този, който стимулира другите към дейност и поставя началото на замисъла, който те трябва да изпълняват. Практиката и наблюденията на древните гърци показвали, че същественото в представата за "arch`e" е именно това първоначално действие/изхождащо от надарения да налага волята си над другите. Властта следователно е особен род причинност, главната енергия на която е съсредоточена в надарена с подходящи качества личност.

Постепенно обаче различните качества и особеностите в действието на такива личности започнали да определят същността на вече всеобхватното понятие за власт. Това внася известен хаос в обясненията ма явлението, което най-добре се характеризира с думите на Хана Аренд. Тя казва, че "е лошо отражение на сегашното състояние на политическата наука това, дето терминологията не разграничава такива ключови думи като "власт", "мощ", "сила", "авторитет" и "насилие"... Използването им като синоними показва не само известна глухота към езиковите значения, но има също така за резултат особена слепота към реалностите, на които те съответстват."

На английски език думата "power" означава власт, сила, мощ. Оксфордският речник разширява кръга на значенията на това понятие в две основни направления: първо, като качество или свойство на хората и нещата да въздействуват с активност, мощ, физическа или психическа сила, с характер, команда или закон-

ност върху нещо или върху някого и, второ, като личност, орган или нещо, което въздействува.

Подобно е положението с понятието за властта и в други езици. Например в българския език етимологическият смисъл на понятието "власт" произтича от славянския глагол "владея". Тук основната идея на първоначалното въздействие върху групи от хора е заместена с акта на собствеността, която в крайна сметка също е форма на първоначално въздействие. Изглежда, че актът на придобиване на собствеността е бил винаги болезнен проблем за славянския етнос, неизменно свързан с различните предимства за тези, които са упражнявали властта в славянското общество.

Лингвистичните проблеми на понятието "власт" са свързани с трайното навлизане в езиците на неговите примитивни интерпретации. Правилно е отбелязал този факт Робърт Дал: "За нещастие в английския език "власт" е неудобна дума, защото противно на •влияние" и "контрол" тя няма удобна глаголна форма, нито пък субектът и обектът на отношението могат да се снабдят със съществителни форми без прибягване до варварски неологизми."[6]

По-задълбочени изследвания на въпроса показват, че властта е както качество, така и отношение. Най-важната черта на властта обаче произтича от едно друго важно обстоятелство, за което ще разкажем малко по-подробно.

Свеждането на властта до някои основни категории, като например "субект" и "обект", има като прецедент различието между така наречените европейски и китайски модели на властта. В една своя книга известният историк на науката Нийдъм разказва следния любопитен случай: "През XVIII в. Китай е посетен от йезуитски мисионери, които разказвали на

местни учени и философи за успехите на европейската наука по онова време. Европейците защищавали идеята, че природата се подчинява на прости и познаваеми закони, с помощта на които по логически път могат да се изведат всички останали природни явления и процеси. Но какво било учудването на мисионерите, когато те с изненада открили, че китайците им се надсмиват, посочвайки, че такава идея е израз на човекоподобна наивност. Тази "наивност" обаче, според Нийдъм, породи една висока култура, наречена европейска, в основата на която лежи древната идея за Великия и Единен Бог, идваща от религията."[7]

Въпреки това в китайското виждане проличава една съвършено друга реакция по въпроса за устройството на света, която променя радикално и възгледа за същността на властта в обществото.

Китайците твърдят, че Космосът пребивава в спонтанна хармония и ред, в който стабилността на явленията не са следствие от съществуването на външен авторитет и влияние. Тази стабилност се поражда във всяка една сложна природна система, каквито са обществото, природата и човешкото мислене. Тя е следствие от равновесието между протичащите в тях процеси, които са стабилни поради това, че са взаимнозависими и реагират "помежду си в неконтролирана от никого хармония. Те не се подчиняват на никакъв закон, който никой — нито бог, нито човек — не е измислил. Това е закон, който не е наложен от външна причина, наречена Бог, изграден в нашите представи по наше човешко подобие, не е и някаква човешка конвенция (споразумение, договор), налагана с консенсус на Мненията върху природата. Законите на природата не са някакво категорично нареждане или условие за безпрекословно подчине-

ние. Те не са нищо друго, освен статистически закономерности, валидни само за определено място и време и формулирани като описание, а не като предписание.

В този смисъл възниква веднага следният въпрос: Дали формулирането по математически и логически път на законите на природата, което е едно безспорно постижение на европейската култура, изградена върху идеята за Единния Всемогъщ Бог, може да стане и по друг път, различен от пътя, избран от европейците.

Успехът на европейската наука през вековете се е дължал най-вече на това, че вярата в силата на Единния и Всемогъщ Бог е насочила вниманието на европейците към изучаването на простите системи. Изучаването на природата, започвайки от анализа на сложното, е довело до застой в китайската наука. Китайският реализъм се е оказал пагубен за развитието на позитивната наука до такава степен, че китайците дори не са могли да развият математическото моделиране, тъй като то било невъзможно да се изгради в един толкова сложен свят, който те са осъзнали чрез усещанията си още от самото начало. Изграждането на математическия апарт, обуславящ развитието на науките, изучаващи простите природни системи, създаде в Европа предпоставка за едно неимоверно развитие на културата в научната област, но същевременно създаде и култ към строгата детерминираност, към реда, произтичащ от обозрими и рационално определими принципи, закони и механизми. В един сложен свят точното количествено предсказание е невъзможно по принцип. В условията на сложните системи причините са толкова преплетени една с друга, че техните следствия загубват своята , рационална обозримост.

Успехът на европейската наука утвърди мнението, че явленията в природата протичат в една или друга посока в зависимост от първоначалните условия. Познавайки тези условия, ние можем да изчислим всичко, което ще се случи в бъдещето или което се е случило в миналото.

Китайците от своя страна са извършили редица експерименти, ръководени от чувството си за реализъм и прагматизъм, но в своя път те никога не достигнали до идеята за формулирането например на такъв прост и математически разбираем закон, като закона на Кулон за електрическото взаимодействие между телата. Тяхната представа за сложността /на природата е била правилна, но същевременно тя мм е пречела да разберат и осъзнаят същността на простите системи. Въпреки това акцентът върху Прагматизма и приложимостта на научните изследвания в крайна сметка става причина китайците първи да открият барута, порцелана, коприната, ракетите и други универсални човешки ценности с прагматична насоченост. Европейците от своя страна вървяха по много по-естествения път, създавайки теоретическите основи На класическата наука благодарение на анализа на простите природни системи, постепенно приближавайки се към сложните.

В този смисъл възниква следният въпрос: Каква е фундаменталната религиозна идея, която е вдъхновила това виждане за характера на науката в Китай? Несъмнено, това е идеята за доминиращата роля на божественото разнообразие над тази за Единния Бог. В Китай обаче нивото на абстрактност на идеята за Божественото разнообразие е много по-високо от това на примитивната представа в езическите религии. В китайската религиозна философия тази идея има

съвършено друг смисъл, представящ божественото многообразие като универсална хармония, неподчинена на никакви универсални, абсолютни закони. Смисълът на всеки един закон е в неговата локална валидност.

В рамките на тази философия властта може да се разглежда като спонтанно възникваща система, като естествен механизъм за разпределение на авторитета в обществото, който надделява над другите системи (т.е. управлява ги) с мъдрост, спокойствие и благородство. Мъдростта идва не толкова от действието на причината (личност, група, авторитет), колкото от признанието на управляваните, които проявяват истинската мъдрост, като издигат достойни за това дело личности. Ако властта може да се характеризира само като действие, причината за което се крие в определени качества на личността, то качествата, на които се спира мъдрият избор на масата е безусловно вариант, насочен към хармонията и равновесието в обществото. Защото оставено на произвола на желанията, актът на властта загубва бързо своя смисъл, погълнат от хаоса на безцелните боричкания. Мъдростта трябва да бъде общо качество както за тези, които се стремят към властта, така и за тези, които и се подчиняват.

За да подчертае разликата между европейската и китайската концепция за властта и устройството на света, Нийдъм разказва следния случай: В Европа през средните векове "виновникът" за такава природна аномалия като петел, снесъл яйце, е бил подлаган на тържествен съдебен процес и осъждане на смърт чрез изгаряне за нарушаване на природните закони, които, бидейки отъждествявани с божествените, се смятали за универсално валидни и следователно аб-

солютно задължителни за всички. В този смисъл можем да разглеждаме изгарянето на "вещиците", както и в по-ново време мълчанието на официалната европейска наука по въпроса за т.нар. парапсихични явления, които надхвърлят рамките на законите, които тази наука познава.

В Китай обаче такъв петел не само че избягва публичното осъждане, но той просто изчезва съвсем дискретно от очите на хората, тъй като неговото ненормално поведение нарушава грубо локалната природна хармония. Управителят на провинцията и дори императорът биха се оказали в опасност, ако подобно нарушение на закона в Китай стане широко известно.

Следователно според китайците световното равновесие и хармония не могат да бъдат запазени в рамките на един универсален, абсолютен по своя характер набор от природни закони. Разнообразието, изразено в Равновесието и Хармонията, доминира над Единството в този сложен и многообразен свят, какъвто е безкрайната Вселена. Идеята за единството има преди всичко локална валидност и значение, а универсалната същност следва да се припише само на идеята за равновесието и хармонията, породени от разнообразието. Същото се отнася и до властта в обществото.

От такава гледна точка ние можем да пристъпим към изясняването и на особеностите на известния днес "китайски модел" на прехода към демокрация. От описаната реакция на китайците към случая "аномалията с петела" може да се заключи, че те най-вече отделят внимание на факторите, които нарушават равновесието и хармонията в света и в обществото, **с** цел да ги избегнат. Тогава напълно обяснимо е и

поведението на Дън Сяопин в провежданата от него внимателна, постепенна реформа, която цели да не наруши с бруталността си равновесието и хармонията на съвременното китайско общество. Това поведение е в пълна противоположност на поведението на европееца Горбачов, който с действията си като реформатор изненада дори най-упоритите оптимисти, реализирайки най-шоковия модел на социални промени, който някога историята на човечеството е познавала. Кой от двата подхода е по-добрият, вие, драги читатели, сами можете да прецените.

Изказаните по-преди съмнения остават в сила: Защо европейската система ни дава много знание и същевременно жестоки последици за обществото като цяло (революции, реформи, перестройки и т.н.), а мъдростта на китайците е винаги свързана с умерения ритъм на една Спокойна и конструктивна прагматичност, лишена от информационна наситеност? Защо революциите в китайското общество имат ограничен разрушителен ефект (помним отрицателните последици от т. нар. "културна революция"), а в Европа те предизвикват огромно напрежение, водещи до развенчаването на вековно установени догми?

На тези въпроси ще се опитаме да отговорим в един от следващите параграфи.

2.2. ВЪРХУ НЯКОИ ОСОБЕНОСТИ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ МОДЕЛ НА ВЛАСТТА, БЛАГОПРИЯТСТВАЩИ РАЗВИТИЕТО НА ИДЕИТЕ ЗА СВЕТОВНО УПРАВЛЕНИЕ

Резюме: Китайският модел на властта изключва по принцип възможността за световно управление от единен център. Идеята за световното управление въз-

никва в рамките на европейската култура на обществена организация под влияние на идеи, оформени най-вече в системата на световните монотеистични религии, на първо място всред които е юдеизмът. Поуки и изводи от отрицателните и положителните явления, предизвикани от системното прилагане на тези идеи.

* * *

За да анализираме този въпрос, ще започнем със следни" цитат от книгата на акад. Н. Николов "Тайните протоколи"[8]:

"Протокол номер 3 от 1905 г. започва със споменаване на Символичната змия на юдеизма. В заключението си към изданието на протоколите проф. Нилус дава следните интересни обяснения за този символ: Според документите на тайния еврейски ционизъм Соломон и други еврейски учени още в 929 г. пр. Хр. са размишлявали върху план за мирно завоюване на целия свят от Цион.

С течение на времето този план бил детайлно разработен и завършен от евреи които са се стремели активно към реализирането му. Тези мъдри старейшина са решили чрез мирни средства да покорят света за Цион с проницателността и с хитростта на змията. Тя е символ: главата и представлява инициаторите на плановете на еврейското ръководство, а тялото — еврейският народ. Ръководството винаги се е пазело в тайна, дори и от самия еврейски народ. Когато тази змия навлезе в сърцата на другите народи, тя подкопава и поглъща цялата власт на техните държави. Предречено е, че змията все още трябва да върши своята работа, да се придържа стриктно към предна-

чертания план и след като проникне в Европа, да я обкръжи и да н нанесе зашеметяващ удар. След това по същия начин да нанесе такъв удар и на целия останал свят. И това покоряване на другите страни трябва да бъде постигнато по финансов и икономически път.

Връщането на главата на змията при Цион може да стане само след като силата на всичка монарси в Европа и в света намалее до такава степен, че навсякъде да настъпят икономически кризи, унищожения и гибел. Те трябва да се докарат до пълна духовна деморализация и обществена корупция главно чрез съдействието на еврейските жени, представящи се като французойки, италианки и т.н. Те биха могли да бъдат най-сигурните разпространители на безнравствеността и безпътицата в живота на държавните мъже и културния елит на нациите."

Първата особеност на такъв план за световно управление е свързана със самата система на изпълнителите му. Тайната форма на управление изисква изключителни мерки за единство в системата, което е първото условие за успеха. Това означава, че провинилите се би трябвало да заплащат най-високата цена за тях — с живота си, В рамките на една малка група за тайно действие, каквато е например мафията, този проблем засяга живота само на отделни личности и затова тук той се решава сравнително лесно. Но когато проблемът засяга цял един народ, с многомилионно представителство по всички краища на света, очевидно заплахата за живота на провинилите се би могла да обхване огромни маси от хора. Затова механизмът на възмездието трябва да бъде регламентиран още в самата основа на религиозния култ, за да може той да се възприеме като нещо естествено от всички участници в този процес.

от всички участници в този процес.

Могат да се посочат примери в религиозните предписания на евреите, които предвиждат необичайно жестоки наказания за престъпилите каноните на вярата. Това е необичайно за останалите религиозни системи по света, където най-често наказанието има абсктрактен характер, основаващ се не на физическа разправа тук на Земята, а на страха от божието възмездие горе на небето.

Тези факти са подкрепени от сериозните съмнения за участието и намесата на самите евреи в масовия геноцид на евреите през Втората световна война. Публикации по този въпрос има много[8]. Съществуват твърдения, че главната Дел, поставена от евреите в комунистическата идеология, е не справедливост за бедните, а наказание за онези богати евреи по света, които не се подчиняват на общото управление. Особено ефикасен е механизмът на експроприация на собствеността на богатата класа, която от ръцете на една еврейска прослойка попада в ръцете на другата прослойка, следваща строго канона на световното управление.

Възражения към такъв план могат да възникнат от средата на самите му изпълнители. Най-важният аргумент срещу управлението над омаломощени от конфликтите народи, предизвикани целенасочено от световното еврейство, е принципната неуправляемост на такива системи. Енергията, отприщена от колосални и широкрмащабни дестабилизации по света, могат да доведат до унищожението на самата глава на змията. Тя например е била твърде уязвима по времето на възхода на диктаторите Хитлер и Сталин. Тези двамата биха могли спокойно Да предприемат действия за физическото унищожение на всички онези 300

богати фамилии по света, които може би вече осъществяват световното тайно управление. Случайното хрумване в този смисъл би могло да се изплъзне изпод всякакъв техен контрол, защото тези диктатори, въпреки че са продукт до голяма степен и на световния финансов елит, са били облечени с неограничена власт, която твърде лесно би могла да прибегне до унищожението на този елит.

Физическото унищожение на сегашния световен политически и финансов елит от някой амбициозен диктатор обаче не би дало някакъв осезаем резултат. Убийството е неправилното решение на въпроса, защото, първо, не е ясно кой е субектът на световното конспиративно управление. Това ще е своеобразно лечение само на симптомите (подобно на масовото избиване на богатите по време на руската революция), а не лечение на причините на болестта. За да се избегнат отрицателните последствия от действията на стремящите се към световно управление организации, трябва да се отстраняват условията, които благоприятствуват тяхната поява.

Нека се спрем по-подробно на следния въпрос Защо свръхбогатите предпочитат да имат работа с един измъчен, разпокъсан от конфликти, войни и революции свят, в който разрухата, бедността и броженията на недоволните доминират?

Отговорът на пръв поглед е прост: Защото такъв свят по-лесно се купува, след което неговото процъфтяване донася дивиденти, надхвърлящи многократно първоначално вложения капитал. Има обаче принципна разлика между пари и управление. Някои неправилно мислят, че пътят към парите минава през властта. Нищо подобно! Властта има своя специфика, която не позволява тя да бъде напълно отъждествена

със силата на парите и богатството. Нещо повече — представата, че властта е източник на пари и собственост, битува най-вече сред изостаналите и бедните народи. Властта в напредналите в културно й икономическо отношение държави е преди всичко инструмент за разширяване и утвърждаване на влиянието, контрола и авторитета. Това са понятия, които не са непременно синоним на парите и богатството. Властта е форма на човешката духовност, която в известен смисъл се подчинява на свой собствен закон. Властта и богатството само понякога взаимно се обуславят, допълват или трансформират взаимно. Те обаче се намират в състояние на своеобразно равновесие, което невежият не може да проумее. Нискокултурният човек е склоне» да отъждествява в абсолютен смисъл властта и парите, но това е невярна по принцип теза.

Никой не се е замислял защо по света има свръхбогати хора, които ненавиждат парите. Има много случаи, когато хората се отказват доброволно от парите си и богатството, смятайки, че по този начин се освобождават от едно колосално страдание. От властта обаче никой не се отказва доброволно. Това е защото в системата на властта има много повече силни дразнители, изискващи своеобразен интелект. Тук има и удовлетворение от контакта със себеподобните, всичко това представлява магията и привлекателността на властта като човешка дейност, всички мразят политиката и властта, но всички се стремят към нея. Властта изхабява най-вече тези, които не я притежават. Тези, които са се добрали до нея, изпитват неизменно блаженство, което ги превръща в роби на замайващата ти страст да я притежават, да я съхранят на всяка цена за себе си. Именно тази сила

е източникът на енергията, подхранваща желанията на световния елит към властта над света. Но в тази всеобща надпревара се проявява и една друга страст към властта, тази на амбициозното невежество, което, насърчено от един фалшив образ на духовността, остава вечен роб на безпринципната смес на идеите за сила, морал, ред и организация;

При парите и богатството доминира една-единствена проста и отегчителна истина: Купувам изгодно, продавам изгодно. Няма я онази бъркотия от желания, страст и сблъсък, която като някакъв гигантски водовъртеж, увличащ хората в непрекъснато движение, поражда силата, наречена "власт".

В притежанието на парите и богатствата системата е конкретна, ясна, достъпна за осмисляне и подреждане. Във властта тази система е заложена абстрактно, тук тя е далечна, неясна цел, която събужда желания, порив и наркотизиращо мисълта ни страдание. Изглежда, че далечната и абстрактна идея, замъглена в неяснотата на движението, е много по-привлекателна за човешкия разум, отколкото ясните и определени цели, които ни поставя конкретността на богатството и парите.

Въпреки това някои хора са успели да превърнат трупането на пари и богатства в изкуство. Да направим анатомичен разрез на това изкуство.

Ще започнем с цитат от книгата на акад. Н. Николов "Световната конспирация" : "От 1841 до 1848 г. върховното командване на световните тайни организации е "Алта Вендета" — най-високата ложа на италианските масони с Велик Майстор, по всичко личи — един от Ротшилдови.

След като унищожават Наполеон, те се нуждаят от друг от същия мащаб и си го създават — Бисмарк,

който също като Дизраели не е бил способен, нито добър ученик. Води разгулен живот, което го довежда до големи материални задължения. Според генерал Слиридович Ото Бисмарк е незаконен син на маршал Соулт, който също е евреин.

Миролюбивата и християнска религиозна политика ма Александър I е точно противоположна на тази на фамилията Ротшилд. Помирението на двете църкви -католическата и източноправославната, щеше да бъде страшно поражение за тези, чиято религия признава само Талмуда. Фаталната грешка на Александър е, че подценява тази всесилна тайна организация. Същата грешка правят днес американците, както и бившият Съветски съюз. Александър I общува не само с християни, но също и с евреи мюсюлмани. След обяд в една еврейска синагога той се почувствал зле и на 1 декември 1825 г. след големи мъки умира. Лекарите установяват, че е отровен с известната, бавно действаща отрова "Аква Тофана",

Главната причина за убийството и ликвидирането на последните шестима руски царе от династията Романови е да не се даде в никакъв случай възможност на източноправославната вяра да се помири с католическата и да се стигне до създаването на мощна универсална църква."

Идеята е ясна: изглежда, че простото правило "разделяй и владей", открито и прилагано в миналото от англичаните, играе важна роля за оформянето на политиката на световния елит. Чрез умели и насочващи действия те успяват да влияят върху висшите системи на управление *на* държавите, създавайки конфликтни ситуации, позволяващи им да извличат от това големи печалби. В резултат на такава политика например през 1818 г. фамилията Ротшилдови отпус-

ка на Прусия заем от 5 милиона стерлинги при изключително изгодни за банкерите условия. През 1823 г. същата фамилия поема всички заеми на Франция при разоряващата лихва от 50%. Изобщо през периода след 1820 г. настъпва "века на Ротшилдови", който мнозина оценяват като доминация на тази "единствена и най-важна сила в Европа".

Едно от първите достижения на тази сила е откритието на магията на "информацията". Ротшилдови се възползват от победата на англичаните над Наполеон при Ватерлоо и извличат огромна полза от факта, че първи научават новината. Те са в дъното на ликвидацията на Наполеон I през 1815 г., те насърчават подготовката на революцията от 1848 г. в Германия, организирана от йезуитите, и т.н.

Може да се каже, че правилото "Който сее раздори, жъне бури" придобива особен смисъл в действията на световния елит. Избухването на Първата световна война, който е първият глобален конфликт на нациите (преди нея войните са имали предимно локален характер), е било в резултат на усъвършенствуваните и изтънчени методи на въздействие, влияние и контрол над управляващите елити в Европа, възприети и утвърдени в практиката на богатата фамилия Ротшилд през XIX в. Ликвидиране на монарси и глави на държави винаги е имало в историята, но това носело отпечатъка на локалната борба за власт. През XIX век това влияние придобива характера на целенасочено, управлявано от единен център действие, с ясната и определена цел — трупане на пари от войните и конфликтите между държавите.

Много хора мислят, че появата на социалистическите учения в края на миналия век е резултат на целенасочена от същите тези кръгове дейност. Това

не е точно така! Наистина Символът на комунистите по света е "Червеното знаме" (Ротшилд на немски). Празникът 1 май е утвърдена дата първоначално в тесните кръгове на тайните масонски организации и след това е преминал в традициите на световното комунистическо движение. Появата на нефтената империя на Рокфелер обаче, както и конкуренцията на руския нефтопромишлен комплекс са събития, които имат по-скоро спонтанен характер. Характерното за тях е, че те са винаги прицел на вниманието на постоянно готовия за действия световен елит поради значимостта на тези събития за живота на нациите. От активността на този елит се създават и ядрата на самоорганизация на най-значимите в живота на човечеството реалности. Техният интерес днес дори е насочен към тези, които с цялата си енергия разобличават тайните форми на световното управление, т.е. разобличават самите тях. Те и тях насърчават. Те трябва винаги и навсякъде да са първи там, където стават значими и важни събития, защото знаят много добре, че контролът е винаги в ръцете на този, който е пръв и който е постоянен в активността си.

Тайните сили на управление в обществото създават колосална полоса за възникването на спонтанен ред. Контролирана и умело направлявана, тя дава в ръцете на елита огромна сила. Това не е резултат от някакъв сценарий или предварително подготвен план, а е резултат от тяхната постоянна готовност за действие и намеса. Тяхната реакция е винаги първа към важните световни събития, но сами те не могат да ги предизвикат. Те създават условия за възникването на все по-нови и нови явления, които множат възможностите им за осъществяване на техните цели, но пълен контрол над тях те никога не могат да имат по принцип.

Каквито и цели да се поставят, каквито и планове да се изграждат, управлението е една невидима същност, тъкан е множество плетеници и нишки, в която не могат да се различат ясно и отчетливо контурите на какъвто и да е конкретен план, сценарий или механизъм, изхождащ от определена личност, отделен колектив или организационно ядро. Такова управление се осъществява чрез многобройните форми на равновесието. В него няма конкретни точки, ред или система. То е резултат на неизброимо количество действия, единственото име на които е безпричинност.

Организираното провокиране на социални революции, на масова бедност и глад, на войни и бунтове, на мащабни радикални реформи и т.н. е резултат на обстоятелства, възникващи от целенасочените действия както на тайно организирания елит, така и от спонтанните механизми, присъщи на колосалния обществен потенциал. Резултатът понякога е отприщване на сили в обществото, които унищожават собствеността и благоденствието, постигнато с много труд и енергия, което е в синхрон с интересите на световната конспиративна система.

Коя сила би могла да контролира такова случайно, но важно за световното равновесие събитие, като например дълголетието на Сталин? Този диктатор, създал толкова благоприятни за световния елит ситуации, се възкачва на върха на властта през януари 1924 г., а почива почти 30 години по-късно — през март 1953 г. Никой не може дори да си представи какъв би бил днес светът под "управлението" на световния елит, ако Сталин беше само един мимолетен проблясък на хоризонта на световната история. Имаха ли сили и възможности евреите и масоните да

повлияят на такъв неподдаващ се на контрол факт, като бързата естествена смърт на съветския диктатор К.У.Черненко, който наследи управлението на комунистическата империя след Андропов? Ако здравето на този съветски ръководител му беше позволило той да остане на върха на властта не една година, а поне 15 — 20 години, какъв щеше да бъде днес светът? Щеше ли сега да се чудим на великите реформи на сочения от всички като масон Горбачов, или неговата звезда изобщо може би нямаше да свети, ако диктаторът Черненко беше запазил позициите си по-дълго време?

Това неизбежно преплитане между целенасочените действия и спонтанност не може да бъде реална предпоставка за един цялостен, контролиран от колективния ум на елита, процес. Влиянието и въздействието върху явленията не е тъждествено на управлението. Образът на световната власт като "пирамида с око на върха" е фалшив, неточен модел, който е роден от примитивни представи за властта. Точното определение на такава форма на "управление" е "системно предприемане на опити за целенасочено въздействие върху световното равновесие с цел неговото нарушаване". Често целите се поставят несъзнателно, а интуитивните подбуди нарушават хармонията на предварително начертания план за действие.

Традиционните защитници на идеята за абсолютната сила на световния елит биха се усъмнили в това, че смъртта на К.У. Черненко е естествена. Напротив, ще възразят те, именно техните верни агенти в Русия са предрешили тази смърт, ускорявайки я, за да открият пътя на реформатора Горбачов. Данните за насилствена смърт на Черненко не са убедителни!

Тези апологети не могат да обяснят и случайния факт на самото избиране на Горбачов, който беше наложен с един-единствен глас. Случайното избиране на неговия конкурент Романов от Ленинград може би би променило коренно картината на събитията. Нима световният елит може да залага на такива случайни събития, за да осъществява едно ефективно (т.е. по модела на "окото на върха на пирамидата") световно управление?

Схващането за същността на световното елитарно управление като пирамидална структура, на върха на която е "всевиждащото око" на върховния жрец на тайната власт, е принципно погрешен модел, възникнал и утвърден в средите на масонството от началото на този век. Под влияние на напредъка на човешкото познание и технологичната революция в началото на XX век се заражда политическата философия за "рационализацията". През това време в Европа и Америка се налагат възгледите на научната, рационалната организация на труда и предприятията, на административната организация и управление на икономиката и обществото. Това е т.нар. мениджмънт, чиято теория е разработена в трудовете на М. Вебер, Телър, Емерсон и др. Тази теория беше веднага възприета и в комунистическите среди, превръщайки се в прословутата стратегия на Ленин за рационализация на обществото. Подобна стратегия, но в малко по-друг вид беше възприета и от Мусолини в Италия. В Русия например беше възприета идеята за т.нар. социално строителство, един своеобразен инженерен модел за изграждането на обществената система.

Историята на тази стратегия е известна. Тя доведе до най-голямата социална катастрофа, която някога човечеството е познавала — сгромолясването на кому

нистическия тоталитаризъм в Източна Европа и в бившия СССР. Всъщност историята на човечеството е история на неуспеха на всички опити за абсолютизирането на рационалните методи на организация и управление на човешкото общество, както в политическата, така и в икономическата сфера на социалния живот. Рационалните методи изключват случайния фактор, при което и до денднешен не се разбира ясно, че случайността невинаги има деструктивен характер. Напротив, случайностите в световната динамика могат да се разделят на две основни категории: с конструктивен и деструктивен характер.

Противно на все още доминиращото мнение, че единствено рационалните методи имат конструктивен характер, може да се каже, че в конструктивната ирационалност (т.е. в случайностите с конструктивен характер) се крие много по-голяма информационна мощ за установяване на порядък. Абсолютизирането на рационалните методи за установяването на организационен ред в обществото е основният източник на застоя и примитивизма в обществата, възприели такъв подход. Тези методи са в основата и на съществуващия подход към модела на световното управление, известен като "всевиждащото око на върха на пирамидата". Новото знание, което ни даде науката, развиваща се в последните няколко десетки години, опровергава напълно намеренията на световните тайни общности да управляват въз основа на принципите, които те днес са възприели. Такова управление, първо, е невъзможно по принцип, поради неговия рационален характер, и второ, ако те се стремят упорито да го наложат под някаква

форма, тогава действията им ще имат предимно отрицателни последици за обществената система на света като цяло. Може би неразбирането на ролята на конструктивната ирационалност в организирането на обществената система е главната причина за огромната пропаст между оформяните по рационален път планове за управление на света от страна на международния конспиративен елит и реалностите в световната система на обществото. Проектът за строго детерминирания ред, който се стремят да наложат международните конспиративни системи, е построен върху принципно неправилната идея, абсолютизираща рационализма и неговите методи. Неразбирането на този факт се наблюдава и сред редовете на критиците на световната конспирация.

От друга страна, експлозивният характер на рационално устроените общества, всред които на първо място са тоталитарните режими (комунистически, фашистки, религиозно-фундаменталистки и др.), събужда интереса на световния елит по линията на потенциала за деструктивност, който тези общества крият в себе си. Очевидно тоталитаризмът е една голяма възможност да се внася разцепление, нестабилност и мизерия в обществата. Световните тайни организации използват често факта, че в някои съвременни демократични държави общественото мнение не възприема отрицателния смисъл на абсолютизирането на рационализма, което довежда например до неочакван изблик на чувствата за етническа принадлежност, на чувствата за принадлежност към една или друга организация, колектив или социална група, в които се търси утеха от изкуственото потискане на неформалното (т.е. на ирационалното) установяване на обществения

порядък. От друга страна, тенденцията за потискане ролята на конструктивната ирационалност в икономическата сфера засилва отрицателните явления на инфлацията, безработицата, икономическата стагнация, растежа на цените. Такива са предимно обществата с лява ориентация. В тях съображенията за социална справедливост налагат едно неправомерно акцентиране върху рационалните форми на управление на обществените процеси и явления, което довежда до забавянето на обществения прогрес.

Един от начините за "ефективна" намеса в световния обществен процес от страна на международния таен елит е всячески да се насърчават левите политически системи по света. Целенасоченото й, разбира се, неправомерно разширяване на рационалните методи в управлението на обществото несъмнено ще задълбочава още повече конфликтността в отделните държави, което от своя страна ще поражда нови вълни на интереса към държавната намеса, основана на тези методи. Така се реализира затвореният кръг на един изключително ефективен модел за предизвикването на кризисни състояния в обществото, на една нова и удобна форма на заробване и управление чрез унищожение в съвременния свят. Въведен в световен мащаб, този процес може да стане причина за една скрита всеобща икономическа криза, произтичаща от своеобразната стагнация на издигнатия в ранг на абсолют рационален метод. Тези отрицателни явления са вече закономерност най-вече в страните, където левополитическата тенденция е навлязла трайно в стила и политиката на управляващите там партии. Може да се изчисли, че само малка част от процента увеличен обем на намесата на държавното управление

в икономиката на целия свят лишава човечеството от значителни количества нова продукция, от икономически растеж, придружени от засилен процес на съкращаване на работни места, на увеличаване на инфлацията и цените на стоките, както и на други отрицателни явления. Това не се усеща в локалните измерения на динамиката в демократичните държави, но в световен мащаб то дава глобален ефект, чиито измерения и последствия са трудно предвидими.

Каква чудесна възможност се разкрива пред международния таен елит, за да упражнява властта над световната обществена система? Чисто и просто по света трябва да се насърчават левополитическите тенденции от всякакъв тип (социалисти, социалдемократи, комунисти, модерни леви и т.н.), за да може да се влияе възпиращо на прогреса. Такъв подход води неизбежно до спонтанни кризисни явления. Още повече, че интересът към социалистическите идеологии винаги е бил необичайно висок сред бедните маси и невежите, които изпълват световната шир.

Чрез непрекъснат акцент върху левополитическата линия в управлението на държавите демократичният строй се превръща в една хаотизираща организацията на обществото система. Особено ефективно такава политика може да се провежда и насърчава целенасочено в по-бедните страни, където културата на населението е на ниско равнище. Показателен в това отношение е примерът с новите демократични държави в Източна Европа, където още от самото начало на демократичния процес интересът към левополитическите системи е значителен.

Налагането на левичарска политика в едно бедно и изостанало общество е процес на пълно обърквване на нормалния естествен цикъл на развитие на иконо-

мическата система. Периодите на управление на социалдемокрацията се характеризират със засилена консумация от страна на населението, което естествено дава отрицателно отражение върху растежа на националното богатство. В бедните страни и намиращите се в криза източноевропейски държави засилената консумация означава бързо изчерпване на и без това оскъдните ресурси на обществото. В тези страни твърде често обществената енергия може да изчезне безвъзвратно в дебрите на едно всеобщо желание и страст към отнемането на благата, натрупани от способните и активните, на завист към преуспяващите и търсене на начини за възпиране на техния естествен растеж. Не може обаче да се консумира нещо, което още не е създадено. Социализмът и социалдемокрацията са лукс, които могат да си позволят само най-богатите страни в света. Акцентирането още от самото начало върху преразпределителните механизми води със сигурност към бедност.

Може би е неслучаен фактът, че в големите университетски центрове на Запад (Оксфорд, Харвард и др.), където броят на учените от еврейски произход е значителен, се разработват и пропагандират предимно левополитическите идейни ценности. Именно тези центрове са най-активните в даването на съвети на нововъзникналите демокрации по света. Учудващ е и фактът, че идеята за "шокова терапия" в новите демокрации е препоръчана за пръв път от някои авторитетни деснополитически и либералноориентирани учени. Нима навсякъде елитните групи по света контролират идеологията в хуманитарната област и я използват с такава ефективност за доброто на тези бедни, изстрадали страни?

Неразбирането на ролята на конструктивната ирационалност е в голяма услуга на световните елитни групи, поставящи си за цел световното управление. Ето един типичен пример. В една своя обиколка из Русия известният дисидент Ал. Солженицин констатира с изненада, че сред руските хора, търпящи ударите на обедняването вследствие на шоковия преход към демокрация, доста популярно е твърдението, че масовото обедняване е резултат на съзнателна дейност, резултат на пъклен сценарий, изработен и прокаран от "някого", който е заинтересуван от това. Кой е този "някой"? Нали прилагането на какъвто и да било сценарий, изграден върху принципите на строгодетерминираната рационална активност на човешкото мислене, е невъзможно по принцип, имайки предвид сложността на системите, каквато е например обществото. Изграждането на грандиозни планове за промяна на обществената система винаги се натъква на принципно непреодолими препятствия, които правят безсмислени всякакви усилия в посока на прилагането на "добрите" рационални методи, докато накрая с изненада констатираме, че сме постигнали само случаен резултат. Тогава откъде идва това усещане на руските хора?

Един друг пример: Неотдавна пишещите тези редове бяха на посещение в Москва. Порази ни изключителният напредък в снабдяването на магазините с луксозни и свръхлуксозни стоки в момент, когато голяма част от руския народ е много беден. Нима това е най-необходимото днес на руснака? Цените са изключително високи, дори в някои случаи по-високи и от западните, ако се приравнят към долара. Заплатите обаче са десетократно по-ниски.

Спомняме си един случай с чуждата помощ- за

гладуващите хора в Етиопия и Сомалия. Там понякога се наблюдаваха куриозни случаи, когато спускани от самолет храни се разпиляваха безразборно по калта на земята от самите тези, които гладуваха от месеци. Изобилието на блага, дошло изневиделица, шокира бедния и изстрадал човек. Той се спуска към тях и хаотично ги консумира, без да се замисля за икономия и ред. Това наподобява начина на хранене на един много гладен човек, който изведнъж се оказва пред трапеза, отрупана с вкусни ястия.

Руският човек днес целенасочено се насърчава да консумира блага и стоки, в които луксът присъства в изненадващо висока степен. Тези стоки са прекрасен начин да се изтеглят и събират парите на хората, поради високата цена на лукса. Това се прави с цел да се омаломощават местните производители, да се затруднява възникването на средната класа, да се внася колкото се може повече хаос и безредие в бедстващото руско общество. Същият е случаят в България и цяла Източна Европа. Това не е спонтанен процес, а е плод на някакъв предварително очертан план или сценарий.

Друга причина за трудностите в прехода от комунизъм към демокрация е неправилното становище на някои специалисти, че структурната реформа на икономиката на новите демократични държави може да стане по един централно планиран сценарий или програма. Икономическите структури в свободното пазарно стопанство възникват спонтанно, т.е. те са по-скоро резултат на механизмите на конструктивната ирационалност. Цялостната структурна реформа в демократичните режими може да се извърши само от демократично мислещи хора по места и с подходяща политика (а не по план).

Друга заблуда е, че приватизацията на старите социалистически предприятия щяла да съдейства най-добре за прехода към свободния пазар. Известно е обаче, че много по-трудно и по-скъпо е да преустроиш едно старо предприятие, отколкото да построиш ново.

Успехът на всяка човешка организация зависи най-вече от това, доколко в нея е включена конструктивната ирационалност. Плуралистичните общества, в които неформалните връзки (т.е. формите на конструктивната ирационалност) са в изобилие, създават предпоставки за едно непознато за "рационалните" общества съвършенство. Например каква е разликата от такава гледна точка между организацията на обществото, което е достигнало до създаването на автомобили марка "Мерцедес", и организацията на обществото, достигнало до създаването на автомобили марка "Трабант". Естествено, че в първата организация има много по-голяма доза конструктивна ирационалност, затова и съвършенството на рационално изработения продукт — автомобила, тук е на много по-високо равнище. Докато във втората организационна система, която е максимално "изчистена" от всякакви случайности, в това число и конструктивните, резултатът е от ясен по-ясен — автомобил марка "Трабант".

Още една печална констатация на Ал. Солженицин е нарастващата носталгия на хората по миналото. Някои казват, че при комунизма хлябът бил само 8 копейки и животът бил сравнително лек и безгрижен, въпреки че хората били относително бедни. Такова състояние на обществото от гледна точка на системния анализ е парадоксално. В такава система винаги се развиват застойни явления, почти винаги се стига

до положението консумацията да превишава произвежданото, което бавно и постепенно подронва устните на обществения ред. Никъде такава система не допринесе дори за минимален социален прогрес в икономическата сфера. Комунистическите икономики фактически се саморазпаднаха още при първия полъх на политическата реформа, провеждана "отгоре". Разрухата беше толкова по-силна, колкото по-висока бе степента на "чистотата" на рационалността, която се възприемаше от тях. Там, където бяха останали пролуки за проникване на конструктивната ирационалност чрез по-голямо количество частна собственост, разрухата беше по-умерена (напр. Полша, Чехословакия и Унгария).

Комунистическата тоталитарна икономическа система може да се оприличи на бавно саморазрушаващ се "мравуняк", който в края на краищата неизбежно се сгромолясва вследствие на проядените си от засилените консумативни тенденции и лошото управление устои. Както показва практиката, такива общества се разпадат за няколко десетки години. В такива страни голяма част от хората наистина могат да се чувстват добре (видяхме масовата истерия на северокорейците от смъртта на диктатора Ким Ир Сен). Но това кратко "щастие" на ограничени контингенти от хора минава през купища човешки трупове и неминуемо, рано или късно, се превръща в социална катастрофа, която променя съдбата на милиони хора, правейки ги нещастни за не по-малък период от време.

Абсолютно същата съдба би следвало да се очаква и за организацията на световното общество, която се проектира от страна на тайния финансов и политически елит.

Тоталитарният подход към новия световен ред,

възприет в плановете на световния таен елит, е изключително опасен, защото той създава условия за дестабилизирането на цялостната система на нациите по света. Такава постановка на въпроса за световното управление е принципно погрешна. Такава грешка, ако бъде допусната, ще доведе до катастрофа не на отделни народи или страни, а до катастрофа, която ще засегне цялото човечество.

Една вредна тенденция, която е в услуга на стратегията в осъществяването на плановете на нов световен ред, е религиозният фундаментализъм. На първо място трябва да отбележим радикалния ислямски фундаментализъм.

Централизирането на политическата власт в някои ислямски, страни доведе до засилването на държавната намеса и на планирането в икономиката на тези държави. В тях се зароди своеобразен модел на "третия път" на обществено развитие, който за съжаление с нищо не се различава от рационалния модел на развитие на комунистическата тоталитарна икономика. Изграждането на такива модели подчертава още веднъж неразбирането на ролята на конструктивната ирационалност в общественото развитие. С никакви рационални действия, дори и основани на висшия морал на религиите, не може да се замести ефективността на спонтанните (т.е. на конструктивно ирационалните) механизми на зараждане на обществения порядък. Успехът на такива общества засега се основава на временния фактор на богатите природни ресурси (нефт, злато, фосфати и др.), които някои от тези страни притежават в изобилие. Но в по-далечна перспектива такъв подход със сигурност ще се натъкне на трудностите, ниското качество и застоя, който неизбежно поражда максимално очистеното от

случайностите рационално третиране на социалните явления и процеси.

Друг възможен катализатор на целите на световно управление е т. нар. модел на демократичния социализъм. Той представлява естествено продължение на идеята на Горбачов за перестройка на социализма, при която държавната система на икономиката се запазва, а се демократизира (и то може би в твърде тесни рамки) само политическата система.

От изтъкнатата тук гледна точка за ролята на конструктивната ирационалност в социалното битие моделът на демократичния социализъм е много по-парадоксален от модела на комунистическия тоталитаризъм. Свободната демократична политическа система, наречена от Горбачов "гласност", не може да се съвмести по никакъв начин с един тоталитарен модел на икономиката най-вече поради това, че чрез механизмите на неизбежното държавно планиране и централизираното управление на разширената държавна собственост се създават условия за доминиране на рационалните методи на регулиране и управление, които потискат неизбежно механизмите на спонтанността и конструктивната ирационалност. От друга страна, макар и да се претендира, че това е възможен модел на демокрацията, потенциалните режими, претендиращи за такъв икономически ред, могат лесно да еволюират в непредсказуема антидемократична насока. Евентуалните временни икономически и военни успехи на такива държави могат да дадат нов импулс на тоталитарните режими по света. В една по-далечна перспектива обаче съдбата на такива общества ще бъде същата, която постигна комунистическите страни в Източна Европа и бившия СССР.

Като обобщение може да се каже, че чрез насърчаването на леви и социалистически идеологии световните елитни организации постигат твърде ефективно целите си. Марксизмът днес, в края на XX век,
е все още популярен благодарение на контролирани от елита университети като Харвард, Оксфорд и др.
Чрез насърчаването на лявата политика в периода на реформите в Източна Европа световните тайни организации въвеждат абсурда в развитието на тези страни, защото всяка реформа има предимно и само
дясна логика. Приватизацията, една характерна страна на реформата в новозараждащите се демократични страни, е типичен белег на дясната политика. Левичарската политика е тази, която навсякъде по света пледира за национализация на частната собственост (в напредналите демократични страни този процес има твърде ограничен характер). Логично ли е тогава една лява партия да води типично дясна политика, каквато е приватизацията? Не! Но защо е така? Защото световният финансов елит се стреми
чрез подобен абсурд да засили още повече ефекта от разрухата в тези нещастни, изстрадали страни. Чрез такава фалшива политика в тези държави фактически се извършва преход от състояние на "поносима бед-
ност" към състояние на "непоносима бедност". Общото между тях е, че и в единия, и в другия случай броят на богатите е много малък. Средна класа няма
и в двата случая. Народите в тези държави се изтощават и от криворазбрания модел на монетаризма, провеждан в някои страни (напр. България) в условията на абсолютен превес на държавната собственост. Това е друг абсурд, който често се издига в ранг на политика от невежи финансисти и икономисти, дошли от сферата на социалистическата икономика. Един-

ствено в Чехия и донякъде в Унгария монетаризмът се приема правилно в условията на бързо нарастващ частен сектор.

Световната икономическа структура обаче притежава някои особености, които хвърлят нова светлина върху идеята за управление на тази система с помощта на супермакроикономическите лостове, с които разполага световният финансов елит. Въпросът е дали този елит все още има възможности да предизвиква кризисни явления в световен мащаб. Например в края на 1994 г. се забелязва парадоксалното положение, при което икономическият растеж започва отново, а на финансовите пазари се отбелязва чувствителен спад. Това абсурдно положение започна да се проявява в икономиките на богатите западни страни — САЩ, Западна Европа, Япония и др., още през пролетта на 1994 г.

Растежът в свободното пазарно стопанство се дължи най-вече на нарастването на потреблението и на раздвижването на инвестициите благодарение на ниския лихвен процент. Нарастването на лихвения процент в момент на увеличено потребление означава спирането на този процес чрез финансовите механизми. В този смисъл икономиката на САЩ отбеляза растеж, но покачването на лихвените проценти по дългосрочните кредити доведе до спад и застой на борсовите операции, след което започна и процесът на спадане на долара. Естествено съвременната световна икономическа система не може да се разглежда като механичен сбор от икономиките на отделните страни. Съвкупният ефект от тях очевидно вече дава едно ново качество, което се изразява в непонятни за националните икономики явления. Все още разпокъсаната световна икономическа система, в която

спорадично се намесват чуждите за нея елементи на новосъздаващите се пазарни структури, не се е превърнала в една ясна и единна същност. Тази система има една особеност: в нея централна роля играе американската икономика, която има няколко механизма за значително влияние върху цялата система. Един от тях произтича от факта, че САЩ притежават мощна национална икономика, превърнала се в главен полюс на икономическите процеси в световен мащаб. Като национална икономика тя е твърде неустойчива и провява типично дебалансиращи системата качества — огромен държавен дефицит, недостиг на спестявания, външен дефицит, външен и вътрешен дълг (дългове на отделните домакинства, на предприятия, на администрацията и, прочее). В международния икономически ред такива икономики не се търсят и те биват автоматически санкционирани. Например МВФ задължава веднага такива държави да вземат незабавни мерки за възстановяване на баланса, при което най-често това е в ущърб на национал-(ната икономика. Например МВФ в края на 1994 г. съветва българското правителство да провежда политика на драстично съкращаване на бюджетния дефицит и на възпиране на инфлацията чрез повиша-ване на лихвения процент, което от своя страна е сериозна пречка за новосъздаващия се български бизнес. На американското правителство обаче такива съвети не се дават.

Във връзка с това възникват следните въпроси: Ако МВФ се ръководи от съображения за световно равновесие, може ли да се очаква, че незначителният принос в дисбаланса в бюджета от страна на една слаба икономика като българската може да наруши това равновесие, докато мощната американска ико-

номика, влияеща така силно на цялата система, не би я дестабилизирала? Защо да не се допусне следното положение — да се препоръча възпиране на динамиката на американската икономика и прехвърляне на тази динамика върху нововъзникващите свободни пазарни икономики, които търсят начин да си пробият път? Не може ли да се възприеме едно такова разумно предложение: да се позволява значителен дисбаланс на бюджета само на замогващите се по света икономики, а спрямо развитите икономически системи да се прилагат строгите мерки на драстично намаляване на бюджетния дефицит. Именно така ще се достигне до реално световно равновесие в икономическото развитие, което ще бъде изнесено върху плещите на по-богатите страни и ще е в полза на по-бедните. Твърда политика по отношение на бюджетния дефицит за всички без изключение страни и позволяване на такъв дефицит само на най-мощната световна икономика е сигурен начин за потискане развитието на новите демократични държави, както и на по-слабите пазарни системи по света. Така трудностите в световната икономика се прехвърлят от плещите на по-богатите върху плещите на по-бедните.

Позволеният и несанкциониран дисбаланс в бюджета на САЩ допринася по своеобразен начин за увеличаването на тяхната икономическа динамичност, а оттук и на тяхното собствено богатство за сметка на понижената динамика в други страни. Просперитетът на САЩ обаче може да допринесе и за просперитета на други страни. Това е така, защото вносът на САЩ в по-голямата си част е износът на точно онези най-богати страни по света, за които спазването на баланса в бюджета е осигурен от засиления им износ за САЩ. Например определено

може да се каже, че американският търговски дефицит е до голяма степен японският търговски излишък. Така външният дефицит на САЩ подхранва с валута в брой функционирането на развитите вече части от световната икономика. Тези, които тепърва изграждат свободната си пазарна система, нямат възможност нито да участват в този гигантски дисбаланс, осъществен в рамките на мощната национална система на САЩ, лишавайки се по този начин от така необходимите за тях валутни инжекции, защото в тях няма конкуриращо стоките на развитите страни производство, нито да стимулират собствената си икономика чрез един могъщ икономически механизъм, какъвто е собственият национален бюджет, защото санкциите на МВФ висят над тях като дамоклев меч.

Разбира се, международните финансови организации изтъкват някои твърде убедителни аргументи в полза на своята теза. Те казват: ако се допусне голям дефицит в националните бюджети, това ще доведе до покачване на инфлацията, което ще дискредитира всичките ни усилия за създаването на една развита в тези страни икономика. Застрашителният дисбаланс в рамките на една-единствена национална икономика като американската е. полезен. Ако си представим само за момент намаляването на този дисбаланс, ние ще бъдем шокирани от лавинообразния процес на рухнали икономики по света, предизвикан от противоречивите промени и нестабилността на капризния световен пазар. Бюджетният дефицит на САЩ създава една надеждна ниша на стабилност за развитието на световната икономика. Ако ние поставим за задача чрез такъв механизъм да захранваме и по-бедните страни, то така ние бързо ще изгубим предимствата на развитите икономики, които бързо ще потънат във

;

водовъртежа на световната бедност. Много по-изгодно за всички нас е тези страни сами да превъзмогнат трудностите и да ни достигнат. Всяко усилие от наша страна да повдигнем изкуствено тяхното равнище би застрашило както нашата, така и. тяхната сигурност. Така както неправомерното акцентиране върху разпределението в рамките на една държавна икономика " предизвиква застой в нейното развитие, така и изкуственото захранване на бедните страни от страна на богатите ще предизвика само отрицателни последствия, които ще засегнат всички нас.

Коя от двете, участващи в този спор, страни има право? Отговорът е: правото е винаги на страната на по-силния!

От този въображаем спор, който ние възпроизведохме с детайли, извлечени от логиката на един естествен процес, може да се направи твърде интересен извод: световната финансова елитна система е вече твърде автономна сила, която влияе съществено върху решенията на управляващите икономиките в различните страни.

Този въпрос има и една друга страна. Валутните ресурси, които могат да се преместят при спекулативни операции или в условия на пазарна треска, надвишават значително възможностите за намеса на централните национални банки. В този процес важна роля могат да играят многонационалните компании, които са улеснени от съвременното състояние на информатиката и телекомуникациите. Тези твърде усъвършенствани средства позволяват на международните финансови институции в обозрими за тях периоди да реагират адекватно на промените в световната конюнктура чрез подходящо планиране на ресурсите си във всяка точка на земното кълбо. Това

означава, че сили, които надхвърлят националните граници, могат просто да смажат националните пазари, предизвиквайки в тях промени, които се изплъзват от контрола на местното управление. По този начин националните пазари могат да бъдат дебалансирани чрез операции от световен мащаб, които са подчинени на неизвестни нас сили, и които не се подчиняват на никакъв закон или морал. Тези тъмни сили са улеснени от световния валутен хаос, в който доларът е всичко, а националните валути — нищо. Фаворизирането на една-единствена система като американската създава благоприятно условие чрез нейното увеличено влияние в света да се набележат твърде лесно и мерки за управлението на целия свят. Външните задължения на САЩ са като дамоклев меч, издигнат над главата на цялата световна икономическа общ-ност. Неблагоразумните сили, опериращи с тоз деликатен механизъм, могат да предизвикат световна катастрофа, надхвърляща мащаба на световния ядрен конфликт. Тя може да бъде предизвикана или целенасочено, или от спонтанно предизвикан начален тласък, като скок в инфлацията, тежка криза в обществото, убийство на президента, вълна на недоверие към единствено възможната силна валута — долара, от хаос във финансовите пазари с всички произтичащи от това дълбоки последици за цялостната икономическа система на света.

Такъв тласък на световната криза може да бъде предизвикан и от някои засилващи се отрицателни тенденции на Земята, като свръхнаселеността, нарушаването на екологичното равновесие, разширяването на бедността, неграмотността и болестите, неравенството в разпределението на световното богатство, което днес се изразява в това, че 20% от

богатите страни на света притежават 80% от световните ресурси, а най-бедните 20% от световното население — само 0,5% от това богатство.

Изненадваща е реакцията на представителите на МВФ, както и на Американския федерален резерв, които проявяват често голяма безотговорност, когато решават важни проблеми. Те усилено вече или само осъждат, или призовават държавите по света към благоразумни действия, което показва липса на увереност и спокойствие. Често позоваването на големите световни проблеми служи за оправдание на националното бездействие, толерирано от безотговорни управници. Световната обществена и икономическа система днес разполага с неимоверни технически и финансови средства, които постепенно обръщат острието си към самата нея. Никога безсилието на силните не е било толкова явно и никога възможностите за действие от страна на злонамерени тъмни сили не са били толкова големи. Защо при една такава всеобща уязвимост откъм случайни фактори все още се отделя изключително внимание на фалшивия хуманизъм, който се изразява в хуманитарна помощ от различен вид, един вид лечение на симптомите, и избягване на далеч по-отговорната и нелека задача да се лекуват причините? Защо проблемите на пазара се представят като най-важния фактор само за тези, които са достигнали напредък в развитието си, без да се развиват неговите възможности за осигуряването на доходи за всички, които се нуждаят? Защо трябва този въпрос да се оставя за .. решение в ръцете на пледиращите в полза на социализма и социалдемокрацията, което е начин за разширяване на неограничената безотговорност по света. Горчивият опит от комунистическия тоталита-

ризъм показа недвусмислено, че ограничаването и управляването на икономиката чрез рационални действия и методи от типа на прекомерната намеса на държавата чрез раздута система на държавна собственост, непосилното данъчно бреме за частния производител, широкомащабното планиране на икономическата дейност, не само че не отстранява отрицателните последствия от бедността, безработицата и ниската производителност на труда, но такава икономика лесно попада в мрежата на световното конспиративно управление, като създава условия за кризисни състояния от съвсем друг тип.

От друга страна, демокрацията и свободният пазар не могат да гарантират стопроцентово благополучието на хората. Демократичното управление твърде често е причина за дълбоко разединение на нациите. Още в древността е било известно, че демокрацията не дава добри резултати в случаите, когато мнозинството, което избира властта, проявява злонамереност и липса на добродетели.

Днес в света се развива една всеобхватна система на свободния пазар, в който често възникващите нестабилни състояния са повод да се разработват различни социалдемократически модели на развитието на глобалната обществена система — заблуда, довело в края на миналия век до възникването на деструктивни варианти на социалистическата идея от типа на марксизма-ленинизма.

Някои западни икономисти сочат, че главната цел на всеобхватния свободен световен пазар е възпроизводството на човека, управлението на човешките системи (фирми, държави, наддържавни институции и т.н.), възпроизводството на екологичната среда (вода, въздух,.растения, животни).

За съжаление много малко са учените по света, която правилно разбират особеностите на управлението на този сложен обект, наречен световен свободен пазар (някои невежи го наричат световна капиталистическа система). Тези, които се ограничават единствено в рамките на социалдемократическата културна традиция, твърдят, че световният капитализъм развива своите структури чрез растеж, а растежът в икономиката и на населението започва да застрашава планетата. Следователно, твърдят те, само една световна социалдемократична система, която би управлявала този неконтролиран процес, може да реши в известен смисъл проблема.

Противниците на тази идея, от своя страна, твърдят че само непрекъснатият акцент върху печалбите, парите и свободния поток на капитали може да осигури повече богатства, материално благополучие и следователно благоденствие за обекта на нашето внимание — бедните хора по света.

Днес голяма част от учените със социалдемократична култура отхвърлят категорично модела на свободния пазар, твърдейки отново същото, което твърдяха и брадатите социалдемократи от началото на века, какво че тази система произвежда бедност и че наред с благополучието на едни тя отхвърля много други. Овладяването на икономиката с рационални средства е главна цел на социалдемокрацията по света. Всички по-значителни успехи в повишаването на жизненото равнище на народите, твърдят те, имат социалдемократичните режими. Някои от тях дори отиват още по-далече, като казват: Нека да поставим икономиката на мястото й на слуга в обществото. Да се откажем от диктата на парите, както и от тоталитаризма на прогреса. Да си поставим конкретни цели

и да насочим огромните ни ресурси за тяхната реализация. Да създадем и някои безплатни сферинапример медицинското обслужване. Да се установят сфери на обществени услуги както в локален, така и в световен мащаб.

Логиката на парите разрушава все повече земните пейзажи, основните ресурси и богатствата на планетата. А спасението ни е в търсенето на алтернативни форми на покупателната способност и потреблението, което би дало нови измерения на нашия живот. Така може би ние ще можем да се възвърнем към старите ценности, завещани ни от праотците на човечеството, които ще ни ориентират отново към загрижеността за човешкото достойнство, справедливостта, щедростта и най-вече грижа както за най-ощетените на този свят така и за бъдещите поколения.

Ние считаме, че и едните, и другите са неправи. Изтъкването на необходимостта от световен контрол над растежа във всички негови форми е идея, която твърде силно ще зарадва тези, които се стремят към световно тайно управление. Световният елит следователно е заинтересуван от разпространяването на социалдемократическите и левите идеи по света и съвсем не е заинтересуван от развитието на либералната демокрация. Твърде изненадващо е насърчаването от страна на световния елит на научноизследователски програми в университетските центрове, които имат за цел изучаването на социалдемократичния модел на развитие. Но нали икономическото развитие на света става винаги в условията на ограниченост на ресурсите? Изкуственото му забавяне не може да реши никакъв проблем, защото съзнателното понижаване на потреблението е принципно невъзможно. Дори плахите опити от страна на добронамерени

международни организации за контрол над раждаемостта се натъкват на неимоверната и дори растяща съпротива. Следователно всякакъв опит за спиране на икономическия растеж без ефективни мерки за контрол над раждаемостта би се превърнал в една задълбочаваща се световна криза. Благовидните намерения на социалдемократично настроената интелигенция за съжаление изискват едновременното стечение на няколко фактора, което е малко вероятно събитие.

Следователно, твърдят някои съвременни масони, само старият изпитан метод на насилствено намаляване на световното население може да реши въпроса. Това може да стане елегантно, без много шум, като бъдат избити безболезнено милиони и дори милиарди хора. Науката разполага с биохимични, генетични, психотронни и дори екологични средства за предизвикване на масова смърт и те са в ръцете на богатите народи. Друг изход няма! Съзнателното регулиране на растежа на икономиката е безсмислен акт и очевидно той трябва да се постави в зависимост от регулирането на растежа на населението. Драстичното намаляване на броя на населението ще доведе автоматически до намаляването на тежестта на интензивните икономики. Дали обаче такова драстично намаляване на населението няма да предизвика радикално преструктуриране на световната капиталистическа система, или ще доведе до радикални промени в преразпределението на световните ресурси, както и до широкомащабни изменения в условията на жизнената среда, които ще се отразят отрицателно върху живота на оцелелите?

Някои могат да възразят, че масовото унищожение на хора е неморален акт. Но дали рационалното

потискане на развитието на съвременната икономика чрез насърчаването на потреблението от страна на слаби, непроизводителни слоеве на населението, необходимо за поддържането на живота на тези хора, няма да доведе до лишаването на бъдещите поколения на Земята от необходимите средства за живот, което също е един неморален акт. Защо да оставим да се задълбочава крайната бедност на една многомилиардна маса от хора и да застрашим по този начин живота на останалите? Не е ли по-добре да осуетим изобщо възпроизвеждането на ниското качество на живота чрез възможностите, което ни дава тайното управление на света, постигайки по този начин конкретен и ясен резултат, отколкото да търсим алтернативни форми на покупателната способност и потреблението, за да ограничим неконтролирания растеж на световната икономика? Нима някога ще могат руснаци, китайци или индийци да достигнат високото жизнено равнище на живота на Западна Европа, Северна Америка или Япония, без да се промени сегашната структура на ползване на световните ресурси? Та нали богатите страни никога не биха позволили да бъдат изместени от по-слаб конкурент. Ресурсите на Земята са оскъдни и много от тях са на изчерпване. От друга страна, ниското качество на живота има твърде голям афинитет към възпроизводството си и това неизбежно се отразява на живота в богатите страни. Ако нормалното развитие в една страна води до процеса "богатите да стават по-богати, а бедните — по-бедни", то в световен мащаб този процес изглежда така: "богатите стават все по-бедни, а бедните все повече й повече".

Нещо повече, някои съвременни научни изследвания показват, че процесът на по-бързото възпроиз-

водство на ниското качество на живота се наблюдава и в рамките на богатите, вече замогнали се народи. Това не е расистка теория, а научен факт, който заслужава специално внимание.

Така например в книгата на двамата американски автори Чарл Мърей и Ричард Хърнстейн "Камбанообразната крива", излязла в Америка през 1994 г., се излага една твърде любопитна теория, описваща тяхното интересно виждане за сегашното състояние на американското общество. Двамата автори доказват убедително, че американската управляваща класа допуска една огромна грешка, пренебрегвайки важната роля, която природната интелигентност на личността играе в определянето на социалния статут на човека и в това дали той ще бъде беден или богат. Мърей и Хърнстейн твърдят, че в последно време структурата на американското общество все повече се определя от интелектуалните качества на отделния индивид, като тази особеност най-добре се изразява в оформянето на един своеобразен "интелектуален познавателен елит", стоящ на върха на управлението на страната, съставен от високообразовани политици, професионалисти и бизнесмени, докато на "дъното" на обществото все повече се натрупва една прослойка от хора, намиращи се на твърде ниско интелектуално равнище. Освен това според твърденията на авторите групата на чернокожите се оказва на още по-ниско стъпало в тази своеобразна интелектуална йерархия, определена от бялата част на американското население, което ги тласкало към опасни действия, целящи собственото им утвърждаване и възстановяването на справедливостта в оценката на техните достойнства. Така в съвременното американско общество се утвърждава една трайна тенденция на нарастване на

прекалената зависимост на определени слоеве от социалните помощи на държавата. Това неизбежно поражда и явления като увеличаване на престъпността, неуважение към законите, междурасови напрежения и конфликти.

Мърей и Хърнстейн твърдят, че очевидната разлика в коефициентите на интелигентност между черната и бялата раса е непреодолима. С това те обясняват значително по-големия процент на бедност сред чернокожите и настояват всички американци — и бели, и черни — да осъзнаят печалната истина за този "интелектуален недостиг" на черната раса. За да избегнат упрека за расизъм, те отбелязват следното: "Ние не смятаме, че белите и чернокожите трябва да се чувстват засегнати, осъзнавайки, че комплексната разлика в степента на тяхната интелигентност е породена от генетични причини, а не от средата, в която се развиват отделните общности."

Очевидно е обаче, че такива твърдения могат да спечелят само антипатии сред либерално настроените бели и черни интелектуалци. Ако науката констатира факти, които имат определено расистка интерпретация, тогава ние се изправяме пред съвършено нова ситуация. Традиционната расистка теория беше разработена в емоционален стил и никога не е била подкрепяна от съображения, произтичащи от динамиката на една напреднала в развитието на жизненото равнище демокрация, каквато е днес Америка. Мърей и Хърнстейн категорично отхвърлят твърдението, че са расисти.

Някои политолози определят този подход като израз на модерния неоконсерватизъм, който призовава за пълна отмяна на социалните помощи и ограничаване на действията от страна на държавното

управление, насочени към утвърждаването на чернокожите и хората от ниските в интелектуално отношение социални слоеве на обществото.

Възможно ли е такъв възглед да промени революционно отношението на обществото към неговата най-бедна прослойка и няма ли този въпрос връзка с проблема за отношението ни към цялостната система на ниското качество на живота в глобалната структура на съвременното човечество? Възможно ли е нашите виждания за понятието "социална класа" да се променят радикално, така че интерпретацията му да се свързва с управлението на "интелектуалния познавателен елит", формиран чрез прословутите тестове за интелигентност и обучение в елитните колежи и университети?

От такава гледна точка формирането на средната класа е специфичен процес, който обособява в Америка една съвкупност от хора, наброяваща около 125 милиона американци, чийто коефициент на интелигентност варира между 90 и 110.

Самото заглавие на книгата "Камбанообразната крива" идва от графичното представяне на математическата функция, описваща статистическото разпределение на данните за коефициентите на интелигентност на членовете на обществото в зависимост от броя на хората, притежаващи определена величина на този коефициент. Кривите от този тип имат две ниски части отляво и отдясно и една висока част, наподобяваща върха на камбана, разположена в средата. Дясната ниска част на кривата включва "свръхинтелигентните", а тази отляво — хората с много нисък коефициент на интелигентност. Те са ниско разположени, защото броят на хората, притежаващи тези, две качества, е относително малък в обществото.

Мърей и Хърнстейн се интересуват предимно от лявата ниска част на кривата, където са разположени хората с ниска интелигентност. Те разделят тази категория на две основни части: клас IV, наречени "тъпи", и клас V, наречени "много тъпи". Към тези две групи те причисляват 25% от населението на САЩ, което означава около 62,5 милиона души. Според авторите и двете категории, включващи класовете IV и V, са еднакво опасни. Те смятат, че социалното "дъно" на Америка включва около 12,5 милиона американци, които нямат никакви шансове по отношение на коефициента на интелигентност, за да се придвижат със собствени сили нагоре по социалната стълба. Тези хора чисто и просто никога не могат да бъдат приобщени към средната класа.

Тази теория е наистина радикална, защото отхвърля тезата на социалдемократите, че престъпността, бедността, безработицата и другите отрицателни явления са резултат на неконтролируемия и стихиен растеж на икономиките, подхранван от постоянния акцент върху парите печалбите и собствеността. Напротив, твърдят авторите на новата книга, социалните проблеми — бедността, зависимостта от държавните социални помощи, неуважението към законите и престъпността, са тясно свързани с ниския коефициент на интелигентност. Това е единствената причина определени хора никога да не могат да преживяват без социални помощи. Използването на държавни субсидии само поощрява възпроизводството на тези Е прослойки и нанася непоправими щети на стабилността в социалните отношения, създавайки благоприятни условия за битуването на вредни философии и идеологии от социалдемократически тип, които от своя страна бавно, но сигурно подкопават устоите на об-

Огромната по количество средна класа (около 125 милиона в САЩ) е все още залог за стабилността на американското общество, защото средноинтелигентният американец, е заможен, богат и собственик, което му позволява редовно да си плаща данъците и по този начин да. осигурява необходимите средства за социалната помощ на нискоинтелигентните.

Но какво би станало, ако се нанесе удар срещу тази средна класа ако бъде лишена от богатство и просперитет?

Дали съображенията на Мърей и Хърнстейн не могат да се обобщят и в случая на световната обществена структура? Каква е картината на камбанообразната крива на интелигентността на народите? Има ли народи с нисък и висок коефициент на интелигентност? Дали ширещата се по света бедност е резултат на "лошата" политика за насърчаването на пазара и неговите атрибути — парите, печалбите и непрекъснатия растеж, или бедността по света е резултат на своеобразно разпределение на коефициента на интелигентност, изчислен въз основа на осреднената му величина сред хората," съставящи националните структури?

Напълно логично е да се предположи, че както в рамките на една конкретна нация, изследвана от Мърей и Хърнстейн, така и по отношение на международната общност на държавите твърденията на конвенционалните теории за ролята на околната среда и културата за ръста на престъпността, бедността и безработицата, за изпадането на големи маси от хора в пълна зависимост от помощите, отпускани от - държавата, може да се приемат като несъстоятелни. Използването на държавни субсидии за измъкването

На широки слоеве от световната общност на нациите от бедността надхвърля значително цената, която заплаща богатото американско общество, за да удовлетвори тази социална потребност за част от своите раждани. Създаването на една голяма общност от редко богати държави по света не може да се отъждествi с наличието на голям контингент от хора определен среден коефициент на интелигентност, бедността или богатството на нацията зависи от широк кръг ирационални фактори, главният от които е качеството на държавното управление. В международната общност се открояват някои особености в историята на нациите, много от които имат отношение към активността на световния конспиративен елит. Не ще и съмнение, че символичното възвръщане на главата на Змията в Сион, което може да стане само по изгладената като равнина държавна сила на европейските държави, т.е. чрез финансово-икономическото разстройство и разорение, последвано от духовен упадък и нравствено разложение, най-добре може да се реализира чрез упоритото насаждане на левичарски и социалдемократически идеи във всички техни форми, включително и онези, които включват възраждането на системата на марксизма - ленинизма. Твърде популярната сред световната интелигенция теза за възвръщане към хуманността -чрез овладяване на стихийния ръст на икономиката е една изключителна възможност за внасянето на заблуда, за ефективното прокарване на политика, която би могла да доведе до още по-съвършени форми в мирното сломяване на държавните управления на европейските и световните нации..

2.3. ПОЛИТИКАТА, МОРАЛЪТ И РЕЛИГИЯТА КАТО ФОРМИ НА УПРАВЛЕНИЕТО В НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД. КУЛТУРНИТЕ ИЗМЕРЕНИЯ НА СЪВРЕМЕННОТО МАСОНСТВО. ИСТОРИЧЕСКИ ИЗВОДИ

Резюме: Планът за завладяване на целия свят от евреите е една стара тяхна мечта, която в условията на съвременния свят придобива нов, конкретен смисъл. Възниква въпроса: Има ли идеи и теории, които се стремят да обосноват този план от гледна точка на всеизвестни истини, произтичащи от философската наука и морала. Отговорът на този интересен въпрос се търси въз основа на анализа на един интересен случай от живота на българското масонство и на някои факти от историята.

Съществуват твърдения, че планът за световно управление на евреите започваме с овладяването на 1/6 част от света, която е обхваната от православната славянска държава Русия. Популярно е схващането, че руската октомврийска революция от 1917 г. е била организирана и разиграна по предначертан от войнстващото международно масонство план.

Според някои източници пътят на Символичната Змия, която поробва народите на Европа под егидата на евреите трябва да мине следните етапи:

I — Преди Рождество Христово в Гърция, в епохата на Перикъл.

II — Последните години преди Рождество Христово в Рим, през; епохата на управлението на Август.

III — 1552 г. Мадрид, в епохата на Карл V.

IV — 1770 г. Париж, в епохата на Людвиг XIV.

V — 1814 г. Лондон, след падането на Наполеон I.

VI — 1871 г. Берлин, след пруската победа над французите.

VII — 1881 г. Петербург, след убийството на импе ратор Александър II от евреомасоните.

VIII — Последно десетилетие на победоносно връ щане на Змията в Цион.

Ще направим кратък коментар на тази периодизация. В известен смисъл някои автори са склонни да приемат, че IV и V етапи могат да се сменят с други данни и места:

IV — Това е 1648 г. и Лондон. По това време Кромуел, който е ръководел английската революция е бил използван от масоните, като с еврейски пари той се подготвил за събитията. В резултат на това масоните получават признание и равноправие в Анг лия.

V — Френската революция от 1789 г., място Париж. Евреите-масони са начело на организация та, съборила монархията. Революцията разори Франция, но масоните получиха равноправие, бла годарение на което те и до ден днешен действат на територията на тази страна. Масоните от Франция създадоха традиция, която е пример за масонството от цял свят.

Може да се каже, че убийството на император Александър II отваря пътя за проникването на масонството и в Русия. Делото им там се увенчава с една

от най-големите техни победи — Руската Октомврийска революция.

След това събитие обаче масонското движение в Русия започва да излиза извън рамките на организационно конспиративната си същност и да търси нови измерения в своята дейност. Вниманието на руските масони е насочено към културата, най-вече лод влияние на факта, че руската интелигенция можеше да се обедини под тяхна егида само, ако се използваха руските културни традиции, а отдръпването от организационно-конспиративната дейност беше наложено от преследването на масоните от страна на комунистическата власт, която ги олределяше като "тъмна буржоазна сила", призвана да подрони устоите на руската комунистическа държава. Известен последовател на руското масонство е В Ф. Иванов живял и творил в гр. Харбин в Далечния Изток. Издал е книги на тази тема: "В търсене на държавния идеал", "От Петър I до наши дни (руската интелигенция и масонството)", "Тайната дипломация", "Под светия кръст на двуглавия орел", "Император Николай II", "А. С. Пушкин и масонството", "Масонството и православният свят" и др.

Този автор може би най-системно и последователно е изложил своеобразна културна доктрина, която много последователи характеризират като нов етап в развитието на масонството. Особено в книгата си "Масонството и православният свят" Иванов е успял да разкрие с вещина основните идеологически и естетически разбирания, цели и възгледи, на масонските ложи, движения и организации, като в своите откровения той обръща внимание на творчеството на руския художник и

известен масон Николай Рьорих.

Под влияние на такива идеи поклониците на масонството в Русия като напр. Т. Соколовска.и Лангинов представят дейността на масоните като висш порив към светлина, добродетели, истина.

Новите масони от втората половина на XX век използват интереса към културата, за да създадат една особено ефективна форма за прокарване на своите идеи. Културата беше пътят на проникването на масонството и в България. Историята започва с дейността на руската писателка Елена Блаватска, която се е вдъхновя вада от древната индийска философия. Тя създава през 1875 г. в Ню Йорк първото Теософско общество, което става център за разпространение на масонството по света. В следващите няколко години се създават множество секции и организации по цеди» свят. Една от тях е създадена и е България. Това е "Теософски семинар", организиран от български интелектуалци на 14 февруари 1903 г. в София.

През 1881 г. в Париж се основава Орден на всемирното смесено зидарство, наречено комасонство, което има за задача да въвлече в масонското движение и жените, въпреки че в чл. 3 на Масонската конституция от 1723 г, е отбелязано: "Лицата, които се приемат за членове на ложите, трябва да бъдат честни и искрени, да не бъдат незаконородени, да бъдат в зряла възраст и със здрав разум... Робите, жените, неморалните и безчестните хора не могат да се приемат, приемат се само ония, които се ползват с добро име".

Българското теософско дружество се провъзгласява за ложа (клон) на френската секция на Теософското общество по този начин се отваря пътя

за проникването на френското влияние у нас.

В своята програма българските масони-теософи си поставят за цел да образуват център за изучаване на теософски доктрини и науките, свързани с тях, да работят за осъществяването на всемирното братство на хората независимо от тяхната раса, религия, социално положение, пол, образование и националност.

По-късно възникват и други теософски ложи, които се обединяват в Теософско общество, представящо се като част от Всемирното теософско общество, основано през 1875 г. в град Адигар (Индия). Видни представители на тази масонска ложа са: Ал. Протогеров, Николай Райнов, Благой Мавров, М. Цончева и др. През 1924—1925 г. Теософската масонска общност в България издава списание "Теософия", което е продължение на едно друго списание, излязло за първи път през 1920 г. През 1933 г. излиза сп. "Теософски вести", а от 1927 г. до 1940 г. орган на това общество е сп. "Орфей".

Според видната масонка Ани Безант (жените наистина вливат нова свежа струя в редиците на масонството), всеки човек е потенциален "Бог". Също така представителката на женския пол в това движение Е. Блаватска, основателка на Световната Теософска (масонска) общност, е издигната в ранг на "посланица на Учителя", като в специално създадения теософски храм в Адигар нейната статуя е поставена редом с тези на Заратустра, Буда, Христос и Мохамед. С идеите, проникнали чрез "теософската мадона" Е. Блаватска и други видни жени-масони става възможно обожествяването на обикновените простосмъртни, което е особено привлекателно тъкмо за онези личности, които са се устремили към върховете на

световната власт. Изглежда, че практичният ум на жената е било важна предпоставка за преодоляването на психологическата бариера за изграждането на план и за духовно господство над света, което мъжкият масонски ум през вековете е възприемал само през призмата на конкретността на светските организационни структури.

След 9.IX.1944 г. настъпват тежки времена и за българското масонско движение. Много видни представители на това движение са изпратени в лагери, други са убити или преследвани от властите, трети напускат страната. Всичко това продължава до момента, до който на политическия хоризонт на страната се появява също една жена — Людмила Живкова, дъщеря на комунистическия диктатор Тодор Живков. Много партийни деятели от обкръжението на партийния лидер бяха шокирани от "странното" увлечение на Людмила Живкова да пропагандира и да използва учението и творчеството на Николай Рьорих, поставяйки си за цел да положи в България "началото на програмата за издигане ролята на изкуството и културата за всестранно и хармонично развитие на личността"[11]. Но защо именно Н. Рьорих? Та нали той е виден масон от 30-те години на нашия век, имащ последователи по цял свят. Защо неговата странна живопис, която очевидно не отговаряше на каноните на комунистическата партия, бе така ентусиазирано пропагандирана и възвеличавана от тогавашния интелектуален елит у нас. Силата на властта, с която е облечена по това време Л. Живкова й позволява да проведе успешно пропаганда на творчеството на художника, да обяви 1978 г. за "година на Н. Рьорих", да превърне личността му в своеобразен

мит и единствен критерий за интелигентност в културата на България по това време.

Всичко това е било дълбока заблуда! В основата на инициативите на Л. Живкова са стояли съвсем други подбуди, основана на масонските възгледи за световно господство, които целят чрез културните дейности и контрола над тях да се осъществи обединяване на цялото човечество, без разлика на националност, раса, религия, класа и култура. В такава общност се установява принципът на всеобщ морал, еднакво приемлив за всички народи и при всички условия. Особено внимание се обръща на младите и децата.

В рамките на идеите на теософите, извиращи от глъбините на индийската философия, се проповядва, че в далечното минало божествата са били обикновени хора и че този процес продължава и до ден днешен. Такъв характер беше придобила и неочакваната атака на световното масонство, насочена към българското общество. Но дали с тези си действия Л. Живкова е изпълнявала масонска мисия, целяща да застраши абсолютното господство на комунистическата идеология, или тя е превъплъщавала като божество простосмъртния брат Рьорих, представяйки го като новото превъплъщение на Иисус Христос? Това никой не знае!

За ролята на масоните в събитията, свързани с двете големи социални революции — френската и руската, са изписани хиляди страници, Днес малко са все още наивниците, които считат, че идеалите и обеднелите маси са били движещата сила на тези два гигантски социални катаклизма. Никой обаче не се е наел да изясни ролята на масонството в процеса *на* разпадането на комунистическата система от Източна

Европа и бившия СССР, в края на 80-те и началото на 90-те години на този век. Това ново широкомащабно катастрофално явление не може да се обясни с тайните организации и масонски ложи, внедрени вътре в плътта на тези общества, където масоните се преследваха с особено ожесточение. Как тогава този нов социален катаклизъм е протекъл, без участието на световното масонско движение?

Мнозина днес приемат, че събитията от 1989 г. са били замислени и организирани от вътрешни сили, действащи в самите комунистически общества. Това са били хора произхождащи от редиците на елита, свързани с националните компартии. Те осъществявали своите цели чрез конспирацията на създадени от тях организации. Процесът е бил улеснен от солидарността на външните сили с новозараждащата се реформаторска класа, която се. формирала най-вече измежду редиците на комунистическата стопанска, финансова, политическа и административна номенклатура. Голяма помощ на това движение оказват и възникналите дисидентски движения в тези страни, които имат второстепенно значение. Важна рола изиграла и постепенното разведряване на международния климат, вследствие на което двете основни велики сили в света — САЩ и СССР, разбират, че единствено правилно решение за тяхното собствено съществуване е взаимното добронамерено и приятелско отношение. Може ли някой от нас да предположи, че в международните отношения, елитните конспиративни системи биха допуснали доброволно едно такова неестествено за -тяхния стил на действие разведряване? Кога ние сме били свидетели на едно толкова широкомащабно и всеобхватно помиряване между

смъртни врагове, от които са зависели съдбите на милиарди хора. Това е абсурд!

Мнозинството обаче възприема идеята, че това е било победа на човешкия разум над силите на злото и противопоставянето. Ето в този случай, твърдят привържениците на тази идея може да се потвърди една стара колкото света истина, че силите на доброто и разума винаги триумфират над силите на злото. Случаят с Л. Живкова и действията на Горбачов обаче могат да се определят като нова насока в методите прилагани от международния таен елит, които са по-гъвкави, деликатни и балансирани. Целта обаче е същата: Да се управлява света чрез унищожаване на националните различия и локалната мощ на властта, чрез премахване на религиозните системи, достигайки една висока степен на хомогенност и уеднаквяване на световната обществена структура.

На тяхно разположение е едно силно съвременно оръжие, което в науката се нарича психолингвистично програмиране. Именно с негова помощ поведението на Горбачов учуди света, а помирението на двете световни сили изненада дори и най-големите оптимисти. Това разведряване не беше само резултат на спонтанна реакция на ръководните кръгове на държавите, а по — скоро един целенасочено управляван. процес, който обслужваше главната цел: Развихрянето на социалната стихия в Източна Европа и бившия СССР, и отваряне пътя на деструктивната конфликтност чрез разпадането на комунистическия .режим в тези страни.

Много изследователи на международната конспиративна система считат, че Горбачов е бил директно завербуван в някоя от елитните масонски организации по света, където просто са му заповядали да извърши

това дело. И наистина има данни за такива директни контакти, при все че въздействие върху Горбачов са могли да окажат и по линията на КГБ, която е в тясна връзка" с мощната световна конспирация. Въпреки това те не са си позволили да преминат определената от благоприличието граница на приближаването си към личността на Горбачов, а са му въздействали с модерните методи на психолингвистичното програмиране.

В края на 70-те години много радиостанции на Запад съобщиха за почивката на най-младия член на Политбюро на КПСС Горбачов и неговата съпруга Раиса в един италиански санаториум. Изненадващо беше това, че се отбелязваха подробности за техните реакции към блясъка и лукса в западната социална система. В някои жълти масмедии дори беше съобщено, че към Горбачов и Раиса са били насочени най-съвременни електронно-оптически уреди за следене на всякаква тяхна реакция, след което информацията е била обработена на компютър. Съвременната наука позволявала от такива данни да се извадят заключения за структурата на техните подсъзнателни подбуди, което било от изключителна важност, за да се контролира тяхното поведение чрез подходящ подбор на външните въздействия. Тогава широката общественост не обърна сериозно внимание на този факт и го отдаде

THERE IS A GOD BUT GORBACHOV IS NOT HIM

на естествената предразположеност на журналистите към сензации, прерастваща често в безпринципното смесване на въображаемите образи на мисълта с реалността.

Научните заключения от такива специални наблюдения обаче бяха следните: Характерът на Горбачов е благ и податлив на външни внушения. Той не е чужд на лукса и красивите неща в живота и бита. Същевременно от него се излъчва необичайна жизнена енергия. Той може да убеждава хората около себе си. Раиса, неговата съпруга, е силна и властна натура. Благоприятен факт е, че тя насърчава Горбачов към "велики" дела (т. нар. синдром на властващата императрица налагаща своята воля чрез лоста на властта на нейния мъж). Раиса силно се е влияела от лукса и добрата обстановка в бита, ценяла добрите обноски и е била критично настроена към "фанатиците" в управлението на страната. Нейната умереност и същевременно сила на волята влияели положително върху Горбачов.

Най-важният факт обаче е, че самият Горбачов е силно обладан от желанието за самоутвърждаване, от желанието да направи нещо полезно за хората, за нацията, за света. Идеята за разведряването витае в душата му и той чувства, че от това може да излезе нещо велико. Краят на студената война е реална възможност, която би увенчала неговата кариера с едно от най-великите достижения в историята на руската държавност. В началото обаче той вое още смътно си е представял как това би могло да се осъществи. Трябваше да му се помогне с подходящ отвън импулс.

Интересното е обаче, че точно по това време започва една масирана, необичайна по своята интен-

зивност и мащабност кампания от страна на световния политически елит в полза на разведряването. Четат се лекции, произнасят се речи, използва се трибуната на ООН, разработват се научни програми, имащи една единствена цел- да се популяризира идеята за разведряването. Налице са сериозни, убедителни аргументи: нарастване опасността от глобален ядрен конфликт, в който победител няма да бъде излъчен, а ще има само победени и омаломощени противници; нараства опасността от неконтролируемо разпространение на ядреното оръжие и попадането му в ръцете на безотговорни и авантюристични групировки, правителства и мафии; изключителни перспективи да се решат важни социални проблеми в световен мащаб чрез отклоняването за тази цел на финансовите средства, предназначени за въоръжаване и т.н.
Идеята е чудесна, но разведряването е вид компромис, а в компромиса всеки участник плаща определена цена. Всеки отстъпва доброволно заета отнапред позиция, за да може да се осъществи поставената цел. Известно е обаче, че в компромиса [обикновено по-силният печели, а по-слабият губи. Същевременно можеше да се поставят и редица въпроси от типа: Едно такова затопляне на международния климат не Можеше да не катализира и нови процеси (подобно на растежа на растенията и дърветата през периода на пролетното затопляне на времето), някои от които могат да доведат до неконтролируеми, стихийни процеси, отприщени от потенциални сили и енергии, заложени в обществото като цяло. Къде може да се проявят такива сили и биха ли могли те да бъдат удържани, неутрализирани, или отпускани постепенно в ритъма на едно стабилно и управляемо движение?

За да се даде отговор на този въпрос би трябвало да се разполага с твърде задълбочени знания за обществените явления и процеси. Разполагаше ли човечеството в края на 70-те и началото на 80-те години с такива знания? Очевидно тези, които взеха от руска страна решение да поемат отговорността за такъв един колосален компромис не разполагаха с такива знания. Дали обаче световният конспиративен елит или интелектуалните кръгове на Запад разполагаха с такова знание? Никой не може да каже нищо определено по този въпрос. Съдейки по реакциите на европейските и американските учени на по-късните събития може да се заключи, че такова знание не е съществувало и при тях. Какво представлява обаче това знание? На този въпрос ще се опитаме да отговорим в следващата глава.

А сега да продължим с анализа на проблема "Горбачов".

Очевидно руското ръководство не е разбирало, че огромната негативна потенциална енергия натрупана от комунистическата организация на обществото можеше да бъде отприщена по един толкова неочакван начин, в противоположност на планирания процес на минимални промени, които налагаше отстъпката по въпроса на международното разведряване. В този смисъл хората по върховете на властта в Русия и Източна Европа вярваха, че случаят дава възможност да се отстранят някои нередности, спъващи развитието на самата система (имаше се предвид най-вече застойните явления, в комунистическите икономики, сериозните проблеми с човешките права, така както те се възприемаха в демократичния свят, очевидното изоставане от световните стандарти на технологията и жизненото равнище, ниското качество на живота и

бита на хората, дефицита на стоки и безотговорното отношение на населението към държавната, колхозната й кооперативната собственост, скритата икономика в социалистическото стопанство, което придобиваше, все по-големи и застрашителни размери, недоволството от зарастващата корупция във висшата сфера на властта и т.н.). Същността на системата, можеше да се запази, въпреки някои отстъпки по радикални въпроси от типа: абсолютната доминация на КПСС в политическата сфера на властта и правата на човека. Именно такава вяра битуваше в съзнанието на тогавашното съветско ръководство начело с Горбачов.

Факт, потвърждаващ прекомерната увереност на съветските ръководители в успеха на една такава по-скоро "козметична" промяна в социалния строй, наречена от Горбачов "перестройка", се потвърждава и от голямата и както се оказа по-късно необоснована самоувереност в преговорите по цената на компромиса със Запад. Тази безпочвена самоувереност доведе до това, че западните сили заплатиха нищожна сума за колосалните придобивки, които те получиха от това разведряване, а руснаците обратно — загубиха много. Изразено в пари те можеха да получат десетки и дори стотици пъти повече финансови средства от парите, които всъщност получиха за това, че доброволно отстъпиха от позициите си. Конфронтацията по времето на студената война струваше много скъпо на Запада. Разведряването им позволи да икономисат огромни средства, голяма част от които спокойно можеха да предоставят на и без това бедните източни народи. Но това не стана. Западните страни, най-вече Америка и Германия, заплатиха много малко за своите придобивки от разведряването, защото руската

самоувереност, основаваща се на незнание и невежество, беше използвано по особено ефективен начин от тъмните елитни сили. Те ръководеха, стаени в своя невидим кръг, такива крупномащабни кампании като международните движения за разведряване, за разоръжаване и мир, разпространяваха чрез интернационални организации високохуманни идеи, като Единство, Творчество и Красота, като Световна Асамблея на децата "Знаме на мира" и т.н. Никога световният елит не се е грижил така сериозно за международното разведряване и разбирателството. Определено може да се каже, че краят на Студената война бе до голяма степен тяхна 'заслуга. Но нали разведряването и международното разбирателство пречи на главната им цел за отслабване на местното управление на държавите, защото това допринася за укрепване на силите, които биха се противопоставили на идеята за световно господство? В случая обаче международното разбирателство послужи като спусък за отприщването на една колосална социална енергия, натрупвана и задържана в течение на десетки години в огромния обществен агрегат на световната комунистическа система. Беше направена една крачка назад, за да се направят две напред.

Местните сили и политическите кръгове в бившите социалистически страни отчитат, че процесът на демократични реформи в Източна Европа и бившия СССР е протекъл мирно, без кървави сблъсъци, с изключение на ограничения кървав конфликт в Румъния. Никой обаче не може да схване, че неконтролираният спад на производството в тези страни, бързото и зашеметяващо обедняване на широки слоеве от населението, поражда нови енергии и вихри в плътта на тези изстрадали от комунизма общества,

нещо което има не по-малки последици за световното равновесие, отколкото ако тези явления биха били предизвикани от горещи кървави сблъсъци. Това беше мощен механизъм с огромна сила, помитаща националните структури на властта, отслабващ неимоверно държавното управление в една огромна част от световната система, поставяйки я на колене пред световната конспиративна мафия.

В общия баланс на компромиса между двете велики сили могат да се причислят следните възприети и осъществени в общи линии отстъпки от страна на бившия СССР:

1)Ликвидиране на Източния военен и икономически блок и комунистическата система в него.

2)Изтегляне на руските войски от Германия, Афганистан и Монголия.

3)Връщане на Курилските острови на Япония (този пункт единствено все още не е осъществен).

4)Намаляване ядрения и конвенционалния потенциал на бившия СССР и страните от Източния блок.

5) Отваряне на границите и либерализиране на търговските връзки със западния свят.

Такива сериозни отстъпки не могат да се направят на ниска цена. Още повече, че ние сме свикнали да наблюдаваме една традиционна неотстъпчивост от страна на управляващия комунистически елит в Русия, на КГБ и висшите военни кръгове на руската армия. Въпреки това тези отстъпки бяха факт.

Много изследователи на този сложен проблем считат, че обратното "разплащане" е обхващало следните по-главни точки:

1)Отпадане на въпроса за Курилските острови.

2)Безнаказаност за съветското въоръжение в Афганистан.

3) Финансова и политическа подкрепа за "перест ройката" в бившия СССР и Източна Европа.

4) Оставяне в сферата на руското влияние на Източна Европа.

5) Никакво любопитство по отношение на милиар дите тайни влогове в западни банки, в които са скрити прословутите "мръсни червени пари".

Видно е, че получената цена е нищожна в сравнение с направените отстъпки.

Възниква, въпроса: Защо Западът не предлага някаква нова програма от типа на плана "Маршал", за съживяването на изпадналата в беда източноевропейска икономическа система, имайки предвид, че когато този план беше предложен и осъществен с цел да се избегне разрухата на западноевропейските държави след Втората световна война, по същия начин и сега такъв план би могъл да се яви като единствена алтернатива за противодействие на печелещите силни позиции леви социалистически партии и движения.

Причината е, че западният свят не беше подготвен за една такава широкомащабна промяна, осъществена чрез доброволна отстъпка. Западните правителства може би и до днес приемат, че един нов план "Мар-шал-2" би означавало хвърляне на милиарди долара в бездънна яма, наричана "нискоефективна икономическа система на бившия комунистически Източен блок". Единственият предвидим резултат от такава акция може би ще е само връщането на една голяма част от тези пари отново в западните банки, но вече в специални секретни сметки. Но ако на Запад никой не е искал и не е очаквал тези промени, защо все пак това се случи?

Отговорът е — тайната на успеха се крие в новите,

изтънчени и гъвкави методи на световната конспиративна система, която чрез руската "перестройка" постигна своя най-голям исторически успех в нанася нето на удар срещу националния суверенитет, държавното управление и конституционното устройство на държавите по света. Съвършено наивни са онези, които възприемат идеята, че това е план, съставен от вътрешни опозиционни кръгове действащи в бившите социалистически страни, съгласували своите действия с автономната система на КГБ и малката елитна група на Горбачов. Всички сценарии, планове, клинове и тем подобни са само дребни детайли в колосалния замисъл, осъществен по блестящ начин от преустроената на нови релси световна конспиративна елитна система.

Тайната, както знаем, стои в самата сърцевина на тази форма на властта. Единствено междинният момент на проблясването й под формата на такива причудливи и поразяващи въображението действия, като това на решението взето политическия кръг на Горбачов, осветяват нейната активна плът. Световната конспиративна мафия знае какво да дебне, ако иска да постигне главната си цел, знае кого и как да привлече, да му въздейства или да задвижи тайната си система от помощници. Този дълбоко законспиран елит крие много тайни и знание, тъй като иска много, и тези тайни той свързва в система, с помощта на която се разпространяват нейните невидими нишки на влияние.

И все пак за да разберем по-добре аспекта на тайнството във философията на властта на масоните ще трябва да се обърнем към историята.

Преди повече от хиляда години по долините на поречието на река Волга съществувала богата и силна

държава известна като Хазарско ханство. Произходът на народа билтюркско-татарски. Основният поминък на хората бил търговията със съседите. Техните обичаи на степен народ постепенно еволюирали в заседнал живот, протичащ в сравнително големи за тогавашното време селищни структури. Хазарите търгували много с роби, затова често нападали съседните славянски племена, за да попълват запасите си с "жива стока". През VII и VIII в. в Хазарската държава започва да прониква юдеизма. Това ставало благодарение активността на константинополските равини, които започнали разпространението на тази религия отначало сред висшата класа на хазарите, а след това и сред хазарския народ. В историографските описания на събитията свързани с борбите на руското славянство с хазарите се споменава за бойни схватки с "великий жидовин", които не са били палестински юдеи-семити, а хазари, възприели юдеизма.

В динамиката на горещите битки, които са водели с променлив успех между славяни и хазари, възникват моменти, когато големи и решаващи победи на славянски племена ставали причина за заробването на големи групи от хазари. Това станало например по времето на управлението на киевския княз Святослав, който през 965 г. след н.е. успява с помощта на Византия да разбие хазарите и да ограби най-главните техни градове. Пленените хазари обаче принадлежали на юдейската вяра и именно те и техните потомци по-късно се обособили в известната юдейска група на "ашкеназите", т.е. на източните юдеи, които по своя характер и етнически произход нямали почти нищо общо с коренните юдеи от Палестина. Общото е било религията. Съществуват редица факти от историята, които показват, че потомците на хазарите-

юдеи са били разпръснати различни войни, давайки началото на повечето от еврейските малцинствени групи в Източна Европа. Много сериозни учени-историци са склонни да приемат хазарския произход на компактните групи от евреи в тази част на света. Аргументът е, че бидейки скитнически народ, хазарите по-късно просто са се придвижили на запад под натиска на монголите. Тук те са се слели с вече установените насила още по времето на Святослав потомци на хазарските роби, които изповядвали юдеизма и образували по този начин етническата група на евреите-ашкенази. Тюркско-татарската кръв обаче придавала своеобразен характер на тези евреи, които по-късно започнал и да се смесват и със западната еврейска група на "сафардите", имащи съвсем друг етнически произход.

Хазарската система на управление имала Двойнствен характер. От една страна, начело на държавата стоял Каган, които бил представител на религиозната и духовната власт и от друга страна, начело стоял Бек, който упражнявал изпълнителната светска власт. Историкът Кестлер твърди, че Каганът представлявал всъщност висшата власт в Хазарското ханство, но той бил недостъпен, невидим за очите на простосмъртните и непосветените. Бекът бил само негов помощник, изпълняващ организационните и административни функции, подчиняващ се на заповедите и разпорежданията на Великия духовен водач "Каганът".

Много автори сочат, че този модел на управление е бил прилаган винаги когато на кормилото на властта в източните страни са заставали евреи-юдеи от групата "ашкенази" . Това било дори указание, че управлението на държавите е под техен контрол. Типичен е случаят със Сталин. По време на управле-

нието на този диктатор Велик Каган на властта бил един типичен потомък на хазарските ханове — Лазар Моисеевич Каганович (дори фамилното му име идва от прозвището Каган). Той бил скритият, но Всесилен духовен водач на държавата, докато Сталин бил Бекът, т.е. изпълнителят, който отговарял само за изпълнителната власт.

Могъществото на руския "Каган" Каганович идвало и от факта, че той бил секретар на ЦК на комунистическата партия, а "ключът към властта* — репресивният апарат на милицията, бил в ръцете на неговия братовчед Лаврентий Берия, също юдей. Историкът Кестлер посочва, че при хазарите съществувал обичая на ритуалното убийство, което понякога включвало и самата личност на управляващия Хан. Убийството на царете при тях се извършвало в края на тяхното царуване.

Прави впечатление, че през целия период на управлението на Сталин едни от малкото оцелели личности от сталинските репресии, извършени над негови приближени съратници, били именно Каганович и Берия. Те стояли в дъното на цялата репресивна система, на прословутите процеси над негови съратници, обявени за изменници на Родината. Това силно напомня и за старите хазарски обичаи на ритуалното убийство.

Интересното е да се отбележи, че подобен модел на управление, но под друга форма, може да се открие и в някои западни еврейски културни системи. Великите еврейски учени като Айнщайн, Хилберт, Борн и др. са упражнявали своето влияние над своите "Бекове" в науката, бидейки духовни наставници и поръчители на научни програми, подлежащи на стриктно изпълнение. Така Айнщайн е поръчал на своя "Бек" М. Гросман разработването на математическия

тензорно-геометричен апарат, който помогнал на великия учен през 1915 г. да създаде общоковариантната теория на гравитацията, известна още като обща теория на относителността. Борн от своя страна е успял да внуши на своя научен "Бек" Хайзенберг непонятните за тогавашното поколение физици идеи на матричното смятане. Впоследствие тези идеи залягат в основата на едно от най-революционните квантови теории — матричната квантова механика, разработена блестящо от Хайзенберг.

Интересно е да се отбележи, че в системата на тайните масонски организации, възникнали в дейности, свързани със западните еврейски малцинствени групи, се наблюдават подобни елементи на управление. Някои автори [13] отбелязват, че подобен характер има и магьосническата школа на Баварския илюминизъм, който се проявява като своеобразна система на окултизъм и демонични принципи, позволяваща висока степен на прилагане на тайнството като форма на властта. Това е разновидност на черното "просветление", което създава идея за съвършенството на скритите сили, използващи влиятелни лидери и управници в обществото, с цел да се осъществява зловещата програма за световен хаос и унищожаване на човечеството.

В Британската енциклопедия се посочва, че терминът Илюминизъм е използван най-често от организирани тайни общности и групи, които са претендирали за директно изпращана към тях светлина от източник, който стои над човешкия ум. Главен идеолог на това . зловещо тайно общество е евреинът Адам Вайшоп, зад гърба на който стои големия и Велик "Каган" Ротшилд.

Моделът на окултните сили, възприет от Илюмина-

тите, е заимстван от стари вавилонски поверия, залегнали в основата на вавилоно-шумерския мистицизъм. Сведения за първите организационни структури, използващи този тип мистицизъм са от края на XV век. Вайшоп внася нов елемент в тази система, успявайки да внуши на хората около себе си, че те са единствените, притежаващи умствени способности и необходимите знания, за да управляват света. Така постепенно първоначално безобидните училища и групи, изучаващи вавилонския мистицизъм, се превърнали в зловещ инструмент на тайната власт, обединяващ хора, които, от една страна, се стремяли да проникват в тайната на още неоткритите невидими човешки сетива (например третото око, разположено малко над средата между веждите на човека), и от друга — били убедени, че са в състояние по мистичен път да достигнат до всички тайни на природата. Още през I в. от н.е. евреинът Симон Магус разпространявал подобни идеи, известни като сатанински вариант на философската школа на агностицизма. Това учение използвала агностичния спиритизъм, за да открие природните закони. Логиката е следната: Природните закони за нас са тайна, а всяка тайна е достъпна чрез друга тайна. От всяка тайна обаче скрита в човешкото общество, произтича енергия и власт, които могат да се овладеят с целенасочени действия на хора посветени в това дело. За достигането на тази цел е необходима организация.

Йезуитската упоритост на Вайшоп се увенчава с превръщането на тези стари учения в една нова сатанинска доктрина за завладяването на света, която се нарича Илюминизъм и това става във втората половина на XVIII век. От този момент нататък всяка тайна власт, всяка тайна организация в човешкото

общество неизменно се свързва с идеята за разрушението и гибелта. Няма по света тайно общество, което да си поставя за *цел* всеобщото благоденствие. Световното управление веднъж завинаги оттук нататък е скрепено здраво за тайнството, примесено с мистицизма на вавилонската цивилизация. Неизвестно е обаче, защо човек винаги свързва спонтанно тайната сила с управлението и властта, обременявайки интуицията си със страха, провокиращ представите за смъртта и разрушението?

След навлизането на Илюминатите в масонските ложи в Европа основната цел, която тези организации започват да си поставят, е световната революция, чрез която единствено може да се постигне и крайната цел — управлението на човечеството. Интересно е да се отбележи, че в такава влиятелна философия като марксизма, тази идея е заимствана почти напълно. Тук също властта се разглежда като следствие от всеобщата и повсеместна пролетарска революция, която щяла да унищожи класите, богатите и частната собственост навсякъде по света. И тогава щели да настъпят мира и благоденствието.

Един от пъклените планове на зловещия гений Вайшоп е унищожението на християнството и ликвидирането на държавните управления. Отново се налага впечатлението, че атеизмът, възприет като основна идеология в марксизма, е също заимствана от философията на Илюминизма идея. Теорията за постепенното отмиране на държавата при социализма и комунизма, която е заслуга до голяма степен на руските марксисти, несъмнено е аналог на зловещата идея за унищожението на държавните управления по света.

Известната историчка Н. Вебстер твърди, че всички прийоми възприети от Вайшоп и неговите съратници,

произхождат от персийските и египетските религиозни ритуали, примесени с целите на разрушението на съществуващото общество. Новото в програмата на Вайшоп е постепенното и търпеливо проникване по етажите на държавната власт и организация и нейното постепенно превземане отвътре, чрез заговор и съгласие между тези, които му се подчиняват. Така под негово ръководство се превзема властта в хилядите ложи на масоните по цял свят и чрез силата на тяхната организация се започва разчистване на сметките с неудобните за "Великия Каган" Ротшилд правителства, които пречат за умножаването на неговото богатство.

Програмата на Вайшоп била следната:

1.Унищожаване на държавните управления по света.

2.Премахване на наследствеността и принципите на родството.

3.Премахване на частната собственост.

4.. Премахване на националното чувство и патриотизма.

5.Унищожаването на семейството.

6.Премахване на религията.

7. Създаване на единно световно управление, упражняващо властта си по каноните на тоталитарния модел.

Свирепостта и жестокостта на членовете на организацията на "Илюминати" се умножавала от подходящия избор на хората, които били обединявани в малки действени групи, наброяващи не повече от пет-шест души.

Първият крупен резултат от дейността на такава конспиративна система била Френската революция от 1789 г. Тя откри ерата на всички по-значителни

световни революции и социални катаклизми, възникнали по-късно по света. Съвсем естествено е да се предположи, че идейната и духовна близост с учението на Илюминатите поставя редом в една система с тях и известни личности, като създателите на социалното учение на марксизма: Маркс, Енгелс, Ласал и др. Те са нова генерация в поколението на световното масонство, съчетали идеите на Илюминизма с идеологическата рамка на идеите за равенство и социална справедливост. Марсизмът в този смисъл представлява умело съчетание на искрения стремеж на хората към социална справедливост с идеите, изникващи зад примамливата мистична фасада на учението за световно управление, проповядвано от школата на Илюминатите на Вайшоп.

В по-ново време движения организирани под егидата на световни масонски организации от типа на "Световната Асамблея на децата "Знаме на мира"", в която една от действащите фигури беше българката Людмила Живкова, бележи напредък чрез стремежа за съчетаване на културата с все същата и неизменна идея за световно управление. Дали чрез еволюцията си към по-атрактивната същност на идеи, заимствани от човешката култура, световната конспирация не придобива очертанията на една светла хуманност, с по-приемлив за световното съобщество на народите образи?

Ще направим един обстоен анализ вечните човешки ценности: политика, морал и религия, за да покажем, че отговорът на този въпрос е: Категорично не!

Съществуват философи, които приемат, че човешката природа е неизменна и че по силата на това обстоятелство ние би трябвало винаги да уважаваме старите, веднъж създадени ценности. Затова постиженията на делата на древните трябва винаги да са

пред очите ни, за да ни респектират и учат на полезни неща. Верният усет към реалността е присъщ на старогръцката, египетската, древноримската и др. древни култури, главната заслуга на които е осъзнаването на такива велики истини като морал, право, религия, политика, наука и др. Тези понятия имат своя дълбок смисъл в самостоятелния и независим кръг на идеите, действията и знанието, произтичащи от тяхната същност. Всички големи недоразумения в историята на цивилизацията са възникнали в резултат на неправомерното смесване на истините съдържащи се в тези понятия. Такъв проблем за първи път е поставил и изяснил на примера за съотношението между морала и политиката големият флорентински мислител Николо Макиавели.

Според Макиавели още в най-дълбока древност хората са започнали да се защищават и да устояват на трудностите, които ни поднасял живота, обединявайки се със себеподобните. Природен закон е, че еднаквата биологическа същност на видовете е най-надеждна основа за обединението им в групи. Множеството винаги има по-голям шанс да оцелее отколкото отделния индивид. Но в множеството възникват специфичните проблеми на взаимоотношенията между участниците и именно тук се открояват ясно представите за полезни, достойни или вредни, престъпни дела. Индивидите са различни. Някои от тях дърпат нещата към себе си, проявявайки прекомерно своя егоизъм, което пречи на живота на другите. И обратно, има участници, които подпомагат живота на останалите, като отдават много повече от себе си, отколкото вземат. И едните и другите проявяват своите действия в определените норми на разбираемите за всички ни качества на човешката

психика като ненавист, състрадание, чувства за порицание и почитание и т.н.

Източникът на морала, според Макиавели, е възникнал от общия интерес на оцеляването. Наблюдавайки и систематизирайки своя опит хората постепенно стигнали до установяване на определени норми, правила и закони за избягване на злото, което символизира съвкупността от опасностите за техния живот. Така възникнала и идеята за наказание на нарушителите. Моралът, следователно; е понятие, сумиращо в абстрактна форма човешкия опит свързан с оцеляването на групата като цяло. Някои от нещата в системата на морала остават неизменни, други обаче се добавяли или изменяли в зависимост от променящите се условия на живота. Така възникнала и представата за нравите, т.е. онази част от морала, която можела да се променя.

Моралът се отнасял до спонтанно установяващите се връзки между хората вътре в групата. Постепенно обаче необходимостта да се налагат наказания за нарушителите издигнала ролята на лидерите на групата. Понятието справедливост наложило нова форма на взаимоотношения вътре в самата група. Това обособило статута на висшия съдник на закона за морала, което поставяло новия проблем за ръководството на групата като цяло. Моралните норми от своя страна не притежавали материалната сила на естествения закон. Те нямали непосредствено физическо действие, което да обединява хората в абсолютен смисъл, затова отделните различия от системата на общия интерес станали повод за своеобразната конкуренция за поста висш съдник на морала в групата. Не всеки имал качествата на висш съдник. Имало по-неблагоазумни и по-слаби индивиди, които лесно отстъпвали

на натиска на останалите или изпадали под влияние на естествено вродения в тях егоизъм. Такива хора не били подходящи за поста на висшия съдник. Така възникнал проблема за лидерството в групата. В староеврейското общество например първите лидери или водачи на групата са били съдии, т.е., тези които отсъждали кое е право, и кое не е. Най-често те установявали и самия закон. На този етап на развитието на статута на лидерството в групата проблемите на лидера съвпадали с целите на Морала.

По-късно обаче към задачите на лидерите се добавят и общите цели, свързани с живота и оцеляването на групата. Самата дума "оцеляване" в българския език съдържа корена "цел", което показва идентичността на двете действия — управлявам и поставям обща цел пред групата. Така постепенно резултатите от човешката дейност и най-вече дейността на лидера започнали да се оценяват чрез степента на достигнатата цел. Целта станала висше мерило за успешността на постъпките на участниците в групата, включвайки и морала. Така възникнала политиката.

Висшият съдник в групата постепенно разширявал кръга на своята дейност, включвайки целите, които поставял пред групата. Тази нова дейност се нарича вече власт. Новите задачи изисквали и едно по-грижливо изучаване на самата система на морала. С това се заели особен тип хора, които впоследствие образуват кастата на жреците (т.е. това са мъдреците, които разбирали, че моралът и проблемите на властта, които вече наричаме политика, са от особена важност за човешките общности).

Наблюденията над природата и природните сили породили обаче един друг специфичен кръг от усещания, които твърде бързо се смесили с прагматично

насочените категории на оцеляването — моралът и политиката. Така възникнала религията. Религиозните

Възгледи, еволюцията на идеята за Бога, за онази неизвестна сила, която създавала изумителния порядък и хармонията в обкръжаващия ни свят, започнали постепенно да моделират и представите за властта, морала и политиката. Тези понятия обаче само частично се покриват. Цялата сложност на тази структура налагало необходимостта от систематизация и внасяне на яснота по въпроса за разграничителните критерии помежду им. Така възникнало знанието за тях, което било и начало на това, което днес наричаме хуманитарна наука.

Първоначално обаче знанието свързано с тези изключително важни за живота на хората категории, се съхранявало и усъвършенствало в системата на религиозната организация на обществото, затова в древността съществувало изкушението проблемите тук да се свързват с мистерията на неизвестната сила, наречена Бог. Именно по тази причина идеите, възникнали в относително независимата област на властта, породили и неадекватния образ на тайната, който обаче изиграл ролята на един твърде ефективен механизъм за утвърждаването на морала чрез религиозния образ на Единствения и Всемогъщ Бог, представен в съзнанието на хората с помощта на близки до човешката същност модели като пророчесвата, свещените писания, тайните знания, религиозните закони, живота на светците, образът на човешкия Бог, олицетворяващ не физическо съвършенство, а духовно такова, леченията на болестите и т.н. Традицията на тайнството и мистерията се охранявала най-добре чрез пророчествата, чрез пред-сказването на бъдещето, чрез идеята за надгробия

живот и изцеляването. Цялата история на древното човешко знание е история на усъвършенстването на тази система. Нейни подсистеми са ясновидството, астрологията, окултните науки, вавилонският мистицизъм, египетската система на ритуалните тайнства и т.н.

Такава схема на еволюцията в идеите за морала, политиката и религията не може обаче да обясни някои интересни факти и явления, известни от историята: Защо например най-голям успех в обществената организация и в развитието на различните сфери на живота отбелязаха именно онези общества, които упорито се придържаха към знанието, произтичащо от идеята за Единния и Всемогъщ Бог, от идеята за Човешкия образ на Бога, олицетворен в сина божий Иисус Христос?

Защо аспектът на тайнството и мистерията във властта придоби такива уродливи форми като съвременното масонство, световната конспирация, Илюминизма и др.? Има ли знания в съвременната наука, които биха могли да изяснят тези важни проблеми? Може ли съвременното знание да внесе прояснение в разбирането ни за нещата, които винаги са били досега монопол на тайното знание на древните, особено що се касае за тайната форма на управление на света?

Опит за намирането на отговор на тези важни въпроси ще направим в следващата трета глава.

2.4. МИСТЕРИОЗНИЯТ ВАВИЛОН И ТАЙНОТО УПРАВЛЕНИЕ

Според предсказанията на Библията един друг
Вавилон ще пропадне преди завръщането на Христос.
"Когато Вавилон падне, ще се вдигне такъв голям

шум и врява, че цялата земя ще потрепери и виковете му за помощ ще се чуят от останалите държави" (Иер. 50:46). Това падане на Втория Вавилон ще бъде много по-катастрофално от потопа през Ноевото време.

Това срещаме на много места в Библията — както за падането на Първия Вавилон, така и за падането на Втория Вавилон. Предсказанията в Новия завет се отнасят за Втория Вавилон. Те твърдят, че там живеят потомци на Израел, потомци на Юдея и много християни.

Както много пъти споменаваме в книгите си, в Първия Вавилон е поставено началото на банковото дело. Самите свещеници са били тези, които са издавали документи или разписки за съхраненото злато в храма. Тогава тези разписки са се равнявали на днешните долари, лири, франкове и други парични знаци. Още тогава те започват да издават все повече и повече разписки за злато, което фактически не е съществувало на склад в храма. И днес дори много американци наричат своя незаконен федералелен резерв Тайните на храма. Трябва да отбележим, че нито Южна Африка, нито Форт Кнокс притежават повече зклато, отколкото притежава Федералният резерв в град Ню Йорк.

Интересно е, че Библията го е предсказала още преди много години. "Жената бе облечена в лилаво и алено, покрити със златни орнаменти, скъпоценни камъни и перли. В ръката си тя държи пълна чаша със, скъпоценни неща, резултат на нейната неморалност (Откровение 11:4).

Да контролираш по-голямата част от парите на света — това те прави богат. Но това става по тайнствени пътища. Мистерия значи тайна. Коя религиозна група контролира повечето банкови резерви на света?

Това тайно, религиозно управление е мощно, богато и зло. То е навсякъде и никъде.

Ще се позовем пак на Библията.— Новия завет:"... Ти си направила всичко това, което прави една безсрамна проститутка. На всяка улица ти строиш места за боготворене на идеали и практикуване на проституция. Но ти не се отдаваш за пари като обикновните проститутки. Ти си като една жена, която върши прелюбодеяние с чужденци, вместо да обича своя съпруг. Една проститутка е платена, докато ти даваш подаръци на всички твои любовници и ги подкупваш да идват отвсякъде да спят с теб. Ти си специален вид проститутка. Никой не те задължава да бъдеш такава. Ти не си платена; ти им плащаш! Да, ти си различна".
(Езек. 16:30-34).

Всички банкерски фамилии чрез женитби, финансови сделки (включително войни) в момента контролират всички царски фамилии на Европа. Разбира се, кралицата на Англия претендира да е англичанка, кралят на Испания претендира да е испанец; кралицата на Холандия претендира да е холандка и т.н. Мистерия. Вавилон е богат. Двете кралици, които то-ку-що споменахме, са двете най-богати жени на нашата планета.

Същата тайнственост се провежда и от най-богати-

те фамилии на Америка. Водещите фамилии от всесилния Ню Йорк (Втори Вавилон) са също потомци на Първия Вавилон. Рокфелерови, Розенфелдовци и др., крият, че са потомци на Юдея и Хазария. Много бивши президенти на САЩ, пък и най-скорошният — Джордж Буш, е далечен братовчед на английската кралица. Същият Буш оглавяваше ЦРУ — супер тайната организация на САЩ. Всъщност излиза, че тази организация е инструмент на Тайния Вавилон.
Мистериозният Вавилон контролира всички световни шпионски организации (ЦРУ, КГБ, Мосад, М15), тайни организации, масови движения от всякакъв вид, работнически синдикати, политически партии, образователни организации, всички религии (английската църква, католическата и повечето от протестантските групи), историята (те твърдят, че контролират историята, което ще рече, че създават историята; разпространяват всяка лъжа, която искат), цялата преса (кино и телевизия); медицината, включително разпространението на болести (стигна се дотам, че всеки се страхува дори от иглата на спринцовката), всички войни (да убиват тези, които смятат за свои неприятели и Същевременно да правят пари), данъците, организираната престъпност (чрез криминалността и пресата се стремят да отслабят резистенцията на хората за по-лесно управление) чрез банките (те контролират политическите партии и управленията). Идва ли всичко това от дявола? Да! И Библията го потвърждава: ... Цялата тази власт и всички тези богатства, Дяволът му каза. Всичко ми бе дадено на мен, и аз ще го дам на всеки, който аз реша." (Лука 4:6).
"Вие сте деца на вашия баща, дявола, и вие искате да следвате бащините си желания. Още от самото

Начало той бе един убиец и никога не е бил на Страната на истината. Когато той каже една лъжа, той прави само това, което е естествено за него, защото той е един лъжец и бащата на всички лъжи." (Йоан 8:44).

Много отдавна тайнственият Вавилон научи, че е най-добре да се преследва тайно, твърдейки през същото време, че той е преследван. Обикновено убийствата, които той извършва, се правят тайно. По този начин този, който той мисли за враг, е убит, но няма никакви следствия. И за прегрешенията на жертвата не се говори повече. Повечето от големите войни също са били манипулирани от потомците на Първия Вавилон, в момента от Втория Вавилон, за избиването на християни. Ярък пример е геноцидът в Босна и Херцеговина, който можеше да бъде спрян още в самото му начало. Има ли още някой наивник, който да не вижда, че става със знанието и под диктовката на световния господар, живеещ във Втория Вавилон? Тези убийци не използват само войната за пъклените си планове. Чрез вмешателство в икономиката на дадени страни те предизвикват нечуван глад, какъвто бе случаят с Русия, Китай, Куба, Сомалия и др. Милиони хора гладуваха в резуятат на колективизацията на земята в Русия.

И един друг начин за избиването на невинни хора бе използван — разпространяването на болести (една от най-съвременните е СПИН-ът). Абортите само за последимте 25 години са унищожили повече от 40 милиона бебета. Някои от тях са били използвани от една компания за козметични продукти за приготовляването на специален крем за лице.

Чудя се как по света съществуват толкова слаби хора, които да не могат да разберат истината и всичко

това, което става около тях. Вярно е, че Библията казва: "Не отмъщавай на този, който те онеправдава". (Матея 5:39). Но достатъчно е вече, достатъчно! Христос също казва: "... светът ви мрази. Запомнете това, което ви казвам." (Йоан 15:19-20).

Вторият Вавилон е една държава, съществуваща днес на земята. Това е една държава, която се контролира от духовния Вавилон. Коя страна е това? Тя се описва и като един град. Ню Йорк сам се нарича финансовият център на света. Никой не го отрича. Тук големите банкери посрещат повече световни лидери, отколкото президентът във Вашингтон. Много хора са на мнение, че банкерите в Ню Йорк решават кой ще бъде президентът на САЩ.

Това, което Библията приписва на **Втория Вавилон:**

В Библията думата държава се използва (може да бъде) също и за град.

—Един надменен град (Исая 13:2);

—Най-хубавия град (Исая 13:19);

—Град, който е предизвиквал страдания (Исая 21:2);

—Държава (град), никога непобеждавана във война (Исая 47:1);

—Град на науката (Исая 47:11);

—Град, където живеят израелтяни (Иеремия 50:8);

—Един град с много реки и големи богатства (Иеремия 51:13);

—Град в държава, която е побеждавала много народи (Иер. 50:23, 51:20-25);

—Град, който цял свят възхвалява (Иер. 51:41);

—Град, който причинява смъртта на хора по цял свят — той иска да бъде велика сила (Иер. 51:49);

—Град, който мисли, че не може да бъде покорен (Откровение 18:7);

–Град, който използва сексуална неморалност, за да корумпира политически лидери от други държави (Откровение 18:9-10);

–Град или държава с най-голяма търговска дейност в света (Откр. 18:11-19);

— Град или държава, която корумпира другите държави (Откр. 19:2).

За да се убеди читателят за кого се отнася, и кой е действително Вторият Вавилон, следва една таблица с всички водещи държави в света. Ние сме поставили знака X под всяка държава, за която мислим, че се отнася съответната квалификация.

Атрибути	Англия	Франция	Германия	Бразилия	Япония	Русия	Китай	Канада	САЩ
Надменна	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Красива	X	X	X	X	X	X		X	X
Причинява страдания	X	X	X		X	X	X		X
Никога непобедена във война									X
Развита наука	X	X	X		X	X		X	X
Живеещи израелтяни	X	X	X			X	X	X	X
Много реки				X		X		X	X
Големи богатства						X		X	X
Победила много държави									X
Величаена от другите									X
Свръхсила									X
Мисли се за непобедима									X
Най-развита търговия в света									X
Корумпира света									X

Истината е такава, че както в положително отношение, така и в отрицателно Америка е водеща страна в света.

—Най-големият износител и вносител в света.

—Най-голям пазар на всякакви стоки.

—Предполага се, че притежава най-силната армия в света.

— Американският долар е все още определящ световната валута.

— САЩ са единствената досега държава, пуснала атомна бомба върху друга държава.

—САЩ са най-големите търговци на оръжие в света.

—САЩ са победили повече народи във война, отколкото всички други държави. Някой от победените от САЩ държави са: Англия, Германия, Япония, Северна Корея, Виетнам, Испания, Филипините, Ирак, Италия, Турция, Мексико, Китай, Канада, повечето народи от Централна Америка и всички индианци, които някога са притежавали Северна Америка.

Чрез операции на ЦРУ, търговия, санкции и други средства САЩ са се намесвали в работите и живота на почти всички народи по света — в Африка, Европа, Азия, Южна Америка и дори в островните държави.

Един от най-големия експорт на САЩ — за около 10 милиарда долара годишно — износът на чнецензу-рирани видеокасети, порнографски и криминални филми, нецензурирани списания, телевизионни програми и др., повечето от които поощряват чхомо-сексуализма, изневярата, грозотията, извратеността, разстройването на семействата, израждането и деградирането на всички хора. Това не е случайно. Това е запланувано и умишлено.

Ние сме убедени в едно — на този свят всичко се връща и се заплаща скъпо. Това съществува още от времето на Адам и Ева. Не само те, но и много други след тях бяха наказани. Содом и Гомора са били разрушени за същите престъпления, извършвани днес от Втория Вавилон — Ню Йорк. Уверяваме ви, Господ ще трябва да се извини на Содом и Гомора, ако не накаже тези, които днес вършат тези злини на цялото човечество. Наказанието е съществувало в миналото, ще съществува и в бъдеще.

През октомври 1994 г. посетихме Москва по, покана на Руската академия на науките. Освен големите научни постижения, които видяхме, бяхме изумени от руския национален и патриотичен дух.

Всички говорят срещу световното попечителство и за борбата им срещу него. Не мога да не си помисля за връзката между Рим и Русия. Москва е позната като Третия Рим. Седалището на властта на Римската империя бе преместено от Рим в Константинопол (Втория Рим). Оттам бе преместено в Москва (Третият Рим). Царете, които управляваха Русия от 1613 до 1917 г., бяха от Романовата династия (Roma Nova — Новия Рим).

Съществува една нюйоркска връзка между тези, които яздиха Русия от 1917 до 1991 г. Болшевиките, включително Ленин, Сталин и Троцки, бяха от тази вавилонска раса, както и 95% от 500-тях управляващи. Разбира се, и Карл Маркс бе същият. Стотици напуснаха Ню Йорк (по едно време наричан новият Ерусалим), за да помогнат на Революцията през 1917 г. Десетки милиони долари (някои в злато) бяха изпратени от Ню Йорк за финансиране на революцията.

Бившият СССР през 1991 г. се промени съществено. Сега е Руска федерация на още 10 независими държави:

1.Армения — население	3,500,000
2.Азербайджан - "-"	7,000,000
3.Белорусия -"-" .	10,500,000
4.Казахстан — население	17,000,000
5.Киргизстан - "-"	4,500,000
6.Молдавия - "-"	" 4,500.000
7.Таджикистан - "-"	5,500,000
8.Туркменистан - "-"	4,000,000
9.Украйна - "-"	52,000,000
10. Узбекистан - "-"	21,000,000

Десетте съюзници имат население (всички заедно) около 130 милиона, докато само Русия има около 150 милиона. Или цялото население на сегашната Руска федерация е 280 милиона.

Тези хора са ходили на училище. Доскоро те живяха под един жесток тоталитарен режим. Те притежават най-голямата световна подводна флота, хиляди междуконтинентални ракети и хиляди атомни зарядни глави.

Задаваме си въпроса — при всичко това, което притежава тази Руска федерация, и огромните естествени ресурси, няма ли този народ правото да развие патриотичното си и национално чувство, след като толкова време бе използван и изискван като гъба от един малък международен елит? Да, те не само имат това право, но е и тяхно задължение да се справят с този международен октопод.

Ние вярваме, че единствено тази Руска федерация ще разруши Втория Вавилон и ще спаси света от настъпващата мизерия и глад, които умишлено се налагат на човечеството.

Ние очакваме това да стане **скоро.** Но колко дълго е това **скоро?** Ние не знаем. Знаем, че за да ни помогне Бог, трябва да си помогнем сами. Настъпило е вече времето те да бъдат отстранени от световното кормило и наказани. Ние принадлежим на един друг свят, а не на този, който е под господството и законите на злото.

Някои факти, засягащи въпросния международен елит, хвърлят допълнителна светлина върху тяхното съществуване:

Те разполагат с трите най-силни тайни шпионски организации в света — Мосад, ЦРУ и КГБ. На последната — КГБ, от 1991 г. много не могат да разчитат. Същата постепенно преминава в ръцете на нов патриотичен кадър.

На тяхно разположение е най-голямата въздушна сила на света — тази на САЩ и тази на Израел, която е четвърта по сила в света.

Не им липсват и атомни бомби: американските плюс израелските (които според последни сведения са над 200 броя).

Невъзможно е да се определи тяхната парична мощ, тъй като те са свързани с всички парични центрове в света.

Този малък и незначителен по брой елит има възможностите на една свръхсила. Много собственици на вестници, списания, телевизионни и радиостанции претендират да са граждани на странната, в която живеят, но действителните собственици са други, които никой не познава. Същата обстановка е

и в България. По-голямата част от пресата е оръдие За защита на интересите на други, но не и на нашата страна.

Много силни политици по света, включително и в България, не са лоялни на страната, в която живеят,' а служат пак на "тях". Истинските и честни граждани са разстроени и недопускани да разрешават проблемите на собствените си страни. "ТЕ" не са само банкери, те са и религия, и най-организираната нация в света. Живеят в други държави и пазят в тайна добре организирания си народ.

Като религия те приемат нови членове, но са много внимателни новите членове да не разрушат забулващата ги тайна. Самите те не познават и не разбират своето собствено управление. В началото на VIII столетие цялото Хазарско царство приема Юдеизма. Те са евреите, наричани ешкенази. Твърди се, че евреите ешкенази са дошли от Вавилон. Другите евреи — сафарди, не могат да се търпят с ешкеназите, но са винаги в същия параход с тях. Евреите морано (така наречените тайни евреи) всички са приели християнството, но следват еврейската програма (те наричат това солидарност).

Бившият автомобилен индустриалец Хенри Форд, научавайки за всички тези непочтени маневри в Европа, дължащи се на една шепа хора, натоварва детективската агенция "Пинкертон" срещу много голямо заплащане да проверят кой е виновникът за Първата световна война, както и за всички неудачи в света. Агенцията "Пинкертон" потвърждава, че в света съществува една "програма, която стриктно се изпълнява по "Протоколите на ционистите мъдреци"".

Форд се опитва да публикува всички тези сведения, дадени му от агенцията, но — Уви! — никой не желае

да ги публикува. Всички вестници и издателства са собственост на Талмудистите. Форд се принуждава да закупи един провинциален вестник "The Dearborn Independent", и лично изнася фактите. Оригиналите, печатани още през 1921 — 1923 г. съществуват и днес в четири тома с около 1000 с. в библиотеката "Bell Press" — Риди, Западна Вирджиния. Всеки, който е купувал нова кола "Форд", е получавал тези четири книги. Цялото световно еврейство бойкотира колите на Форд и само за няколко години той е пред фалит. Всичките му книги изчезват от пазара и библиотеките. Днес само в няколко библиотеки, а останали тези книги на Форд.

Евреите протестират и твърдят, че "Тайните протоколи" не са еврейски документ и не са били писани от евреи. Никой не може да потвърди коя е истината. Ние също не твърдиме, но много интересно е тяхното сходство с Талмудата, с комунистическия манифест на Маркс и с много еврейски писания за Израелско доминиране на света. Евреите са с правото си да твърдят, че те не са ги писали. Две неща обаче са сигурни: първа — някой е написал "Протоколите"! , второ — всичко, което е написано в протоколите, досега се е изпълнило и продължава дословно да се изпълнява. Понеже малко хора са ги чели, съвсем накратко ще представя техните желания:

"Ние ще"

—Разрушим семейни» живот.

—Доминираме човечеството чрез насаждане долни инстинкти и пороци

—Нашият девиз е: хитрост, лицемерие, насилие, грабеж и терор.

—Използваме всички човешки слабости.

—Поддържаме икономическите войни, с което ще

държим в ръцете си всички народи.

—Отклоняваме влиянието на хората чрез публични развлечения, спорт, разни игри, наградни състезания и др., за да не им остава време за мислене.

—Подстрекаваме и провокираме класова омраза и бит:си между различните класи хора.

— Нашата символична змия е спасила света.

—Деморализираме с всякакви средства висшата класа на обществото и обратното — ще увеличим омразата на народа срещу нея.

—Направим парламентите и всички други събрания само арени на бърборство.

—Преорганизираме обществото и ще превъзпитаме масите за пълната им робска експлоатация.

—Променяме постепенно всички конституции, така че да подготвим почвата за абсолютен деспотизъм.

— Разрушим всякаква финансова стабилност и доведем света до банкрутиране; натрупаме цялото злато от света в ръцете на няколко подбрани от нас лица.

—Двадесет века подготвяме смъртна борба между народите чрез страдания и страх от недостиг на храна — гладът създава робуване.

—Ограничим "свободата", която е принцип на животинска сила.

—Насадим безбожието, за да наложим нашата вяра.

—Наложим спекулата, за да заграбим богатствата.

—Отслабим обществената мисъл, което води към обществен хаос, който ще наложи нашето господство.

—На всяко противодействие ние ще отговорим с война.

—Турим ръка на всички сили в държавите.

—Нашето най-вярно оръжие са масоните.

—Народите уважават силата, дори когато е тирическа.

— Въведем либерализма, който отравя държавния организъм.

—Всички президенти са наши кукли.

—За нас народите са от стадо овце и затова ще ги обезправим.

—Нашият ценз за журналистите изисква те да имат срамни дела, които ние ще оповестим само в даден случай.

— Когато настъпи, нашето царство, масоните и всички други наши поделения, които ни служат, ще бъдат разгонени и ликвидирани.

—Поощряваме външните държавни заеми, които са само в наш интерес.

Всичко това дословно е извлечено от "Протоколите", които са писани преди много години. Има ли човек, който да не вижда на практика днес всичко това, което пише в тях? Как всичко това се сбъдна, без да го провежда някой? Предоставяме на читателя възможност сам да си състави мнение.

Ние виждаме как нашата родина и целият свят много бързо отиват надолу към гибел (унищожение). Ние сме против взимането на каквито и да са външни държавни или частни заеми. Най-сигурният начин за една държава да избегне заемите е да избегне войните. Но как, когато ни се налагат от други? Как един пенсионер с една определена и много оскъдна пенсия ще избегне заема или глада? Невъзможно! Така са ни обвързали, че ако не се опитаме да разкъсаме здравите въжета, всичко това, което е описано в "Протоколите" скоро ще бъде действителност.

Съвсем наскоро град Манаус в Бразилия, който не

[бе в състояние да събере 200,000 долара, за да построи крайно необходимата му канализационна система, изразходва 28 милиона долара за Дворец на танца "Самба". Не става ли същото в България с "градът на мечтите", който Анжел щял да построи?

Глобализъм, интернационализъм и планиране са днес най-сивите понятия, които хората и народите подготвят за третото хилядолетие. Маргарет Тачър се опита да забави малко този обединителен процес в Европа, но веднага бе свалена и отиде като много други в историята.

Сатанинската идея за едно световно управление се придвижва много бързо. Тези, които я придвижват, са децата на дявола. Да. Дяволът си има свои деца!

Световната диктатура не е една нова идея. Това е същото старо понятие, което се е излюпило още в Първия Вавилон. Градът бе най-главният център. Кулата бе най-високата сграда. Толкова висока, че е могла да се вижда от много километри. Нейното значение е било да се създаде име на тези, които са живяли там, а не да се разпръснат по целия свят. Те са искали икономическа, политическа и религиозна сила, но за непокорство срещу Божията заповед са били разпръснати по цял свят. Те искаха една империя. Един Комънуелт. Едни съединени щати. Един СССР. Една Свещена Римска империя. Една обединена държава. Един Райх. Една Лига на нациите и едно ООН. Един нов световен ред. Една Универсална Република.

Така, както мечтите на Първия Вавилон не можаха да се сбъднат, така и лидерите, които пропагандират един нов световен ред и които живеят във Втория Вавилон — Ню Йорк, ще си отидат скоро. Човечеството е вече много изморено от непочтените мани-

пулации, непоносимите данъци, разпоредби и всички тези, които стоят зад тях.

Според английската телевизия Русия работи усилено върху една миниатюрна ядрена бомба. Същата е на базата на червения живак. Тя има 300 пъти повече експлозивна сила от TNT (тротила*. Западните разузнавания, включително ЦРУ, твърдят, че това е лъжа. Руските учени обаче официално твърдят, че такава субстанция съществува» Големината и е била колкото една кафена чаша и е в състояние в радиус 1000 километра да избие всички живи същества, без да засяга сградите. Руският ултранационалист Владимир Жириновски потвърди неколкократно съществуването на такова оръжие, наречено "elipton". Ние никак не се съмняваме е едно такова изобретение на руските учени. Когато посетихме Москва, посетихме и един физико-математически институт, където в течение на 4—5 часа директорът на института академик Андрианкин ни запозна с голям ентусиазъм с техните противоатомни постижения. Там се срещнахме и с други научни сътрудници, които работят само в тези насоки.

При все че е момента Русия изглежда немного стабилна, от това, което лично видяхме, убедени сме, че тя е в състояние да поддържа своята армия на високо ниво, както и че е способна на едно. изискано оръжейно проучване.

2.5. ПОПЕЧИТЕЛСТВО (ОПЕКУНСТВО)

Когато съдим евреите и техните опровержения, винаги трябва да взимаме под внимание Талмудата, на която те се подчиняват безпрекословно. Тя е техен закон и тяхна религия, част от самите тях. Ние.

гоите , както те ни наричат, сме глупаци, че им вярваме.

"Ционските мъдреци" — днешният Съвет на еврейската агенция, безспирно и неуморно следва техния стар план за заробване на човечеството и установяване на тяхната имагинерна (въображаема) световна империя. Най-голямото доказателство за такава тайна конспирация са техните плодове. Никакъв друг отговор не можем да намерим за днешните събития или в световната история от 200 години насам освен машинациитед на финансовата сила, която ги е ръководила през това време.

Академик Никола Николов с една разумна положителност до казва в книгите си, че протоколите съдържат закона за Ротщилдо вата парична мощ, която сега управлява всяка държава в света, включително и нашата България. Протоколите са "закона на нашата банка" — заявява открито равина Райхорн. "Те са закона на английската банка, французката банка, Ню Йоркския федерален резерв, Вашингтонския федерален резерв, Морган и Кун, Льоб и Н. М. Ротшилд и Синове. Те са ключът, който обяснява политическите маневри на тази злостна сила. Всеки трябва да разбере, че тези колосални финансови учреждения не се управляват от никой друг освен от сегашния глава на Ротшилдовата фамилия, с което ни стават ясни световните бъркотии и нашите собствени беди.

В "протоколите" се казва, че съществуват два вида масонство: "тайно масонство" и "показно масонство". Тайното масонство е познато само на тях и "гоя говедо", който участва в другото (откритото), не познава никой от тайното.

Тайното масонство във Франция бяха "илюминатите" в Русия и в Европа — нихилистите, а в Америка — Бе'най Бе'райт. Илюминатите и Нихилистите са били разрушители и убийци, докато Бе'най Бе'райт е един модерен таен съвет без никаква история зад себе си. Това, което знаем за него е, че той е една тайна расистка организация за подпомагане на расистки стремежи.

Майер Амшел Ротшилд - основателя на Ротшилдовите богатства, преди смъртта си през 1812 г. чрез завещание създава опекунство (попечителство) на своите имущества за възвишаване на еврейската раса и установяване на световна еврейска империя. Главните принципи на завещанието са били тайни. Неговите имущества трябва да се държат непокътнати и неразделени между наследниците му, които само ще притежават една част от общото, което ще се управлява от първородния син на най-възрастния син. Това е валидно дотогава, докато болшинството от наследниците реши друго.

В момента вече има много стотици наследници, но фамилния профил е същият, богатствата са общи и все още под управлението на един човек. По негово желание и завещание имуществата са запазени и управлявани от смъртта му и до днес. Доколкото се знае, клаузите на завещанието все още се спазват стриктно. От историята знаем само имената на някои от фамилните управители, но тайните

методи, по които работят, не ни позволяват да навлезем повече в тяхната същност.

Досега никаква тяхна инвентаризация не е излязла на бял свят, и никакви дела не са водени между Наследниците.

Повечето от историите на Ротшилдовата фамилия са или само еврейски, или силно проеврейски. Това (ей една от причините, поради което еврейството беснее и недоволства, че ние, "гоите", сме се намесили в живота (биографията) на техния полубог — Ротшилд.

Ние не знаем с положителност до какъв размер богатствата на основателя са се простирали по време на неговата смърт в 1812 г., нито знаем нещо за днешната им величина, но по някои оценки то представлява около половината от цялото световно богатство.

Това колосално състояние е било посветено и използвано много енергично за определена цел — да бъдат експлоатирани хората във всички държави на света. Използваните методи са манипулиране на валутите, борсови спекулации и войни. Чрез тези операции Ротшилдови извличат колосални печалби, защото освен финансовата мощ притежават и политическата, която им позволява да повишават и намаляват цените, както си пожелаят. Това е главната причина, поради която ние имаме нашите войни и депресии.

Кодексът на "протоколите" представлява план за завоеванието на света. Този кодекс е бил публикуван веднага след смъртта на Майер Амшел, но някои от протоколите изглежда са съществували отпреди. Без всякакво съмнение "Протоколите" представляват напълно неговите принципи.

Както и във всички книги на Николов, и тук Подчертаваме дебело, че всичко това, което пишем, не трябва в никакъв случай да се приема в антисемитски дух. Ние имаме приятели евреи, които не желаем да нараним. Написаното в с надеждата, че може би то ще е от полза за разрешаването на еврейския проблем по мирен начин с подходящи законодателства. Пишем го и за да помогнем на евреите да разберат, че това, което е било преди хиляда години, не може Повече да бъде. Народите вече разбраха много неща, които им пречат да живеят един нормален живот, и никога доброволно няма да се подчинят на едно робство.

Пишейки всичко това, ние не сме вдъхновени от никакви други мотиви, освен да помогнем на нашата държава и целия свят. Правейки това, ние съзнаваме, че поемаме някакъв риск - най-малкото преследване и омраза. Ние обаче не знаем и не можем да мразим. Омразата би, ни разрушила!

Еврейският философ Леон Рот е заявил: "Юдеизмът е създал евреите, не и обратното. Юдеизмът идва пръв.Това не е една последица, а е една програма и евреите са инструмент от нея".

2.6. TAIPAN

Един нов начин на живот ни се налага все по-осезателно и по-осезателно. Една малка част от хората, наричана "имащи", и по-голямата част "нямащи". Имащите стават все по-богати и по-богати. Нямащите затъват все повече и повече. Имащите живеят в разкош. Нямащите в оскъдица и мизерия.

Криминалността ще се разпространи още повече. Улиците ще гъмжат от безпризорни млади момчета и момичета. Животът ще се скъси следствие на бедно-тията и недоимъка. Все повече и повече имоти ще се продават и цените им ще паднат. Градовете ще се превърнат в гета. Помислете добре, такъв може би ще изглежда животът много скоро. Това, което сполетя някои държави в света, по всичко личи, че идва и тук. Естествено "имащите" ще живеят съвсем по-различно от останалите. Жилищата им ще бъдат обградени от модерни електронни предпазни средства, за да не бъдат нападани и обезпокоявани от никого.

Един нов вирус, наречен Ebola Zaire, много по-страшен от СПИН, ще унищожи милиони хора. Същият I този вирус бе открит скоро в една пратка маймуни в град Рестон, Виржиния.

Управленията са в едно постоянно западане. Об-ществените служби пропадат поголовно.

Още преди 5-6 години някои далновидни хора предвиждаха всичко това. Но бъдещето ни предвещава още по-лошо.

Както споменахме по-горе, вирусите ще са също един от големите ни проблеми. Пътуващите със самолет ще пренасят тези смъртоносни болести не за седмици и дни, а за часове. Медицинските изследователи твърдят, че идва един друг смъртоносен вирус подобен на този от 1918 г, което според специалистите е естествено и неизбежно.

Както местните, така и държавните служби са пред финансова капитулация. Ще бъдат ли те в състояние да посрещнат тази обществена катастрофа, след като в момента не са в състояние да поддържат дори най-обикновеното и най-належащото — чистотата, водоснабдяването и отоплението в градовете ни.

Войни навсякъде! След разпадането на Съветския съюз започна навсякъде серия от малки войни. В момента съществуват около 30 000 атомни оръжия, като не се знае точно кой ги управлява. Това е предостаточен арсенал, за да се въоръжат всички терористични групи от света, комунисти, националисти и всякакви други, и то в момент, когато се развива голямо етническо съперничество в Европа и по света.

През последните 50 години се родиха повече от 100 нови националности. Нови раси и религии оформят бъдещето, както никога преди. Заплахата от една тотална война намаля значително, след като САЩ и Русия станаха приятели. Но опасност от по-малките войни сега е много по-голяма, а опасността от ядрен тероризъм расте ежедневно.

Дори тези, които следят новините, не знаят, че при настъпването на 1994 година 32 държави са били във война.

Защо е така? Защото тези, които контролираха до известна степен човечеството чрез Съветския съюз не са повече в състояние да контролират новосъздадения свят. Малките войни тепърва ще се увеличават, вместо да намаляват.

В следващите години не само за нас от Източна Европа, но и в Западния свят и САЩ животът ще се промени. Имащите ще имат, а немащите ще се увеличават всяка година. Средната класа, която представлява мотора на развитието, ще намалее значително.

Интересно и много важно бе за нас да знаем десет години по-рано какво ще стане в света. Че комунизмът ще се разпадне, че Берлинската стена ще бъде разрушена и двете Германии обединени отново. Че Югославия ще се разпадне и ще бъде обхваната от

кръвопролитна гражданска война. Че един неизвестен и неясен губернатор от Арканзас ще стане президент на САЩ, дори когато 56 от всеки 100 гласоподаватели гласуваха срещу него. Кой можеше да допусне, че един много възрастен лидер на комунистически Китай ще създаде малка занаятчийска търговия в разстояние на 10 години в размери много повече, отколкото всички американски президенти създадоха през цялата история на Америка, и че една част от Китай ще стане район с най-бързо развиващата се икономика в света.

Съвсем естествено беше преди 10 години на всички тези предсказания да погледнем скептично, защото, ако се върнем към 1980 г. светът беше много по-различен.

Студената война беше една реалност и президентът Рейгън в речите си непрекъснато говореше за "сата-нинската империя". Помислете само колко напред сме отишли през тези десет години. Криминалност навсякъде. Инфлация навсякъде (не само в България, но по цял свят). Безконтролни войни и злоба.

Но запомнете, това е само половината от картинката. Съществува и едно бъдеще. Много по-добро качество на живота, може да бъде постигнато, такова каквото никога не е съществувало на земята, един нов рай, богатства и мощ. От една страна, бъдещето може да ни донесе много големи възможности с напредването на техниката и да ни направи да живеем много по-добре, отколкото очакваме.

От друга страна, ако изпуснем възможностите, които ни предлагат тези промени, никъде по света няма да има добро място за живеене през 2000-та година, пък и след това.

Всички вече знаем, че информационните служби —

телевизията, радиото, вестниците — са проектирани само за публични аудитории и масова консумация. Те снабдяват с обикновена (обща) информация обикновените хора, но те не ни поднасят нищо шокиращо или нещо възпитателно. Те ни казват само какво е станало. Те не желаят да тревожат и разстройват някого или да ни поставят в неизгодно положение.

Нашият подход е много по-различен. Ние изразходваме много време и средства, за да установим новите тенденции и как човечеството, може да се възползва от тях. Ние сочим примери от цял свят и подсказваме как да се използват те. Ние знаем, че засягаме някои кръгове, но нас те не ни интересуват. Ние знаем, че те са неприятели на човечеството. Ние не се колебаем нито за момент да ги засягаме и винаги ще го правим. Това е единственият начин, който ще ни помогне. Ние сме напълно независими и всичко, което вършим и ви казваме, е напълно откровено и безкористно: (Като ви казваме "ние", разберете, че не сме сами, ние сме много, това е целият недоволен свят).

При днешната техника имащите ще живеят до 120 годишна старост. Изследователите вече мислят, че знаят тайната на дългия и здравословен живот. Проблемът е, че начинът на живот, който ни определят една малка шепа хора, няма да ни позволи да приложим тези знания.

Манипулирайки различни гени, учените много скоро ще бъдат в състояние да неутрализират процеса на стареене. Те вече експериментират с един хормон (HGH)[16] — секреция от хипофизната жлеза, за възстановяване на мускулната маса, за увеличаване дебелината на кожата и унищожаване мазнините на тялото. Един калифорнийски лекар дори откри гена, който причинява състаряването на кожата. Това обещава да

се премахнат бръчките. Биотехнолози-специалисти ще създадат нови форми на живот. Хенри Форд направи революция в света. Днес един човек в лаборатория ще направи много повече революционни изменения, преправяйки начина на живот и създавайки съвсем нови растения и животни.

Както виждаме, положителното е много трагично, но и с много проблясъци и надежди за едно по-хубаво бъдеще. Всичко зависи от нас! Да отидем ли до кланицата, *или* да изпратим други на нашето място. Имаме тази възможност, защото ледът, по който се пързалят тези господа, е много тънък и няма да ги издържи.

In Racist Marxist Israel

The LIFE *of an* AMERICAN JEW

by JACK BERNSTEIN
as told to Len Martin

№

2.7. ИЗПОВЕДТА НА ЕДИН ЕВРЕИН

Жак Бернщайн, американски ционист, отишъл в Израел на разходка, за да живее и умре, укрепвайки еврейската нация. Там той вижда на практика модерния Израел и пагубните действия на тази паразитна расистка организация. Неговият кураж да отрече действията на ционизма в Израел и другаде го отличава от повечето евреи, които също виждат всичко това, което той е видял и почувствал, но не смеят да го кажат.

В своята книга "В расистко-марксистки Израел" , той обяснява как е било, как е и как ще бъде, докато елитът на ешкеназите-евреи, (т.е. източноевропейски) управляват Израел. Той обяснява и доказва как най-добрите традиции от библейския юдеизъм са помрачени и корумпирани, за да направят път на "тоталитарно, милитаристично, шовинистично чудовище, каквото е Израел днес". В книгата си той неопровержимо доказва, че част от израелските евреи и подобните им ционисти по света поддържат двойнствен политически морал и етика, че те мислят само за себе си, експлоатират труда и средствата на неевреите и истинските евреи.

Преди Израел да стане държава през 1948 г. евреите от цял свят бяха надъхани от ционистката пропаганда, че Израел ще стане родина, подслон за всички преследвани евреи, една истинска демократична държава призвана за осъществяване на библейското предсказание.

Бернщайн е евреин ешкенази, роден и живял първите си 25 години в САЩ. Както самият той твърди, това е държавата, която е дала на всички евреи свобода и възможност да просперират, докато една

;

част от еврейското население (ционистите) са превзели всички високи постове в политическото и икономическото поприще на САЩ.

За да се разбере всичко това, което Бернщайн ни казва в книгата си, трябва първо да се разбере какво в действителност е ционизмът. Ционистката пропаганда подвежда всички хора да вярват, че ционизмът и юдеизмът са едно и също, както и че и двата са от религиозно естество. Това бе тяхната най-голяма лъжа. Юдеизмът е религия, докато ционизмът е политическо движение, създадено главно от източноеврейски евреи (ешкенази), които от столетия са главната сила зад комунизма и социализма. Главната *цел* на ционистите е световното управление под контрола на самите тях и ционисткоориентираните международни банкери. Комунизмът и социализмът са само инструменти за постигането на техните цели.

След войната от 1967 г. както Бернщайн, така и много други евреи от цял свят бяха повлияни от ционистката пропаганда, че гоненето на евреите не само няма да престане, а ще се увеличи. Това повлия на повече от 50 000 евреи от Америка да се преселят в Израел. При много от тези евреи това бе резултат не само на уплаха и страх, а и на чувството за патриотичен дълг — да помогнат на пионерите-евреи да създадат новата държава.

Няколко дни след пристигането си в "Еврейския рай" Бернщайн се запознава със сафардийска еврейка от Ирак и не след дълго се оженват. Отивайки да живеят в Кибуц (това е една марксистка система на живеене, пренесена в Израел от евреите ешкенази, дошли предимно от Полша и Русия, които са евреи болшевики). Това е силата, която постави основите на болшевишката революция от 1917 г. в Русия и започ-

t>

ването на комунизма. Една част от ешкеназите са болшевики, които емигрираха в Израел, спечелиха контрола над ционисткото движение и управляват Израел още 1948 г.

Преди 1967 г. повечето от работата в Кибуците се е извършвала от евреи. Но след войната работата се извършва вече от араби, на който се заплаща много по-малко.

Женитбата му за сафардийска еврейка Та самият той ешкенази) му създава извънредно много проблеми и неприятности. За да се разберат причините за тези проблеми, необходимо е да се разберат различията между евреите сафардици и ешкенази.

Ционистката пропагандна машина накара света да мисли, че всички евреи са едни — един народ от една И съща раса и че тази раса е "богоизбрана". С този въпрос ще се занимаем по-късно. По-важното е да се разбере, че евреите не са народ от една раса.

В света съществуват две различни групи евреи, които идват от две различни места: евреите сафардици от Средния Изток и Северна Африка и евреите ешкенази от Източна Европа.

Най-старата и чиста група евреи са сафардик. Това са и истинските евреи, описани в библията. Те са близки роднини с арабите — разликата между тях е само в религията.

Евреите ешкенази, които в момента представляват повече от 90% от цялото световно еврейство, имат съвсем друг произход. Съществуването им е от 1260 година. Произходът им е чисто хазарски. Това е едно племе, което е живяло в Източна Европа. Техният хан Булан решава да даде на народа си някаква религия. По политически причини от трите главни религии — християнство, ислям и юдеизъм, избира

юдеизма. Както споменахме по-горе, това е бил само един политически избор, защото ако бяха избрали християнството, щяха да настроят исляма срещу себе си и обратното — ако бяха избрали исляма, щяха да настроят срещу себе си силния християнски свят. Малко по-късно хазарите са били прокудени от техните земи и повечето от тях се заселват в Полша и Русия. Това са днешните евреи ешкенази. Това, че хазарите са избрали юдеизма показва, че така наречените ешкенази не са истински евреи. Те не притежават никаква еврейска кръв. Това са хората, които насаждат комунизма и социализма в Германия. Балканския полуостров и по-късно в цяла Европа.

Заради тяхната намеса в управленческите работи на Русия те биват подгонени от руските царе. Започва емиграция на тези евреи — ориентирани като социалисти и комунисти. Една част заминава за Палестина, някои в Южна и Централна Америка и повечето в САЩ. По същото време Палестина е била населена с не повече от 500 000 палестински араби и много малко евреи от една и. съща кръв, които от столетия са си живяли заедно в мир и разбирателство. Така че, когато мислим за евреите, трябва да имаме предвид големите различия между сафардски и ешкеназки евреи. Те са социално, политически и расово разделени. Това трябва да бъде разбрано преди всичко от самите евреи.

Убедени сме, че горното обяснение,за двата вида евреи бе напълно необходимо. Сега *цял* свят ще знае кои са евреи и кои са хазари. Това се знае много добре от Циона и от тези, които управляват Израел. Литература по този въпрос е почти невъзможно да се намери. В библиотеките всичко, което го засяга, е изчезнало. Такива сведения и много други историчес-

ки истини се съхраняват много ревностно във Ватикана, Малта, Цариград и Мормонската библиотека в Salt Lake City — щата Utah, САЩ. От много години се мъчи ме да навлезем в тайните на Ватикана и Цариград, но напълно безуспешно. В Малта в масонската централа въобще не се и опитахме. Мормоните излязоха далеч по-отзивчиви и ни снабдиха с много ценни материали от световната стара и нова история.

Различието в двете еврейски раси се потвърждава напълно и от отношенията, които съществуват между самите тях. В Израел пък и навсякъде евреите ешкенази считат истинските евреи сафарди като втора класа евреи. Така например за получаване на жилище в Израел съществува следното степенуване:

— Първи наред са ешкенази, живеещи в Израел от много години.

— Втори наред са ешкенази от Европа при условие, че се оженят за еврейка ешкенази, родена в Израел.

— Следващият поред е евреин ешкенази от САЩ, ако е женен за родена в Израел еврейка ешкенази.

— Едва *след* това идва редът на евреи сафардици да бъдат настанени в това, което е останало.

— На последно място са християните и мюсюлманите.

За получаване на работа се прилагат същите условия. Евреи ешкенази си я избират по собствено желание, евреите сафардици — следващата, докато а християните и мюсюлманите се дава само тежката ръчната работа и много от тях са безработни. Независимо от това, че Берндцайн е евреин ешкенази от Америка, също е бил поставен на по-долно място в списъка за квартира, защото е имал неблагоразумието да се ожени за еврейка сафарди. Независимо от това, че Израел съществува благо-

дарение благоволението и помощите, идващи от Америка, израелските евреи ешкенази изпитват завист към американските имигранти и много често ще чуете следната фраза: "Идете си у дома!", както и "Ние искаме вашите пари, но не и вас!"[20]

Най-добре третирани и ползващи се с най-големи привилегии са евреите комунисти, притежаващи партиен билет. Имигриралите американски евреи в Израел между 1967 и 1970 г. са около 50 000. От тях повече от 10 000 са марксисти, притежаващи партийни билети. На тях им се дават веднага квартира, работа и животът им е много по-лесен и по-приятен от останалите. Голяма част от евреи имигрирали по същото време в Израел са от Аржентина, Южна Африка и Чили. 80% от тези имигранти са се завърнали в САЩ. Останалите 20% в Израел са тези, които притежават комунистически карти и са симпатизанти на марксизма.[21]

2.8. ТРИТЕ ЛИЦА НА ИЗРАЕЛ

От това, което ви казахме досега, се разбира, че Израел е една марксистко-комунистическа страна. Това е вярно, но тя има три лица: комунизъм, фашизъм и демокрация.[22]

Имигриралите евреи ешкенази от Русия донасят със себе си комунистическата идея.

Евреите ешкенази, идващи от Германия, симпатизанти и поддържащи комунизма, клонят към практикуването на нацистки фашизъм. През Втората световна война в Германия тези ционисти, ешкенази евреи са работили за хитлеровото Гестапо за изтребването (унищожаването) на долната класа германски евреи и изпращането им в концентрационните лаге-

и.[23] Сега, живеейки в Израел, тезиционисти евреи, обре тренирани от нацистите, са наложили така аречения фашизъм в Израел.

За да се представи пред света, че Израел е демократична страна, правят се своеобразни избори на Кнесета (народното събрание). Без значение е коя партия ще спечели изборите, тъй като Ликуд, или Тяхната работническа партия, която се управлява от

ционизма, диктува положението в Израел. Израел има младежка организация, подобна на Хитлеровата (Хитлер-юнген). Тя се казва "Гадна". В нея са задължени да членуват цялата средношколска младеж и студентите — момчета и момичета. Също kакто и Хитлеровата младеж те са облечени в кафяви униформи. Главната им цел е упражнения и тренировки във военното дело. Веднага след завършването на редното образование момчетата и момичетата са задължени да постъпят в армията. След приключването на тригодишния срок в армията голям брой от тях постъпват в Шин Бет (Shin Bet), организация, равностойна на Хитлеровото Гестапо.

От всичко, което този американски евреин обяснява в книгата, проличава, че Израел е повечето полицейска страна, отколкото демократична. Той открито обяснява какво е било състоянието на евреите в Германия, като не обвинява толкова германците, колкото ционистите, които са работили с нацистите ръка за ръка. Много от тезиционисти пристигат в Израел и сега работят ръка за ръка с ционистите Комунисти от Полша и Съветския съюз. Тези две лица на комунизъм и нацистки стил фашизъм управляват днес Израел. Демокрацията е само една илюзия.

Интересно е откъде произхожда думата "ешкенази" — вижте отново — "Ashke-NAZI". Не е ли много

интересно? Подчертаваме това, защото знаем, че на този свят нищо не е случайно!

Връзката между комунизма и фашизма е очебийна и всеки културен човек я разбира.

Фашизмът е Националсоциализъм.

Комунизъм е Интернационален Социализъм. Икономически Израел разчита изключително на САЩ и на евреите, живеещи извън нея. Тази държава изразходва много повече средства, отколкото й носи и без това много слабото производство. Те изпразват джобовете на американските данъкоплатци, за да поддържат социалистическата си икономика и военната машина. Информацията от години наред е много богата. Един от най-главните източници на доходи е туризмът. Евреите, както и християните от цял свят желаят да видят земята на "богоизбрания народ". Както преди в Съветския съюз и комунистическите държави в Израел също на посетителите се показват само предварително одобрени места, като университети, музеи и специално музея на холокоста. Гетата и затворите за политическите затворници, повечето араби и сафардски евреи, не могат да се видят. Туристите не са в състояние да научат нищо за израелско-марксисткото фашистко управление, нито да видят израелския расизъм.

Според автора Бернщайн Холокоста нямаше да съществува:

1. Ако ционистките водачи в Германия не сътрудничеха с нацистите.

2. Ако ционистите не бяха склонили повечето държави да не приемат евреи от Германия. Същото бе направено и с Америка, където те склониха президента Рузвелт (също от еврейски произход) да затвори вратите за евреите от Европа.

Палестина става Свещена земя, защото в нея са се подвизавали (преминали) Моисей, Иисус и Мохамед. Едно време, когато там са живяли палестински мюсюлмани и палестински евреи, тя действително е била Свещена земя. След като ционизмът превзе и Ксъздаде Израелската държава, тя е една от най-грешните страни в света , където само 5% от евреите са религиозни. Много по-религиозни са арабите и християните, които са едно нищожно малцинство в Израел. Свещеникът може да проповядва религията си и Библията само в църквата. Проповядването на Християнска религия или мюсюлманска навън от църквата или Джамията предвижда 5 години затвор.

Митът, че еврейският народ е богоизбран народ, е [наложен не от вярващите евреи, а от атеистите, които -умишлено си приписват тази чест. Да, това са тези, които по политически съображения избраха юдеизма и в които не тече нито капка библейска еврейска кръв.

2.9. ИЗРАЕЛ ВЪЗБУЖДА НЕПРЕКЪСНАТА ВОЙНА

Въпреки че се говори за мир, в Израел се чувства и вижда непрекъснато подготовка за война. Израелската военна машина е призната сила в света. През 1948 г. Израел още нямаше редовна армия. Тя започва да се отбранява срещу палестинци и араби с терористични групи, наречени Irgun и Stern Gang. Палестинците нападаха, за да си вземат обратно земите, които ционистите им вземаха чрез убийства и тероризъм. Преди това палестинците са били миролюбив народ, който никога не е бил трениран за военни действия, докато Ционистите Ешкенази, имигрирали от Съветска Русия, Полша и Германия, познавали много по-добре тактическите военни действия.

Войната от 1956 г. бе една нагласена война от Англия и Франция, за да се запази Суецкият канал.

Войната от 1967 г. стана заради териториите между Египет и Израел, Синай и ивицата Газа. Тук пък Съветите изиграха политически номер на Насър, съветвайки го да не напада Израел, който от своя страна го изненада и само за 6 дни унищожи египетската армия. Цялата територия между Нил и Ефрат попадна в израелски ръце. Освен от Египет те взеха земи от Йордания и Сирия.

Измамата, която приложиха Съветите и Израел през 1967 г. събуди арабите, които започнаха усилено да се въоръжават с надеждата да си отмъстят. През 1973 г. Египет, Йордания, Сирия и Ирак атакуваха Израел и много бързо напредваха. Израел беше пред поражение, което ционистите в Америка не позволиха. Започна едно масово изпращане на най-модерно американско оръжие за Израел и дори 82-ра въздушна американска дивизия, както и американските войски в Германия са били готови всеки момент да се притекат на помощ на Израел. Това спасява Израел и войната се прекратява.

2.10. ТРИЪГЪЛНИКЪТ НЮ ЙОРК - МОСКВА - ТЕЛ АВИВ

Колкото и да ви е чудно, Израел и бившият Съветски съюз бяха идеологически съюзници — и двете държави следваха идеите на Карл Маркс; и двете са комунистически. Съветите снабдяваха с военни материали арабите — израелските врагове. В същото време неприятелят на Съветския съюз — САЩ, въоръжаваше Израел. За да стане по-ясно на читателя този триъгълник, ще се върнем малко назад. Емиграцията на евреи от Русия за САЩ започва още от 1881

г. Повечето от тях са комунисти. Те се установяват в Ню Йорк и още оттогава американците са го наричали "Москва на Худзън". Така че неслучайно се казва, че комунизмът не идва от Москва, а от Ню Йорк. Така се създава една здрава връзка между евреите болшевики от Ню Йорк с ционистите евреи от Москва. По-късно включват ционистите болшевики, които доминират в* израелското управление.

Тъй като Съветите снабдяват Египет с военни материали, иного хора мислеха, че те поддържат арабите, което е напълно погрешно. За да се разбере това, трябва да познаваме пакта "Голда Майер — Сталин (Каганович)".

Голда Майер е родена в Русия, пораства в САЩ и през 1921 г. имигрира в Израел. През 1949 г. става първият посланик на Израел в Съветския съюз. Посланикът Майер, еврейката болшевичка, се среща с най-високопоставените представители на Съветския съюз: Каганович — евреин, ционист, и Сталин — женен за сестрата на Каганович. И те сключват един немного известен на външния свят пакт.

Израел се задължава:

1. Да не допуска никоя западна държава, специално САЩ, да построи военни бази на Израелска територия.
2. Да позволи една официална комунистическа партия да функционира в Израел.
3. Да не прави никакви споразумения за разреша ването на Палестинския проблем.
4. Да убеди световното еврейство и специално САЩ да предпочетат Израел пред арабите.
5. Да продължи своята марксическа икономическа политика.

СССР се задължава:

1.Съветите да установят привидно една проарабска политика само за камуфлаж. Да снабдява с помощи арабите, но не с много, за да не позволи на арабите да унищожат Израел.
2.Съветите да отворят вратите на техните сателити от Източна Европа за евреите, за да имигрират в Израел. Ако това не е достатъчно, самият той да позволи емиграция за Израел. .
3.Съветите гарантират безопасността на Израел. И двете страни ще си разменят разузнавателни сведения.

От този пакт ясно личат целите на Съветския съюз и Ционистко-марксическия Израел — да предотвратят какъвто и да е мир между арабските държави и Израел дотогава, докато всички арабски страни възприемат социализма под съветско владичество. Израел винаги е знаел, че под пакта "Голда Майер — Каганович" съветите ще снабдяват арабите, но само с определени хапки, докато попаднат в съветската клопка. От друга страна, те са знаели, че, американските ционисти ще наложат на американското управление дати снабдява с необходимото въоръжение, за да спират арабите.
Докато Насър бе президент на Египет, той не можа да разбере играта на Съветския съюз (или и той бе един от тях). Следващият президент — Садат, разбра всичко и изгони от Египет всички съветски военни съветници, както и всички цивилни техници. Не съществува никакво съмнение, че Израел притежава много мощна военна сила. Но много сериозни слабости се забелязват в Израелската войска. Главните причини за това са:

1. Непрекъснатото въвличане във война или подготовка за война е изморило и отвратило младежта, която напуска Израел или намира оправдание да не

служи във войската. И понеже военният потенциал е недостатъчен, те се принуждават да набират хомосексуалисти, каквито в Израел има в изобилие. Носи се слуха, че се готвят да взимат чужди наемни войници. 2. Един друг проблем са лошите отношения между евреите ешкенази и евреите сафарди в армията. Това се дължи главно на обстоятелството, че всички офицери са евреи ешкенази, докато долните чинове и тези, които изнасят войните на плещите си, са евреи сафарди.

Криминалността в Израел е също така един голям проблем. Само в двадесет-тридесет години "Свещената земя" стана Содом и Гомора. Търговия и употреба "на опиати, нелегална продажба на оръжие, проституция, хазартни игри, експлоатация на работническия труд, убийства, изнудване, корупция в управленческите среди и полиция са ежедневие в живота на Израел. В страната съществува високоорганизирана престъпност със седалище Bat-Yam (Бат Ям) близо до Тел Авив. Повечето от членовете на този синдикат са бивши командоси от Израелската армия и полиция, много добре подготвени с боравенето на оръжие и експлозиви.

Хората в света не чуват нищо за тази истинска страна на Израел, защото ционистите контролират пресата, радиото и телевизията в цял свят. В самата държава могат да се научат много повече неща, отколкото отвън. Това, което италианската мафия е постигнала за 40 години, еврейската Мафия го постигна за 5 години.

Следствие тероризма, насилията и войните Израел се насочва към производство на военни материали и оръжие. В момента те имат своя собствена военна индустрия, създадена изключително с американско

. финансиране и техническо ръководство. Те произвеждат някои военни материали в такива големи количества, че техния главен износ са вече различни видове оръжия. Те продават на всеки, който им заплати. Много често американците им дават оръжие, а те го продават. Такова оръжие бе открито в Афганистан през време на войната със СССР. Същият случай се среща и в Ангола с оръжие, използвано от кубинците.

Действително много иронично — САЩ, които се борят срещу разпространяването на комунизма, позволяват военни материали да се изпращат в комунистическите държави чрез Израел.

2.11. ИЗРАЕЛСКА РАСИСТКА ПОЛИТИКА

Официалната политика на израелското правителство е антисафардиско. Този вид расизъм фактически разделя израелския народ. В кафенета и ресторанти един евреин ешкенази няма право да седне на масата на евреи сафардици от Мароко или другаде. И обратното. В такива случаи полицията те арестува и по една случайност можеш да избегнеш боя.

Озлоблението стига дотам, че много често можете да чуете един сафардик да каже на един европейски евреин ешкенази: "Хитлер не е убил достатъчно от вас, копелета."[2]"

В един параграф Бернщайн казва: "Аз съм роден в САЩ, там завърших образованието си в най-различни училища. Работих в много щати, служих две години в армията. Нито веднъж не ми бе направена някаква расистка забележка за това, че аз съм евреин. Много иронично, в Израел "Раят за всички евреи" Аз, евреинът, да страдам поради расизъм.[30] Повечето от

евреите ешкенази в Америка и в цял свят не знаят нищо за расизма в Израел. Дори и тези, които са посетили Израел, не са видели нищо, понеже са били държани настрана от расистки инциденти. Знаейки това, евреите сафардици от Америка и Европа не имигрират за Израел.

Повечето от евреите са атеисти. Това, че те са религиозни хора, е само мит, такъв, какъвто е, че евреите са една раса. По безспорен начин е доказано, че сафардите нямат нищо общо с ешкеназите. Съществуващият расизъм и различието в расите рано или късно ще доведе Израел до саморазрушение.

От всичко това, което Бернщайн обяснява в книгата си, става съвсем ясно, че Израел е една марксическа държава, смесена с някакъв тип нацистки фашизъм. По неофициални данни около един милион евреи са напуснали Израел и са се върнали обратно в САЩ и Съветския съюз. Животът им там е по-добър, отколкото в Израел.

2.12. ТЕРОРИЗЪМ

На конгреса в Базел, Швейцария, през 1897 г. се взима решение да се основе новата еврейска държава на палестинска земя. По това време там са живяли много малко евреи, и то изключително сафарди, които са кръвни братя с арабите. От столетия помежду си те са живяли в пълен мир и разбирателство. След решението на конгреса европейските евреи ешкенази с помощта на Ротшилдови започват да купуват зеки и въобще имоти, където намерят. Към 1920 г. те притежават само 2% от Палестина. През 1948 г., когато Израел се обявява за държава, тя притежава не повече от 6%. С идването на европейс-

ките евреи ешкенази земята става недостатъчна, тъй като арабите отказват да продават ловече. Това довежда евреите до нова тактика — тероризма. На 9 април 1948, г. две терористични групи — Иргун и Звездата, атакуват и убиват около 250 мъже, жени и деца в селото Deir Jassin [32]. Лидер на атаката в това село е Менахем Бегин, който по-късно стана министър-председател на Израел. Същият по-късно заявява: "Клането бе не само оправдано, но днес Израел нямаше да съществува без него". Това клане изплаши палестинците и те масово изоставят домовете и земите си.

Тероризмът продължава. Така например:

— Те убиват 60 палестинци в Balad Esh-Sheikh.

— Те взривяват повече от 20 къщи в Sa'sa, убивайки 60 жени и деца.

— Те убиват неизвестен брой жени, които са рабо тели в манастира "Свети Симон" в Йерусалим.

— Те убиват 250 в Lydda.

— Те убиват 200, предимно стари хора, в една джамия в Ed-Dawayimeh.

— Те убиват 51 работника, които са се завръщали от полето в Kafr Qasem.

— От християнското село Kaba Bir'im са били изгонени всички жители и селото разрушено. Гроби щето разорано и 73 кръста-смачкани.

През тези няколко месеца на терор около 300 000 палестинци християни и мюсюлмани са били насилени да напуснат домовете си или са били избити от терористичните групи, сформирани от европейски евреи комунисти, които по-късно стават управляващият елит на държавата Израел. От 1948 г. досега 350 християнски църкви и джамии са били разрушени от ционистките терористи. [33]

През Втората световна война ционистите сътрудничеха на нацистите, като им доставяха ниската класа евреи в концентрационните лагери. Никак не е учудващо, че потопиха парахода "Patria" с 252 евреи имигранти, от които ционистите се плашеха. В друг параход, "Struma", те отнеха живота на още 760 евреи по същите съобръжения?

Десетки милиони хора бяха избити откакто болшевишките евреи, поддържани от ционисткия международен банкерски елит, превзеха Русия. Същото правят и с арабите.

Ефраим Севила — друг откровен и смел евреин от Русия, имигрант в Израел, живял 5 години и избягал, както много други, написва книгата "Сбогом Израел". По неговите предсказания Израел едва ли ще издържи повече от десет години. В предсказанията си за десетте години аз мисля, че той греши, тъй като Израел е Америка и докато издържат САЩ, дотогава ще издържи и Израел. Независимо от вътрешните бедствия и голямата корупция Израел ще издържи още малко. Диктаторските режими винаги са рухвали, макар и трудно. Заради ционистката израелска политика много държави, най-често неофициално, изразяват своята неприязън към нея, а напоследък и към САЩ, които сляпо я поддържат.

Израел е необходим на САЩ и колкото да не е приятно на истинските американци, те нямат друг изход.

Израел е единствен, който ще поддържа войните в Средния Изток срещу арабите. Тези които притежават Американския федерален резерв, са ционистите банкери. Американската парична система не е подсигурена със злато, сребро или някакви ценности, така че този банков елит всеки момент може да

предизвика в Америка страшна финансова катастрофа. Това, което предизвикаха и в 1929 и 1930 година.

Старият триъгълник Ню Йорк — Москва — Тел Авив от 4 — 5 години вече не е същият. В Москва вее вече друг вятър. Новосъздадената Руска федерация тръгва по съвсем друг път. Новосъздадените федерални държави говорят повече за национализъм, отколкото за интернационализъм. Те са по-склонни да възвърнат старото хубаво време, отколкото да се влеят в неизвестното ново.

Преди четири месеца по покана на Руската академия на науките посетихме Москва. Впечатленията ни са повече от прекрасни. Не видяхме това, което очаквахме да видим — мизерия и беднотия. Населението е много по-добре и елегантно облечено отколкото в Америка или другаде. Динамиката е много по-голяма от тази в САЩ. Институтите им работят с пълно темпо. Духът им е висок и силно патриотичен. Ние сме убедени, че Руската федерация много скоро ще заиграе голяма роля в света.

За да излезе човечеството от това робско състояние Жак Бернщайн препоръчва:

— Колкото е възможно повече да се изнасят фактите пред света. През 1920 г. Хенри Форд пише следното: "Ако хората научат истината, те ще предприемат необходимите действия, за да спрат тази група ционистки евреи!"

Много хора и общества полагат усилия, за да информират хората от цял свят за опасността от ционистите, но и досега много не е направено. В интерес на всеки осведомен е енергично да разпространява, информация за истината. А кои са тези, които имат интерес от това:

—Всички тези, които желаят да запазят своята свобода.

—Всички араби, които желаят да премахнат този потискащ трън от Средния изток.

—Всички хора от още поробените народи в Европа, които искат да живеят свободно и определят сами

Съдбата си. — Всички африкански страни, където чужденци разполагат със съдбата им. — Всички китайци, виетнамци, корейци и други ориенталци, които, са почувствували тежката ръка на гнета и потискането.

След като всички тези народи се борят срещу същият този неприятел, ще бъде много по-ефективно, ако всички си подадат ръка в едни общи усилия.

Християни, мюсюлмани и антиционисти евреи тряб-
ва да кооперират усилията си, за да преобразят
Израел и да го направят действително Свещена Земя.
Съдържанието на тази книга, въпреки очакванията,
не повдигна голям шум. Тактиката им ни е добре
известна.

Ако я бяхме написали ние, християните, те щяха с пълен глас да викат: "Вие сте антисемити", за да прикрият своите действия.

Но по отношение на техните евреи те имат друга тактика: Никога не се мъчат да опровергаят истината и да доказват, че информацията е погрешна.

В току-що завършилата глава всичко сме взели от книгата на Жак Бернщайн, дори някои цели фрази сме преписали дословно. Това направихме умишлено, за да не бъдем обявени за антисемити, каквито не сме.

2.13. МВФ РАЗРУШАВА НОВИТЕ ДЕМОКРАЦИИ

1989 и 1990 година представиха най-големите шансове в европейската история на двадесетия век. Два фактора попречиха на тези шансове да бъдат използвани — първо, алчността на олигархията и, второ, геополитическою унищожение (разрушение). Вместо да се премине постепенно към разумна стопанска и икономическа политика, МВФ приложи шокова терапия. Полският либерален модел на приватизация бе приложен в много държави от Източна. Европа и бившите съветски републики, в резултат на което индустриалното производство и стандартът на живота на тези страни спаднаха с повече от 35 процента, отколкото беше преди промяната. Животът на средната и бедната класа се влоши значително. 80 процента от населението в тези страни вече живее в бедност. Единствените, които извлякоха полза от тази промяна, са новозабогателите и мафията.

Повечето от приватизацията не беше нищо друго освен една кръпка. Никак не е учудващо, че в тези страни смъртността се е увеличила с 20 процента. Средната продължителност на живота е намаляла значително. Резултатът от политиката на Международния валутен фонд и Международната банка е корупция, мафия и морална катастрофа. Много хора от Изток, както и от Запад предвиждат през 1995— 1996 г. икономическа и социална експлозия. Много от работниците и чиновниците си получават заплатите веднъж на 2 — 3 месеца, което може да има сериозни последици.

Това е резултатът от алчността на олигархията. Преднамерена икономика, насочена към кражби и запълване касите на банките.

Втората причина, както казахме, е геополитическа. Американското ЦРУ усилено работи върху геополитическою състояние на бившия Съветски съюз и стига до заключението, че всички негови републики притежават огромни Природни богатства. При една подредена икономика и дисциплинирана работна сила Русия и останалите републики от федерацията ще станат опасни конкуренти на САЩ и Западния свят. Докато не разберем и признаем, че международните банки никога не са имали за цел да развият и
помогнат на Русия и Източна Европа, ние никога няма да разрешим правилно нашите въпроси. Идеята беше не да помогнат, а да разрушат Русия и Източна Европа, като потенциален опонент. Това е самата
; истина и това е, което трябва да се измени. Знаем, че мнозина ще ни обвинят и кажат: "Как можете да твърдите такова нещо? Така говореха и комунистите преди." Вярно е, и те говореха така. Но ние бяхме
много далеч от истината и не познавахме голямата игра. Сега вече цял свят разбра кой създаде комунизма, кой го поддържаше и на кого служеше.

След като комунизмът като идеология и авангард на големия капитал е свършил, на тези, които си играят с парите, не им остава нищо друго, освен да заложат на другата си карта - свободна търговска икономика и шокова терапия. Първият им вариант е
комунизмът за известно време да успее, но тъй като за малко повече от половин столетие той стана много силен и заплашваше вече и тези, които го създадоха, те решиха да го унищожат, което и направиха.

СВЕТОВНАТА КОНСПИРАЦИЯ - 2

2.14. ТРЕТИЯТ РИМ

Политиката на Англия и Америка след 1991 г. бе изцяло насочена срещу Русия. Някои предвидливи политици, като Ла Руж, предупредиха Буш и Тачър, че една такава атака срещу Русия, засягаща нейния културен облик, който е по-силен в руската история дори и от комунизма, неизбежно ще стигне до идеята за Трети Рим — т.е. Москва да стане последният Рим.

Във всяка една държава и нация съществуват традиции, които оформят характера и тяхното поведение по път, който трябва да се разбере от някой. В Русия съществува една съвсем различна цивилизация, която хората от Запада трудно разбират. Русия има свой собствен културен идеал и отпечатък. При руската историческа еволюция е възможно приложението само на някои неща: невъзможно е една руска политика и в същото време политика на Международния валутен фонд. Запада трябва да внимава много добре и да не се опитва да прилага реформи и системи, целящи нейното разбиване и разрушение, защото ще рефлектират в идеята за Третия Рим. В другите по-малки страни, които също са придобили нещо от своите традиции, може също да се получи нещо много драстично. Много е важно това да се разбере не само заради всичко, което става в Русия, но и заради това, което става днес на Балканите.

Връщайки се в Русия, през 988 г. принц Владимир покръсти Русия и се ожени за византийската принцеса Ана, която е била сестра на двама византийски императори — Базил и Константин. С това гръцката Ортодоксална вяра става задължителна е Русия. По-късно през XV-то столетие възниква голям спор между източното православие и католицизма във

връзка с произхода на Светия Дух. Най-после на известната Конференция във Флоренция се постига пълно споразумение между Източната и Западната църкви, а именно, че Свети Дух произхожда, не само от Бог-Баща, но и напълно от Сина, което ще рече, че Баща и Син в Светата Троица са еднакво богове.

Независимо от това, че Руския Митрополит — гъркът Изидор, подписва споразумението, руското християнство е мислило, че единствено Русия е истинската християнска държава в света. Принц Василий Слепият, царят на всички руснаци, затваря Митрополита Изидор, който по една случайност спасява живота си.

В 1448 г. епископ Йоан от Рязан, горещ привърженик на Василий, е избран за Митрополит на цяла Русия и под негово ръководство държавата напълно скъсва отношенията си както с Византия, така и с Рим. Великият херцог Василий се е смятал за спасителя на истинското източно православие.

Съветът от Флоренция и падането на Константинопол през 1453 г. навлизат в руското съзнание като загадъчен и тъмен знак за пропукването и разкъсването в историята на православието. С падането на Константинопол те са виждали потвърждението на ересттa във Византия — Божие наказание за връзката с Рим. Това е било и мнението на хората, които до известна степен са били доволни от наложеното им наказание. От този момент Русия е била смятана като единствената страна с истинска вяра. През 1473 г. Иван III, сина на Василий Слепия, се оженва за София

Палеолог, племенничка на последния византийски император, което дава *на* Москва известно законно основание да мисли, че след падането на Константинопол е официален наследник на Византийската

империя. Византийският орел става официална емблема на Русия като трети и последен Рим — така се установява спасителната (избавителната) идея в Свещена Русия.

По това време в ортодоксално отношение Русия единствена се е смятала като последния бастион на преданост и чистота, докато останалите православни църкви, включително Византийската, са се изменили. Следователно Русия е трябвало да заеме мястото на Византийската империя или на практика да стане световна империя на всички правилно вярващи християни.

По този повод руския калугер Философей пише на императора: "Всички християнски империи идват заедно във Вашата империя. Два Рима пропаднаха, третият ще бъде траен и никога вече няма да има четвърти. Вие сте царят на всички християни под небесата, според великите евангелисти Вашата империя никога няма да падне под други".

Идеята за Трети Рим е била най-силното културно определение в руската история поне от 500 години. Тя се проявява при староверците през седемнадесетото столетие, по-късно чрез Достоевски, днес чрез Солженицин. Когато Жириновски през декември 1994 г. спечели изборите в Русия, целият Запад нададе писък: "Един нов фашист спечели, един нов Хитлер!" Вярваме, че това е съвсем неправилно, тъй като този епитет след Втората световна война, пък и днес го чуваме по отношение на много уважавани от нас патриоти, които нямат нищо общо с идеята на фашизма, която бе създадена пак от тези, които я ругаят. Пък и вярваме, че е съвсем неправилно днес да се нарече някой "фашист", което не значи нищо в днешния свят, щом като и Буш, бившият президент на

САЩ, и Лорд Оуен, който движеше въпросите в Босна и Херцеговина, са много уважавани политици.
Когато Жириновски каза, че иска много скоро руските войниците да си мият краката в Индийския океан, това доказва, че идеята за Третия Рим сега е ействителност и че голяма част от руския народ мисли така. Военната карта на прочулия се Жириновски, която се появи на Запад, се взе за основание на това, което мислят руските военни. Жириновски е само предварителната представа; и веднага настъпва страшен страх в западните политически кръгове. В Германия и Франция, които са по-близо до действителността; не мислят точно така. "Suddeutche Zeitung" съвсем правилно пише: "Забравете Жириновски. Той е само една много лека версия. Съществуват движения, много по надясно от него." Френският вестник "Quotidien de Paris" пише: "Всерусийският патриарх Алексей изглежда много лош, но той е представителят на прозападната Клика. Много обвиняват българския Максим в какво ли не! Той е също прозападен представител. В момента в Русия антикатолическото движение е много голямо. То атакува Папата и нарича католицизма по-опасен от атеизма".

Михаил Малия, председател на Руския съвет за безопасност, в едно интервю пред френския "Фигаро" казва: "Ние сме в тежко положение, но нашата военна индустрия ще определи следващите политически промени. Днешното наше управление има (разполага) с месеци, но не и с години, за да разреши нашето положение. Хората от цял свят трябва да си припомнят, че ние сме ядрена свръхсила независимо от това, че станахме икономически пигмеи. Нас ни удушиха и само военноиндустриалният комплекс ще

спаси тази страна, а те са 6 милиона хора. Те ще разрешат всеки проблем, те са нашата карта, тази на която залагаме".

2.15. НАСТЪПВАЩАТА КАТАСТРОФА

Чрез инфлация, данъци и лихварство международният банков елит постигна много големи успехи. Те прехвърлиха повечето от своите авоари и активи на себе си. Следват земята и сградите. Ние трябва да се стараем колкото е възможно повече да им пречим, като избягваме задълженията като цяло, ако желаем да не станем техни роби. Един длъжник в действителност е роб на заемодателя.

Вижте какво казва президентът на Английската банка — сър Josiah Stump,[36] който в момента е втори по богатство във Великобритания: "Банковото дело започва в порочност и се заражда в грях... Банкерите притежават света. Вземете им всичко, но оставете им властта да произвеждат пари и в много кратко време те ще са в състояние да си възвърнат всичко онова... Вземете ли им властта и богатствата, и те ще изчезнат, след което светът ще стане много по-добро място за живеене... Но ако желаете да бъдете роби на банките и да плащате стойността на вашето собствено робство, тогава оставете ги да продължават Да произвеждат парите и контролират кредита."

Международните банкери, които притежават изцяло американския резерв и контролират всички американски банки, всеки момент могат да заграбят контрола върху всички авоари и активи на всяка държава. Първата, която ще падне най-лесно, е САЩ, защото задълженията и са повече от 5 трильона долара, следвана от всички други длъжници, какъвто е и България.

Цялата тази истина е много добре замаскирана и [покрита от строго контролираната информационна среда, която "не вижда нищо лошоти не чува нищо лошо". Давид Рокфелер, един от големите световни босове на тайното събрание на Билдербергите в Германия, през 1991 г. каза следното:

"Ние сме благодарни и признателни на "Вашингтон Пост", на "Ню Йорк Таймс", на списанието "Тайм" и на други големи публични издания, на които директорите винаги са присъствали на нашите събрания и държат на обещанията си за дискретност повече от четиридесет години... За нас щеше да бъде невъзможно да развием плановете си за света, ако бяхме оповестени и дейността ни станала обществено достояние".

Защо цялата информация е затъмнена? Отговорът е в тези, които я контролират.

Съветът за международни отношения (СМО) чрез своите членове, корпорации и фондации притежават или контролират всяка една по-голяма или главна телевизионна и радиокомпания, всеки по-голям вестник, всяко по-голямо списание • и всяка по-голяма издателска къща. CNN, ABC, NBC, CBS — всички са контролирани и им принадлежат.

Следват някои от информационните служби, изцяло контролирани от елита:

—Телевизия: CNN, CBS, NBC и ABC.

—Телеграфни служби: API, UPI и Reuters.

— Вестници: Ню Йорк Таймс, Вашингтон Пост, Даун Джонс и КО (Уол Стрийт джърнъл), Бостон Глоб, Балтимор Сън, Чикаго Сън Таймс, Лос Анжелис Таймс, Хюстън Пост и др.

— Списания; News Week, Fortune, Time, Life, Money,

People, Businessweek, US News & World Report, Saturday Review, Reader's Digest, Atlantic Monthly, McCall's, Harper's Magazine и др.

. — Издателства: Mac Millan, Random House, Simon & Schuster, McGraw Hill, Harper Brothers, Xerox Corp, IBM Publishing & Printing, Jale University Press, Little Brown and Company, Viking Press, Cowles Publishing, Harper and Row и др.

— Някои от членовете на CFR:

William Patey ... CBS — истинското му име е Паликски. Роден в Русия и е хазар, приел юдеизма. Той е председател на Съвета на CBS, който притежава 200 телевизионни канали и 255 радиофилиала. Той е опекун на фондацията "Форд" и е бивш британски разузнавателен агент. .

Давид Сарнов ...RCA, Той също е роден в Русия и е също хазар, приел юдеизма. Той е основател на RCA, NBC и CBS. Много голям поддръжник на CFR и е също бивш британски разузнавателен агент. Както виждате, участието на британското разузнаване е навсякъде. Не само британски разузнавателни агенти, но хазари са в пълен контрол на цялата комуникационна система на САЩ, Великобритания и бившия СССР. Известният съветски вестник "Правда" съществува не само. в Русия! Разликата бе само в това, че в САЩ тя се казваше "Свободна преса".

За тази "Свободна преса" трябва много да се внимава и никога да не се казва нещо лошо. За нея и въобще за световната конспирация говори открито и професор Caroll Quigley, преподавател по история на Йезуитите в университета Georgetown.

Неговата книга "Трагедия и надежда", изчезнала отдавна от пазара, обхваща една изключителна информация за много тайни и непочтени маневри в

света. До края на дните си той непрекъснато е треперел за живота си. Йезуитите, както и папата, изглежда имат вътрешна информация за съществуващата конспирация. Фактически папата очаква да оглави всички религии през Новия Световен Ред.

2.15.1. АНГЛОФИЛИТЕ

Европейските царе със съучастието на папите близо хиляда години, та до ден-днешен управляват Европа с железна ръка.

Народът е бил дословно роб и на благородниците, и на Ватикана. Тези владетели претендират да са непосредствени потомци на Исус и Мария Магдалена (т.е. "Черната Дева") и вярват, че са богоизбрани да управляват света. Те твърдят също, че са потомци на римския Цезар и много интересно е да се отбележи, че повечето от тях претендират да са евреи. Много от тях са членове на католическата църква. Те са черните благородници от Венеция и Генуа.

Мартин Лутер даде лъч на надеждата И оттогава насам силата на елита намаля. Една голяма реформа шия започна, която донесе на милиони хора политическа и религиозна свобода. Но това не продължи дълго, защото бе измислен нов план за заробването на света.

I

2.16. НОВИЯТ СВЕТОВЕН РЕД

На 1 Май 1776 г. Адам Вайшоп, йезуит (евреин Фримасон), образува тайна организация — "Илюминати", с цел превземане на света. Неговият последовател — хазаринът Карл Маркс, също прие християнството. Нямаме данни, дали и той е бил масон, но предполагаме, че е бил, след като Адам Смит е един от кумирите му. Написаният от Маркс "Комунистически Манифест" е пълно потвърждение на Вайшоповия план. 1 Май — датата на основаването на "Илюминати" и досега се празнува от "Червените Комунисти" (това се повтаря много пъти в книгите ни, за да се разбере от всички какво представлява комунистическата идеология и кой стон зад нея). Планът на "Илюминати" е така сполучливо приложен, че когато го четем, е като че ли четем историята предварително. Така наречените Нострадамови "предсказания" изглежда са били кодекса на дневния ред от "плана". Нострадамус е бил също евреин, приел католицизма. Фамилията му сменя фамилното си име на Нострадамус в чест на Нотър Дам, тоест "Черната Дева". Първичният план е трябвало да бъде предимно икономически, но допускало се и използването на много войни. И двете големи войни са били запланувани много години, преди действително да започнат, а една трета световна война е също запланувана. Първият опит бе Френската революция. Следващият бе Руската революция. И в двата случая милиони невинни хора загубиха живота си; и в двата случая подбудителството и финансирането бе от международните банкери, същите хора, които контролират американската икономика, бившия Съветски съюз, всички комунистически държави. Същите дори днес

контролират Русия и "освободените" от комунизма страни. Международните банкери са толкова смели и нагли, че техните символи и знаци, червеният цвят и петолъчката се срещат почти навсякъде. Твърде малко хора знаят какво е значението им. Петолъчката е символът на петтях Ротшилдови сина. А името Ротшилд е прибавено фамилно име, което значи "Червена звезда".

Най-главната агенция на "Илюминати" в САЩ е Съветът за международни отношения (СМО). Те получават своите нареждания от Европейското черно благородство (т.е. англофилите, упоменати по-горе от Quigley). "Илюминати" още оперира чрез католическите и протестанските църкви и другите тайни организации, като Масонски Ложи и други подобни. Както бившият президент на САЩ Буш, така и Клинтън са членове на СМО. И двете партии, Републиканската и Демократическата, се контролират от СМО. Президентите независимо от народния им избор (който е само един цирк) се назначават от СМО. Така че на хората от цял свят им е позволено да изберат един от многото предварително избрани кандидати. СМО в съучастие със своите съответници в Европа и Русия контролират в действителност управленията на света. Те контролират комунизма, капитализма, католицизма, както и световния съвет на църквите. Има ли още някой, който да се съмнява в това?

Но евреи ли са всички тези?

По всичко личи, че не! Самата Библия в Откровение 2:9 и 3:5 казва:. "Аз знам тяхното богохулство, като казват, че са евреи, а не са, но са синагогата на Сатаната". Ако приемем, че те са "англофили", те не са никакви евреи. Те искат ние да вярваме, че са.

Основанието им е очевидно: Евреи (или Израел) има божествено обещание от самия Бог! Следователно много е важно елитът да убеди света, че те са действително евреи.

Ако успеят да убедят хората, че те действително са "евреи", тогава тяхната претенция за "божествени права" ще бъдат узаконени. И понеже те успяха да убедят голяма част от света, че са истински евреи (т.е. потомци на Абрахам), трябваше да претърпят и страдат извънредно много завади злодеянията и престъпленията на елита. Истинските християни също са били избивани и гонени заради лошите действия на Ватикана (техни собствени сведения признават за над 50 милиона хора). Така че не са само евреите преследвани. По цял свят хората симпатизират на преследваните евреи. Ние също подчертаваме, че е съвсем неправилно и дори престъпно да се наказват невинни евреи заради постъпките на фалшиви и неевреи въобще, както и да се наказват истински християни заради постъпките на Ватикана.

След като "те" не са истински евреи, кои са "те"? Те са много различни групи, които претендират да са евреи, а те в действителност са:

1. Британската кралска фамилия.[39]

Те твърдят, че са Сафарди евреи. Тяхната фамилия обаче се е сродила няколко пъти с една друга еврейска група – Ротшилдови, познати като Ешкенази. Кралската фамилия независимо от това, че са евреи, оглавява Англиканската (т.е. Илископиалната) църква. Те са спечелили милиарди от търговията с опиум и международно банкерство. Войните за опиума са Известен исторически факт. Тази доходна търговия е още в силата си. Мосад, ЦРУ, КГБ и Английското разузнаване са все още активно вмесени в нея. Така

наречената война срещу опиатите е само една измислица, за да се контролира и спре свободният пазар на оръжие, от което те най-много се страхуват.

2. Хабсбурги (Меровинги).

Те твърдят, че са директни потомци на Исус и Мария Магдалена (тоест на "Черната Дева"). Това е една абсурдна лъжа. Така, те твърдят, че са евреи, а всъщност са християни и католици по религия, свързани кръвно с британската кралска фамилия.

3. Ротшилдови.

Това е най-интересната и колоритна група от всички останали. Те са преди всичко езичници, а не евреи. Това са хора от Кавказка Русия, които приемат талмудския юдеизъм през 740 AD. Те са потомци на Ешкеназ, познати като евреи ешкенази, които нямат никаква кръвна връзка със сафардските, истинските евреи. Тяхната религия изглежда да е хитрост и лукавство, магьосничество и Фримасонство. Тези хора в сътрудничество с европейския и американски елит напълно контролират световната банкова система и изборите във всяка страна. Напоследък по много линии се потвърждава, че това е скритата ръка на болшевиките, които превзеха Русия през 1917 г. и по-късно основаха и превзеха Израел. Това са същите хора, които управляват ционизма и комунизма. Лъжливите евреи, които превзеха Израел, ще трябва да предадат властта на истинските израелтяни. От всичко казано дотук, личи, че съществуват два вида евреи — ешкенази и сафарди.

1. Евреите ешкенази са предимно езичници, потомци на Ешкеназ, син на Япет. Те не са семити (потомци на Сем, или Шем). Евреите ешкенази представляват около 90% от цялото еврейство на света. Те не са евреи в истинския смисъл на думата, не са и потомци

на Авраам. Те са вероятно хора на Гог и Магог. В Библията (Иезекия 38) се казва: "Повечето от хората, окупирали Израел сега, са действително ваши неприятели, Гог и Магог не са истински евреи! Тяхната цел е да превземат света и да поставят техен фалшив месия, използвайки обещанието на Светото Писание за Израел, като подръжат за техните действия и цели Те всячески, се стремят да елиминират истиските евреи, които единствено имат божието, обещание".

Възниква въпроса:

Ако тези евреи ешкенази не са истински евреи, тогава откъде идват те и кои са' те?

Отговорите са много, но нека се спрем на книгата "Тринадесетото племе от автора евреин Артур Костлер (Arthur Koestler). Той твърди, че в света не съществуват повече "истински" евреи. Ние обаче мислим, че той не е напълно прав, защото "истинските" евреи са засенчени от фалшивите по същия начин по който истинските християни са засенчени от фалшиви християнски църкви.

2. Сафардските евреи са единствените, заслужаващи това име. Те представляват около 10% от световното еврейство. Единствено те могат да претендират да са по произход от Авраам. През многото години и те са се смесили с много други раси, така че много малко са тези, които са запазили чиста кръвта си като тази на Авраам. При все това някой, макар и малко, произхождат от Месията Исус Христос.

Произходът на евреите ешкенази е от нация, наречена хазари. Тяхната държава е окупирала една стратегическа позиция между Черно и Каспийско море в северната част на Кавказ. Хазарският народ е от турско потекло и претендира да е потомък на

Japeth, който е син на Ешкеназ, откъдето са познати като ешкенази.

Тази силна държава е била притисната от Запада, за да се покръсти, а от Изтока — за да приеме Исляма. За да избегнат хората и бремето на Запада или Изтока, през 740 AD те избират телмудисткия юдеизъм. Очаровани от Каббалата, те вкарват в държавата си много равини, за да ги обучават в Тората и стават в истинския смисъл модерни евреи, без да имат някаква родственост с Авраам или да произхождат, от това семейство. Много от тези хора са били известни под името "червените", което се е дължало на червеникавия тен на кожата и косата, придобити от родството с техните съседи монполите. Техните потомци и днес се наричат "Червени". Никак не е случайно, че Ротшилд приема това име, което означава "червено". Техните потомци — болшевиките, когато превзеха Русия запазиха червения символ.

След дълги борби русите подчиняват хазарския народ. Много "евреи" хазари напускат своята родина и се установяват в Източна Европа, най-вече в Унгария и Полша (по едно време Полша е била с 50% евреи ешкенази). Тези евреи са били предимно със сини очи И руси коси. По-късно цяла .Полша (включително и евреите) се покръства и приема католицизма. Там, без какъвто и да е национален дом, те започват да разчитат на старото обещание на Израел, че някои ден Jahweh ще възстанови земята на евреите. Тази идея така ги обхванала, въпреки че са знаели, че не са евреи в истинския смисъл, те направили опит чрез сила да превземат земята на Израел. По това време техен вожд е бил Давид. Неговото знаме е било две обърнати Пирамиди (окултен символ от Каббалата, който се използва днес от масоните). От тогава идва

и днешното знаме на Израел — шестолъчната звезда.

Ешкеназите са много упорити и ученолюбиви хора. От техните среди са излезли много представители на науката и изкуството. В повечето случаи те са били гонени и не им е било позволено да притежават земя. Може би това е и причината (а е и в характера им) да се насочат към търговията, банкерството и лихварството. Така постепенно те започват да притежават световните богатства. Царете, разбирайки, че могат да бъдат финансирани от тези богати евреи ешкенази, използват това удобство въпреки голямата цена, която заплаща народът им. Лихвата е стигала понякога до 50%.

Ротшилдови са първите международни банкери. Европейските банки били разделени между неговите пет сина (петтях върха на червената петолъчка). Изкуствено са се предизвиквали революции, след което Ротшилдови са финансирали и двете страни на конфликта. Те стават "търговците на смъртта" — започват лроизводството на оръжие. Айнщайн е един от главните сподвижници на атомната бомба.

Никой не се интересуваше от това, че тези военни процеси носят смъртта на много гои. Било е пресметнато, че за всеки убит в модерната война елитът получава около 10 000 долара печалба. Това е една от главните причини, поради която войните никога не спират.

Всички виждат и знаят повечето от това, което изнасяме в книгата си, но всички държавни управления по света си затварят очите и оставят тези банкери да вилнеят и изнудват народите, включително и нашия. Така например през Втората световна война хазаринът банкер Макс Варбург финансираше официално германската военна машина, докато в същото

Време неговият брат Павел Варбург, като председател ft Федералния резерв финансираше американската военна машина. Те си правеха своите сметки и изпитваха удоволствие от самоизбиването на гоите. Това те направиха отново в Корея, Виетнам, Ирак, Босна и на още много места.

Приятели американци скоро посетиха Русия. Там те завързаха много добро приятелство с руски семейства, които ги питаха: "Защо вие, американците, Искате да ни убивате? Виждате, че не сме лоши хора." Зашеметени, американците им отговарят, че те са тези, които искат да ги убиват, а не американците. В края на краищата разбират, че и едните и другите са [рили жестоко лъгани.

Както в Америка, така и в Русия хората са заплащали данъци от залъка си за патриотичната цел — елиминирането на комунизма или капитализма. А всичко това е било един голям фарс. Неприятелят на Америка не е бил славянският руски народ и обратното. Най-големият враг са били международните банкери, Федералния резерв, СМО, масоните и всички Тайни организации. Това са неприятелите на човечеството! Можем ли да се отървем от тези паразити?

Много е съмнително, защо ние сме възприели едно примиренческо поведение и народите са изпаднали в апатично състояние. Абсолютно никой, който е член на тези пагубни международни организации, не трябва да бъде избиран на държавни и Отговорни постове. Задължение на всеки добросъвестен и патриотичен гражданин е да клейми тези предатели и да не ги допуска да ни управляват. В противен случай ние сме загубени и неможем да очакваме никакво Подобрение в живота си. За най-голямо наше съжаление и при последните избори в България нашият

народ даде гласа си за много от тези, които предават най-скъпото — родината.

2.16.1. ГОЛЯМАТА ИЗМАМА .

Всичко това, което се наложи и увековечи над света, може би е една от най-големите измами, познати досега на човечеството. Дори и Иисус казва: "Те ще успеят да измамят целия свят. Приписвайки си обещания, които принадлежат само на Израел и на истинските евреи, те придвижват своя план за доминиране на света". Пита се — дали ще успеят? По всичко личи — да, но ще бъде за много кратко време.

Ще успеят, защото, както много пъти -вече сме подчертавали, всички крале, президенти и ръководни световни фигури се контролират от тях: Американският президент Уйлсън, на когото истинското име, е Уолфсън (Wolf son), бе един Сафардски евреин, чиято фамилия пристига в Америка от Англия. Той например казва следното: "Някъде, съществува една сила, толкова организирана, толкова хитра и неуловима, толкова наблюдателна, толкова тайнствена, толкова съвършена и лроникваща, че по-добре е дори и да не си отварят устата по отношение на нея."[40]

По всичко личи, че Уилсон, човекът, от когото Европа трепереше след Първата световна война е треперел самият той от елита. Към него бе прикачен мистериозният полковник Хаус който го управляваше през цялото му лрезиденство. Уилсън е славният виновник за установяването на частния Федерален резерв през 1913 г. в САЩ. Преди да умре, той признава, че е изменил на родината си. Колко жалка личност! Той бе инструментът, използван от международните банкери за налагането на прочутите

14 Уилсонови точки, както и за финансовото заробване на Америка.

Най-интересното е, че голяма част от този международен банков елит са християни и принадлежат към някаква християнска църква. Фактически те използват църквата за провъзгласяването на техния антихристиански дневен ред между непросветените християни.

Днешният Папа е също хазарин, чието име (по непотвърден източник) е Изаяк Ратиш. Неговият секретар Панели е също хазарин. Излиза, че Ватикана, където повече от 2/3 от кардиналите са масони, и то от най-опасната Ложа П2, е едно Гето.

Навремето Хитлер сключи конкорда (съгласие) с папата (който също бе евреин), съгласявайки се в случай, че войната излезе за него сполучлива, папа та да оглави религията в "Нов световен ред". Така че дори Хитлер да беше спечелил войната, той пак щеше да загуби срещу елита. Сами виждате колко предвидливо и умно действат.

Не, само Ватикана. Протестантите също са инфилтрирани. Интересен, е произходът на масонството. На това отговорът е много кратък. Той е даден от равина Исаак М. Ваиз:

"Масонството е еврейско институт, на който историята, степените, обвиненията, паралелите и обясненията са еврейски от самото начало до края." Така наречената "Черна Дева", е позната като циони-

зъм, също и елит. Комунизмът е една тяхна пионка, която се оказа засега най-добрият и верен техен изпълнител.

Дотук ние научихме, че елитът са англофили християни, които в много случаи претендират да са евреи, но не са евреи в истинския смисъл на думата. Ние видяхме, че до голяма степен те са превзели католическата и протестанската църква, превръщайки ги в "Ложи" за бъдещо социалистическо верую. Те дори възнамеряват да ни доставят един фалшив месия антихрист! Това е и причината, поради която истинското християнство днес е под непрекъснатите атаки на Новия световен ред. Уверяваме ви, това е самата истина. Не можем да кажем точно кога Библията ще стане една от най-забранените книги в света. Сега "Те" всячески се стремят да забранят нашите книги, с които искаме само да отворим очите на света и на всеки да стане ясна тази световна конспирация, която работи усилено за нашето заробване. Дано нашите управници издържат на голямото напрежение и успеят да запазят човешкото си достойнство. Под формата на култови секти много добри християни се избиват (случая във Веко — САЩ). По нареждане на главния прокурор на САЩ Рино над 80 души мъже, жени и деца бяха обгазени, изгорени живи, църквата им изравнена със земята.

От това, което сме научили за много години досега, и това, което научаваме и днес, трябва да се спрем на истината и да я притиснем до сърцата си като едно скъпоценно богатство. И трябва да бъдем готови да отбием и отклоним направлението на настъпващия катаклизъм.

На световното полесражение за живот не трябва да сме ням и глупав добитък, а герои в борбата.

Нека станем световни герои. "Светът търси малко добри хора". Ще ги намери ли той???

Едно много важно и силно оръжие срещу тази световна напаст е да се научим и ориентираме към независимост. Да изплатим всичките си задължения и да не прибягваме към нови. Да гласуваме винаги срещу тези, които участват в масонски и други тъмни непознати организации, независимо колко благи и симпатични да изглеждат те. Такива хора са предатели и макар и несъзнателно, работят за нашия всеобщ враг. Инвестирайте само в "истински" неща, като малко земя, къща и нещо, което действително можете да го видите и пипнете.

Това, че в България спечелиха отново комунистите, не бива да ви безпокои. И другите бяха същите. Може би тава ще унищожи настъпилата апатия в народа ни и ще възбуди неговия патриотизъм. Елитът, както запланува войните, така запланува и една фалшива "ера на мир". В момента ние, българите, и някои други попадаме в тази ера. Нека тя не ни приспи, а напротив — да ни даде възможност да разберем и да ориентираме патриотичните си чувства и тежнения за установяването на един по-добър живот.

2.17. МАКСУЕЛ

Това, което се знае за Максуел е, че още от ранна възраст той е горещ привърженик на Израел. Неговото истинско име е Хох (Hoch). Роден е в едно малко селце в Чехословакия. През Втората световна война служи заедно с Британските въоръжени сили в окупирана Германия. Той става симпатичен на непосредствените си началници заради ограбването на германските къщи и деленето с тях на плячката.

Награден е от британците с орден за храброст за убиването на един германски майор, който въобще не е бил въоръжен, а напротив — подготвял е предаването на частта си. Това сведение е от военни, близки на Максуел през това време.

Към края на войната е бил прикрепен към Yrgun Zwi Leumi, която по-късно, при създаването на Израел, става тяхната разузнавателна служба Мосад. Същата организация е следвала Съюзническите войски в Германия к е събирала всички научни германски изследвания по институти, университети и въобще навсякъде. Интересувало ги е всичко в областта на физиката, химията, астронавтиката и други технически науки. Не са пропуснали дори археологията, историята, антропологията — всичко около човешкия произход и всичко, отнасящо се до расите. Повечето от тези информации са били продадени в брой на интересуващите се държави.

Колкото и да ви се струва чудно, Израел е първата нация в историята на света, която е притежавала разузнавателна служба, преди да е била държава. Техните военни и разузнавателни части са били напълно активни години преди създаването на Израел като част от международното Ционистко движение.

Hoch, по-късно Максуел, основава Oxford Pergamon Press, който отначало се е занимавал изключително с преводи и публикации на откраднатите германски данни и дългогодишни проучвания. Тава е основата на Максуеловото богатство, а малко по-късно, както усилено се говори, е започнал необичайно бързоразвилата си кариера с израелски средства. Постепенно Максуел става много нагъл й арогантен човек и много труден за управляване от тези, които го контролираха. Така че

Краят на живота му настъпва съвсем естествено, което е нормално за прийомите на тази организация по отношение на прегрешилите нещо членове.

Мистериозният завършек ("екстерминиране") на международния магнат на пресата Роберт Максуел само една седмица след публикуване в книгата на

репортера Сеймур Хърш, че Максуел е израелски агент, предизвика голям скандал в целия свят.

Хърш обвини Максуел, че използва мястото си като собственик на британски и американски организации за разпространение на печата, за да прикрие терористичното отвличане на Мордохай Вануну — един израелски атомен изследовател.

Максуел не признава обвинението и въпреки възникналата финансова криза около това обвинение, на следващия ден напуска Лондон със собствената си яхта и заминава в неизвестна посока. На 5 ноември 1991 г. той изчезва от яхтата и на следващата сутрин неговото голо тяло бе намерено от испански рибари. На 6 ноември медицинската служба на Канарските острови обяви, че известният магнат Максуел е умрял от естествени причини, а именно "масивна сърдечна атака". Диагнозата на лекарите от Канарските острови е много съмнителна, защото, ако е получил сърдечна атака, как е влязъл гол във водата, и то без никой от екипажа да го види. Неговото семейство и най-близките му сподвижници отхвърлят тази версия. Започва едно много голямо разследване, за да се разбере как и кой уби мегапубличиста Максуел. И до ден-днешен — вече три години от смъртта му, никой не излезе с. някакви конкретни факти. И няма да излезе!

До днес все още е мистерия, как този финансист започва своята кариера след Втората световна война. Той е бил един от многото европейци, изгнаник с дълбоки чувства към Израел след това към Лондонския търговски свят, в който много скоро той става звезда. Кой го нагласи в търговията? Кой го лансира по пътя на славата? Това са истинските и действителните въпроси.

След изнесеното от Хърш обвинение, че Максуел е

Услужил на Мосад, остават два варианта за разглеждане. Единият е, че Максуел, за да се отърве от повече преследвания и неприятности от страна на тези, които го финансираха и създадоха, слага край на живота си. И вторият вариант — тези, които го създадоха, се почувстваха измамени и решиха да го ликвидират. Напоследък старата система с прерязване на гърлото бе заменена с удавяния!

В книгата си Хърш освен Максуел и някои други агенти на Мосад в една глава засяга и така наречената двойна вярност и лоялност, която съществува е много американски политици благодарение на подаръци и подкупи. На това се дължало и обстоятелството днес Израел да бъде наредена, макар и неофициално, между световните атомни сили. Той описва подробно случая Мордохай Вануну — атомен изследовател в Израел, който тихомълком напуска службата си в атомния център Димона и заминава за Англия, за да предупреди света за тайния атомен арсенал в своята държава. Чрез посредник той предлага своя материал за пресата, най-напред на."Sunday Mirror" — най-големият информационен вестник на Лондон, без да му е известно, че собственикът на вестника Максуел има
връзка с Израелската секретна служба Мосад. Измамен от Максуел, Вануну попада в клопката и бива
отвлечен от агентите на Мосад, прехвърлен в израелски затвор, за да бъде съден като предател.

След загадъчната смърт на Максуел част от световната преса изнесе, че голямата роля, която той е играл в израелската атомна програма, държи ключа на мистерията около неговата смърт. Никой не прие официалната версия, че смъртта е настъпила по "естествени причини". Смъртта настъпва само няколко седмици след публикацията на Хърш, която докумен-

тира (доказва) как Израел се е добрал до атомната бомба. Хърш обвинява Максуел, че е помогнал на Мосад да скрият истината or световната общественост за подготвяните атомни оръжия в пустинята Негев. Поради бързото отвличане на еврейския атомен инженер от Лондон не стават никакви по-нататъшни открития. Известният популистки вестник "Спатлайт" изнася, че участието на Максуел в израелската атомна политика съществува още от 1950 г. под ръководството на тогавашния министър-председател Давид Бен Гурион.

Евреин, роден в Чехия, Максуел е работил преди войната за нелегалната организация "Иргун", продължава да работи през Втората световна война под Покровителството на британското разузнаване. С помощта на Ротшилдовата фамилия и други Максуел успява да установи Pergamort Press около 1948 г. Pergamon става най-голямата и най-влиятелна световна компания за публикуване на научни книги, което е дало необикновен достъп на Максуел до международните Научни атомни общества. При това положение много естествено е Максуел да бъде част от "секретния тим" на Бен Гурион, работещ върху атомния проект.

Английската преса изнесе също, че цялата тази корпорация на Максуел е била с около 4 милиарда долара задължения и се е очаквало всеки момент да банкрутира.

U. S. News and World Report от 12/23/91 твърди, че Максуел освен в Мосад е участвал и в КГБ. Срещал се е много пъти с Горбачов още когато той е бил шеф на съветското разузнаване, както и с другия й началник Крючков. Според лондонската преса веднага след свършването на войната през 1945 г. Максуел, който дотогава е британски капитан в армията, се е задъл-

жил да помага на съветското разузнаване и се среща не само с много от ръководителите на Съветите, но и
ре тези из Източна Европа, дори и с българските политици, между които и Андрей Луканов.

Той успява да се измъкне от германците, докато неговата майка умира в Аушвиц, а баща му изчезва при едно арестуване. Той навсякъде се е афиширвал
като социалист, а в. службата му го смятали за работохолик. Оженва се за французойка и има седем деца.

Роден през 1923 г., Ян Людвиг Хох (Максуел) е син
на евреин, търговец на добитък от Чехословакия. Той
израства между селяни и има само три години офи-
циално образование.

На 16-годишна възраст той се присъединява към антинацисткото Чешко нелегално движение. Бива арестуван няколко пъти, но винаги е успявал да се измъкне. Заминава нелегално за Франция, откъдето се прехвърля с параход за Англия. По-късно той твърди, че безработицата на баща му и беднотията го
принуждават да стане социалист. Много пъти сменя имената си, докато последното му установено търговско име е Ян Роберт Максуел. През 1950 г. Максуел кандидатства за английския парламент от Работничес-
ката партия и бива избран. Политическата му кариера обаче е за много късо време. Повечето от колегите му в парламента са се подигравали с него, наричайки го "милионера социалист". През 1981 г. закупува най-голямата английска печатна компания и само за пет години намалява заплатите на работниците си с 50% и от 13 000 работника уволнява 6000.

След 1984 г. той заедно със своя вестникарски съперник Руперт Мърдок успяват да смачкат и унищожат британските национални вестникарски трейд
юниони профсъюзи).

Роберт Максуел построява своята световна издателска империя върху мошеничество и измама, като същевременно работи като двоен агент към съветското и израелско разузнаване.[42]

Неговата империя започна да се разпада светкавично, след като изникват все повече и повече доказателства за прехвърляния на имущества от обществени компании на тези, притежавани лично от Максуел.

Веднага след смъртта му КГБ официално признава близките отношения на издателя милиардер със съветските разузнавателни служби.

КГБ прави още едно признание, че към датата на смъртта му Съветската разузнавателна служба му дължи сумата '50 000 долара.

След като неговото голо тяло бе открито в Атлантическия океан при Канарските острови, то бе пренесено веднага със самолет в Израел, където бе погребан като. "национален герой". Такива са общоприетите прийоми, когато има нещо тъмно и небива да излезе налице. Много присъстващите, също бивши ветерани конспиратори, съвсем основателно са си помислили за своята собствена съдба. Едва след загадъчната смърт на Максуел бяха изнесени публично неговите мошеничества и кражби.

"Да, той бе един мошеник" — пише на първата си страница лондонският вестник "Deily Telegraph" от 5 декември 1991 г. Всички нему подобни с трепет наблюдават разпадането на изградената, Максуелова пирамида, към която са включени още много бъдещи жертви. Неговата многомилиардна империя включва не само Англия и Америка, а и цяла Европа. Включва не само издателска дейност, а още всевъзможна банкова дейност, картинни галерии, строителство на

градове на мечтите по цял свят и др. Така че много хора ще има да треперят.

Този човек, описван в миналото като финансов гений и арбитър по международните въпроси, сега излиза, че не е бил нищо друго освен шпионин и измамнически артист.

Аферата "Максуел" накара много държави да погледнат зад завесите и да проверят скритите манипулатори, които използват държавни средства и обществена власт за свои лични облаги.

С всеки изминат ден все повече се констатира, че всичко, извършено от Максуел, представлява най-голямата афера на нашия XX век. Той се е бил обкръжил с едни от най-влиятелните хора на Англия — лордове, бивши членове на Английския парламент и бивши посланици по света. Всеки вестник или журналист, който е дръзвал да пише срещу него, веднага е бил съден и като се има предвид английското законода-

мелство, а именно, че подсъдимият трябва да доказва своята невинност, в почти всички случаи те са губели делата, което им коствало милиони лири. Бившият английски посланик в САЩ по времето на Картър Peter Jay е бил негов съветник.

След смъртта на Максуел повече от 30 световни банки и големи предприятия побързаха да предявят иск срещу остатъка от неговите авоари, които се стопяваха ежедневно като една снежна топка. Най-големият удар бе нанесен на неговите десетки хиляди работници, на които той задигна съвсем незаконно и непочтено пенсионния фонд от 767 милиона долара. Някои среди твърдят, че Максуел е мамел както световните банкери, така и световните президенти. Според нас той си изпълни задачата и си изигра прекрасно ролята. Той, действително боравеше с

много пари, които не бяха негови. Това се знаеше много добре от неговите господари, които го финансираха с предварителна цел. Финансовите печалби, които може би за Максуел не са били много големи, за тях са били от много голямо финансово и политическо значение. Издателските къщи, независимо от разходите, са вършели неоценима политическа и пропагандаторска дейност, както за Световния банков елит, за Световния ционизъм, така и за световния комунизъм. Инвестираните милиони английски лири в мероприятията на комунистическите и следващите демократична правителства изиграха своята роля. Че той бе шпионин, сега вече е напълно доказано. Но и тези, които бяха по върховете, бяха същите. За бедните многохилядни негови работници, които той лиши от техния законен фонд, той е един мошеник, но за бившите величия, на които той помогна да ограбят и изнесат валутата на държавите си, той е свестен човек, защото им е помогнал. Те дори дръзнаха да го нарекат "Цар на България".

Една версия твърди, че Максуел се самоубива, за което може би е имал различни причини. Други пък твърдят, че е жив и е някъде в Южна Америка. Няма никакви доказателства за неговата. самоличност като труп. Тялото му е било веднага и много бързо пренесено със самолет в Израел и съвсем вероятно е на Хълма на маслините в Ерусалим да лежи съвсем друго тяло.

Третата, най-вероятна версия е той да е бил убит. Между израелските журналисти се носи слухът, че като агент на Мосад три може би е ликвидиран от неговите неприятели или от самия Мосад, за да не издаде някои тайни, каквито е знаел и по-специална във връзка с израелското атомно оръжие. През време

на иранската война той спечелва милиони от нелегалното прехвърляне на оръжие, което също ме трябваше да се знае.

2.18.

ПАРАЗИТИТЕ От много години се мъчим да разберем човешкия провал (несполука) и причините за разлагането и сгромолясването на велики империи. Това явление ни, е известно откакто съществува човешката, история. Само чрез сравнение на информациите по отношение на различните цивилизации може да се стигне до едно заключение. При многото изследвания бе необходимо да се вземат под внимание човешкото обкръжение, неговата околна среда и мотивите за неговото поведение.

Наложи се да изучим животинското и растителното царство, което ни доведе до едно изумително сходство с човешката цивилизация. Изучаването в университета на биология, ботаника и паразитология ни помогна да стигнем до това заключение. Не срещнахме никой друг освен Eustace Millins, който да прави сравнение между живота на растенията, животните и да търси причините за израждането и пропадането на империи.

Причините или главният фактор за това бе паразитизмът. Медицината днес, повече от всеки друг път, установява, че най-сериозните човешки заболявания са причинени от паразити. Убедени сме, че много скоро учените ще открият и ще започнат да разработват подобни условия в човешката цивилизация, които също могат да причинят заболявания и смърт на същата. Очаква се, че при аутопсиите на,

погребаните империи учените ще констатират, че

паразитизмът е бил един категоричен и неизбежен фактор за страданията (заболяванията), които сполетяха човешката цивилизация.

Интересно е, че никакъв учен не се занимава **с този** проблем и досега още не е направено такова заключение. Разработването на този въпрос няма да срещнете никъде, дори и в най-големите и известни световни библиотеки. Ще срещнете хиляди трудове, отнасящи се до медицински паразитизъм, но нито една работа върху не по-малко сериозните социалноикономически паразити. Защо е това? Защо тези толкова много учени, колкото светът никога не е имал преди, да не разработят докторската си теза за разрушителните ефекти на паразитните групи върху цивилизацията?

Най-простият отговор на това е, че паразитната група в цивилизацията е наложила своето господство и власт над академичния и научен свят. Тя не търпи никакви научни изследвания, които заплашват нейното продължително доминиране. Ако не сте съгласни с това определение, ще ви дадем и други. Ние знаем, че паразитизмът съществува в човечеството. **Ние** знаем, че паразитната група е силно сплотена, стабилна и много добре целенасочена порода. За да поддържа паразитното си място, тази паразитна група трябва да упражнява известен контрол върху тези, които я хранят и поддържат. Нека ги наричаме домакини, тъй като те постоянно обслужват **и хранят** своите гости — паразитите.

Паразитите непрекъснато мислят за това, какво домакинът мисли, какво чете и се грижат много усърдно за неговото "забавление", "образование", навици и новини.

В днешното XX столетие теорията на паразитните

МОДЕЛЪТ НА СВЕТОВНОТО УПРАВЛЕНИЕ... 225 групи в човешката цивилизация е все още много объркана и неясна. Ето защо налага се учените да се занимаят много повече с нея и да хвърлят по-голяма светлина върху човешките проблеми. Това би трябвало да стане един нов отдел от науката, който ще бъде ивънредно полезен в областта на социологията, управлението и историята. Всички знаем какво представлява един паразит. Това е неприятно и отблъскващо, на което ролята е да се храни и съществува благодарение на нещо друго. Когато се приложи върху хора, то винаги предизвиква отвращение и погнуса. Най-известните световни енциклопедии го определят като:

1. Нещо, което се храни на същата ваша маса, или за сметка на някой друг.

2. Биологически — едно животно или растение, което живее в или върху друг организъм (който вече нарекохме домакин) и изтегля направо от него неговите сокове (храни).

3. Фигуративно — лице, на което действията са същите като на един животински паразит.

От всичко дотук намираме, че терминът паразит може да се приложи и за лице, което следва съвършено същия пример на паразита.

Изучавайки науката за човечеството, срещаме една група лица, която непрекъснато присъства в летописите на големите цивилизации. Те са винаги необичайни и отхвърляни, но винаги остават и живеят между хората, които не ги обичат. Ако те са изхвърлени от това общество, винаги намират начин да се върнат, независимо от цената, която трябва да заплатят. Ние също констатираме, че те винаги успяват да живеят върху гърба на другите.

От историята на много цивилизации виждаме, че

присъствието на паразитни групи в повечето случаи са били фатални за държавата домакин. Главната при чина за това са настъпилите промени в техния начин на живот и промяната на тяхната главна и целенасочена енергия към друго подхранване на паразитите. Всичко това се е отразило отрицателно върху съществуването на народа домакин, който неизбежно е отслабвал, докато в крайна сметка е стигнал до разрушение. Както при животните и растенията виждаме, че паразитите могат да ги разрушат, така и при взаимоотношенията им с човека те могат да го унищожат.

В историята на човечеството виждаме, че тази паразитна група никога не е била ангажирана в някаква земеделска или друга тежка работа за осигуряване на храната си. Това те винаги са осъществявали чрез народа домакин, който веднъж хванат, повече не го изпускат.

Това е много важна характеристика на паразитната група в историята на човечеството. Тя притежава една учудваща способност — да се сменя или трансформира с единствената задача да постигне своите паразитни цели. Тя е разработила много фина технология за оставането си на гърба на домакина и много сложни методи за неговото използване. Тя е в състояние като хамелеон постоянно да изменя своите форми и цвят само и само да остане на мястото си.

За съществуването си паразитът зависи от нещо друго, без да се интересува и мисли за съответното връщане. От историята научаваме, че паразитната група не само че не е връщала на домакина това, което сама си е взела, но и никога не е била признателна. Тяхното мото е "винаги взимай".

Както ние, така и читателят знае коя група се

появява отново и отново в историята на всяка цивилизация, една след друга. Коя група никога не е била обичана от народа домакин? Коя група е играла решителна роля за пропадането на много цивилизации?Коя група е доволна от всякакъв вид изроденост? Коя група обикновено държи високите и отговорни постове сред населението на домакина? И коя група не върши никаква конструктивна роля в цивилизацията, освен да поддържа своето мото "винаги вземай",

Ето точно тази; група ние наричаме паразити, но в чисто социологически смисъл, без никаква биологическа връзка.

Собствениците на плантации обикновено са наричани паразити, защото живеят от труда на техните роби аристократите са наричани паразити, защото живеят от труда на масите; армиите също са наричани паразити, защото живеят от труда на работниците. Но при всички случаи тези предполагаеми паразити изпълняват някакви задължения и имат някакви отговорности в обществото. Погледнете в чисто социологически смисъл, можем да назовем много групи като паразити. Децата или тези, които са много стари, за да работят повече. Разбира се, те се хранят и поддържат от други и не извършват никаква полезна работа. Но тези групи или в миналото са вършили Влезна работа, или от тях се очаква да вършат в бъдеще такава. Така че в никакъв случай не попадат в групата от биологическата дефиниция за паразити.

В природата много често се срещат паразити, които крият своя паразитен живот и изглеждат като обикновени растения или животни. В западната част на САЩ храстът Krameria е паразит по много дървета. На пръв поглед не изглежда да е паразит, защото не расте върху самото, дърво, но ако разкопаем, ще

видим, че неговите корени са хванати за корените на дървото и той смуче неговите сокове и се храни направо от дървото. Паразитът не е една порода, но някаква форма или вид живот, който използва много различни породи. Тази паразитна група, за която говорим, не е раса, а просто някакъв вид пирати, които живеят на гърба на други раси. La Page в труда си "Parasitic Animals (Cambridge University Press, 1951, p. I) казва следното:

"Едно паразитно животно не е някаква специална порода животно, но е едно животно, което се е приспособило към някакъв начин на живот".

Както Krameria не е развила дълбоки корени, защото не е било необходимо за нейното паразитно съществуване, така и социологичната паразитна група не е пуснала дълбоки корени в нито една култура на домакините, при които живее. Следователно тази група не представлява някаква индивидуална и специфична порода в цивилизования свят, тъй като тя е възприела някаква форма паразитен живот и е приспособила съществуването си върху други, които ще се грижат и обезпечават нейната храна и живот.

Съществува голяма разлика между коменсализъм и паразитизъм.

Коменсализъм значи сътрапезник. Такъв е случаят с африканската птица ox-picker, която прекарва повече от времето върху гърба на слона или носорога. Тя не само яде кърлежите върху големите африкански животни, но и всякакви други паразити. В биологичен смисъл има много животни, които "живеят заедно", но в този случай ние срещаме една физиологическа зависимост между тях. Всяко животно доставя някаква храна на другото, без която животът и на двете би бил по-труден или дори невъзможен. Докато при паразитизма паразитът полу-

чава храната си от така наречения домакин по най-различни начини. Домакинът никога не се ползва от тази близост е паразита и е винаги ощетен. Домакинът винаги реагира отрицателно на тази връзка между него и паразита и страда от нея.

Паразитизмът е съвсем различен от взаимоотношенията между жертва и хищник, при които хищникът се храни и поддържа от убитата си жертва. В този случай хищникът е винаги по-голям и по-силен от жертвата си, докато паразитът е винаги по-малък и по-слаб от домакина (своята жертва).

Тук още веднъж виждаме, че паразитът нарушава основния закон на природата — че силният просъществува за сметка на слабия, който е създаден, за да обезпечи храната на по-силния. При паразита е обратното — по-слабият просъществува за сметка на по-силния. Слабият е победител, докато по-силният е победеният.

Тази биологична група, за която говорим, в течение на историята винаги е била по-малка и по-слаба от домакина, като понякога дори е успявала да го подчини. Също като малкия и слаб комик Чарли Чаплин, който винаги е успявал да победи опонентите си в своите комедии. Малкият Давид е показан как побеждава грамадния Голиат. Давид, разбира се, е малкият паразит, а Голиат е големият домакин, който е победен с хитрост, преди да е имал възможността да използва своята сила срещу противника си.

Други паразити са така наречените "временни паразити", като комарите и пиявиците, които смучат кръвта на домакина. Това са класифицираните ectoparasites. Други като въшката, която живее върху кожата на домакина, са класифицирани като endoparasites. Съществуват също hyperparasites, кои-

то живеят от самите паразити (равинските династии).

Съществуват животни от породата Desmodus, която атакува волове, коне и други животни, включително и човек. Те наблюдават жертвата си много внимателно и когато заспи, приближават се и много внимателно откъсват парче месо, толкова деликатно, че жертвата усеща това едва на сутринта, когато види кръвта.

Тази група, която непрекъснато потиска и изнудва човека, е специализирала и има способността да изсмуква кръвта на противната си група, без да вдига много шум. За голямо съжаление потърпевшата група не е в състояние да разбере своята опасност или естеството на паразитната атака. Тяхното откъсване е не само много трудно, но една такава болезнена операция може да бъде фатална за домакина. Той знае много добре, че неговият заем се държи от тяхната (паразитна) банка. Децата му се възпитават по тяхната програма, разпрастранявана чрез Уницеф в целия свят. Той знае много добре, че неговото държавно и частно управление се ръководи от чужди "съветници" и "консултанти", които въпреки, че не са редовно избрани държавници, взимат много сериозни решения. При цялото това трагично състояние някои домакини като крайна мярка търсят помощ и утеха в религията и църквата. За тяхно голямо разочарование паразитът е и там. Тогава какво остава още за честния домакин? По всичко личи — бавна и неизбежна смърт, след което паразитът ще изостави трупа на жертвата си и ще се прикрепи към една нова жертва домакин.

Специалистите откриват, че кърлежът, съдържащ инфекциозни болести, може да живее в земята сто години и когато излезе, той е все още инфекциозен.

Чужди групи, които ние наричаме паразити, са се установявали в държавите и живеят стотици години,

без да показват на домакина, че представляват някаква опасност за него. Но ако той се опита да ги изтика и прогони, тогава те веднага се надигат и започват да проявяват своите способности, за да останат да използват домакина. Както и истинските паразити, и тези са предразположени към заседнал живот.

Когато домакинът открие, че паразитът застрашава неговото здраве и съществувание, тази паразитна група е единствената човешка формация в света, която е много добре организирана, и предприема незабавно масови действия или погроми срещу него. Поради пълната си зависимост от домакините паразитната група е развила дълбока омраза към животните (както те ги наричат), които им доставят храна и подслон. Тази омраза е техният протектен шлем, защото живеят в непрекъснат страх, че ще бъдат прехвърлени от домакина, което значи гладуване. Ето защо той прави всичко възможно да смучи, но да не показва рогчетата си.

Те живеят винаги в най-забележителните цивилизации и винаги отбягват изостаналите и слаборазвити народи. Те предпочитат със своите банки и търговия да контролират цялата западна цивилизация.

Паразитът предизвиква отбранителна реакция в домакина, който полага усилия да неутрализира

Увреждания та, мъчи се да поправи нанесените щети и да премахне паразита, но неговата група от цял свят реагира веднага чрез най-различни предварително подготвени средства и санкции. Едни от най-силните оръжия на паразитната група са парите и вестниците. Вестниците станаха носители на най-страшния вирус, носещ най-различни форми на умствена отрова и токсини, които оглупяват, объркват или парализират добрия домакин (хората).

От столетия народите домакини реагират срещу присъствието на паразита, защото той знае, че ще бъде наранен от това неизвестно и чуждо създание с един различен цикъл на живот и цели. Тези, които им се противопоставят, паразитите винаги наричат реакционери. Тяхна главна цел и задача е да елиминират всички, които се противопоставят на техния начин на живот.

Единственото средство за борба с паразитите е изследвания и повече знания за тяхната история, живот и влияния. Почти винаги паразитът използва много умело всички насочени срещу него средства за свой личен авантаж.

Навремето Жан Жак Русо наложи на френската интелигенция идеята, че човекът не е толкова значителен, колкото неговата околна среда. Повечето от световните мислители решиха, че околната среда е най-важното нещо в живота.

Разбира се, за паразита е така, тъй като за него околната среда е страната домакин, която го храни. Докато за домакина, който се бори и работи непосилно за съществуването си околната среда не е най-същественият фактор за неговото развитие.

Когато разберем теорията на паразита, чак тогава ние ще бъдем в състояние за пръв път да разберем цялото днешно социалистическо учение, защото ние ще го познаем по това, което в действителност е — психологията на околната среда, която паразитът е разработил през цикъла на своя живот.

Според професор Geoffrey La Page [44] паразитът е един от най-мощните (силните) неприятели на човека и неговата цивилизация. Какво има предвид професор La Page, казвайки биологически паразит, който навлязъл и се е навъдил в човешката цивилизация още

отначало на историята, довеждайки до провал една империя след друга? Може би той ни предупреждава да търсим най-слабата точка в историята на живота и биологията на паразитното животно.

През нашето двадесето столетие човекът започва да се безпокои и да търси причините за пропадането на световната култура, на великите империи, развили се до своя апогей и изведнъж мистериозно пропаднали. Ние знаем защо са се издигнали. Те са пораснали, защото са имали някаква цел, защото са разработили техника за управляване на околната среда. Това са хора, които са използвали всякакви благоприятни условия в изпълнението на своята мисия. Когато един народ съумее Да концентрира своята енергия конструктивно, той израства необикновено бързо. След това изведнъж започва да отслабва и умира.

Германският учен Oswald Spengler[45] заключава, че една цивилизация е тяло като всяко друго, което е подчинено на законите, които управляват естествени-
те тела. Той вижда в цивилизацията рожден етап, млад и силен етап и един остарял, който я отслабва и прави жертва на неприятеля. От биологична гледна точка Spengler е прав. Но той е пропуснал факта, че всяка цивилизация притежава вътрешни проблеми, които се развиват като една фатална болест. Само тук той не
вижда общата представа за паразита, паразитния организъм, който създава неудобство, болест и смърт. Spengler не е взел под внимание и едно друго обстоятелство, че нито една цивилизация не е загинала поради старост. Почти всички те са били ликвидирани по един или друг начин.

Кой отвори вратите на Вавилон за персийските нашественици? Кой постави Рим на колене? Кой наложи на Египет тристагодишна диктатура?

Много често паразитът въздейства на домакина да загуби своето присъствие на духа и ориентацията и той става напълно безпомощен и неспособен да се защити срещу външните си врагове. Такъв е в момента случаят с "Освободените" от комунизма страни. Това е станало и с всички предишни цивилизации, изведнъж заболяли и изчезнали. Много пъти сме си задавали въпроса, защо тези силни, самоуверени и познавайки своите качества народи се страхуват от тези долни и потайни чужденци, пристигнали от непознати места и установили се в сърцето на нашите градове, като че ли винаги са били там?

Домакинът много често не разбира паразита, който сякаш е създание от друга планета, което няма същите цели, нито стимулите на народа домакин, при който живее. С нарастването на тяхното гибелно влияние армията се деморализирва, местните лидери са избити или заточени и богатствата на народа (държавата) преминават в ръцете на чужденците. Народът е плячкосан и най-вече е отнето, неговото чувство за собствено достойнство. Когато паразитът надделее и започне да управлява, никому от народа домакин не е позволено да запази своето собствено достойнство, интимност или тайна. Въпреки това паразитът живее непрекъснато в голям страх, че домакинът ще предприеме нещо срещу него; дори и когато напълно контролира домакина, паразитът все се чувства несигурен. А когато той е ограничен или оставен навън от всичко, той побеснява от ярост. Изведнъж цялата паразитна група от цял свят идва в негова защита, проявявайки страшен страх и гняв. Едно такова ограничение или отхвърляне на паразита е за него въпрос на живот или смърт. Той не би могъл повече да практикува паразитното си съществувание и загива.

Ето защо те трябва да контролират нашите връзки и професионални тайни; затова те трябва да контролират нашето образование; затова те трябва да контролират нашето управление; затова те трябва да контролират нашата религия. Ако те не успеят да Сторят това във всяка една насока, заплашват своето съществувание като биологически паразит. Дори и в бившия Съветски съюз със своите идеалистични лозунги "На всеки според заслуженото", "Всекиму според нуждите" паразитът спечели контрола над работниците и им наложи да произвеждат стоки, които той продаваше и пълнеше джобовете си. Докато комисарите живеят в луксозни вили край Черно море, малкото догматици комисари като Михаил Суслов седяха в Кремъл и работеха усилено върху някаква система, която да не бъде изопачена от паразита в негова полза. И естествено, както Суслов, така и някои негови привърженици не можаха да успеят, защото паразитът вървеше винаги една стъпка преди тях.

Когато на Рузвелт бе предложено да изразходва стотици милиони долари за производството на една адска бомба, как можеше той да откаже? Нали и той бе един от тях! Генерал майор Leslie Groves бе натоварен да оглави този проект, но след като откри, че по-голямата част от екипа бяха паразити, той категорично отказа, като предложи директор на екипа да бъде човек от същата среда. [46]

2.18.1. ШАБЕЦ ГОЙ (THE SHABEZ GOI)

Когато домакинът е физически по-силен, паразитът не е в състояние да го контролира чрез сила. Ето защо той е принуден да употреби умствен контрол. Това постига чрез част от народа домакин, който той е създал и който му служи за поддържане на контрола над домакина. Това съсловие е познато под името Shabez Goi.

Примитивният човек не е познавал паразитите. Тогава храната е била твърде оскъдна, а убежищата са били малко. Тези, които са преживяли, започват да овладяват околната среда, да орат земята, да опитомяват животни.

Появяват се един нов тип хора, по-различни от другата порода; тип, който не произвежда никакви стоки или услуги, но който живее с илюзията, че всичко това се дължи на него. Това е паразитът, който се появява на историческата сцена като магьосник, предсказател на бъдещето, предател и бандит. Неговата главна професия винаги е била лихварството. Но всичко това е или паразитизъм, или е по-скоро криминалност? Да, за всички тези изолирани случаи е криминалност, но като цяло не е просто криминалност, това е паразитизъм. Да, цялото това паразитно

съществуване е криминален акт и част от едно криминално явление.
Едно солидно и патриотично управление, което мисли за здравето и благоденствието на народа си, ще се справи с този паразитизъм. Такова нещо се е случвало много пъти през изминалите столетия. Това е накарало паразита да постави навсякъде прогресивни управления, познати като "народен фронт", "демократично" управление, "народно" управление, "либерално" управление. Всички са синоними на паразитното управление, което ще ги предпази от гнева на експлоатирания народ домакин. За да постигне това, паразитът премахва всички предишни лидери и "реакционери". Те са тези, които провеждат най-големия геноцид в света (Френската революция, Съветската революция, революциите от 1944 — 1945 г., в Източна Европа и всички, които продължават и днес).
Здравето е било винаги най-солидната отбрана срещу атаката на паразитния вирус. От столетия по-големият и по-силният — народът домакин — е западал и е бил покоряван от малкия и слаб, но смъртоносен паразитен вирус. За да просъществува домакинът, той трябва да разбере биологическите закони. Неговото общество е установило система от правила и закони, по които е устроило своя живот, правила на чест, правила за законност и за доверието, установено между членовете на обществото. Те уважават закона, уважават семействата си, а и помежду си, уважават имуществата на всеки и защищават родината си, когато е атакувана отвън. С такива добродетели домакинът е построил своята държава.
Законът за паразита е съвсем друг. Това е един закон, който не признава никакъв друг закон. Той е съгласен да заплати една цена за нещо, а малко по-късно заплаща половината. Той се явява в съда с

подправени документи, платени свидетели и печели делото. През време на война той винаги, по един или друг начин, избягва фронта и разстройва цивилния живот. Много често той прави спогодба с неприятеля и предава народа, при който живее.

От хиляди години много империи се издигат и падат. Нови континенти са открити и човекът постига непрекъснати успехи в живота и техниката. От многото изменения само един фактор остава постоянен — борбата на домакина да се отърве от паразита. Но паразитът се е подготвил за тези усилия на домакина и се е впил още по-плътно в жертвата си, която в борбата още повече се наранява. В много случаи домакинът в желанието си да се отърве се наранява още повече, дори се самоунищожава.

Много наши хора работят цял живот, издържат семейството си и едва връзват двата края. Когато напуснат земния живот, близките им едва успяват да покрият погребалните им разноски. Паразитите цял живот живеят на гърба на други и след като умрат, оставят огромни богатства на паразитното общество. Домакинът цял живот е работил за паразитите, за да достави възможността да живеят в удобства и лукс, докато той и семейството му едва са преживявали. Всички препечалвания на домакина се стопяват пред очите му в паразитната монетарна система.

Каква е задачата на управлението? — Да създаде работа и услуги, на народа си, да осигури отбраната на държавата, да наложи справедливост и порядки, които са от полза на народа. А когато управлението попадне под контрола на паразитите, неговите функции се изменят, а именно: гарантират използването на собствените си хора от паразита, да прилагат всички негови съвети без значение дали са пагубни за

 държавата или не! Да говорят за граждански права на малцинствата и да атакуват всеки гражданин-домакин, който надига глас срещу паразита. По един или друг начин 80% от това, което, заработва частният работник, отива за паразитите. Непрекъснато се създават нови икономически закони наредби, на които, единствената цел е да се прехвърли по-голямата част от националните икономически ресурси в ръцете на паразитите. Ако запитате един американски гимназиален ученик или студент, кое е най-голямото зло, което някога е съществувало на земята, незабавният отговор е: "Нацизъм!". Той дава този отговор, защото това му е казвано много пъти и защото и днес, петдесет години след погрома на нацизма, телевизията ежедневно представя изкривени лица и фигури на германски войници. Ако ги запитате защо нацизмът, а не комунизмът, те не само не могат да ви отговорят, но и са ядосани, че не знаят. Съществуват извънредно много книги за нацизма, но много трудно е да намерите някоя, която да дефинира какво всъщност е нацизъм.

Днес паразитните банкери притежават 60% от германската индустрия и техните авоари са закриляни от американската окупационна армия. Тази глава е озаглавена Шабец Гой. Нека обясним какво е то. След като паразитът е по-малък и по-слаб от домакина, той трябва да го контролира чрез хитрост и коварство. Той разчита изключително на своите активни агенти от средата на народа-домакин. След като той е унищожил местните ръководители, създава една нова управляваща класа, група, сформирана от най-слабите и най-покварени в държавата. Тази класа е вече позната като "новата класа" и е от управленчески лица, педагози, съдии,

съставена

адвокати и религиозни лидери. Тази "нова класа" е позната сред паразитите като "Shabez Goi" или "Sabbath Gentile Cattle".

Експлоатираната класа, която паразитът създава от най-сервилническите и най-презрени хора, са най-жалките човешки същества на земята. Независимо от техните временни привилегии, те никога нямат щастлив живот. В техните среди се срещат най-високото ниво на алкохолизъм, разводите, самоубийствата, а сред децата им е най-голямата престъпност. Сред тях е най-разпространена хомосексуалността.

Ако днес ние имаме някакъв национален проблем, можем да сме сигурни, че след десет години той ще бъде по-тежък, а дори още по-тежък след двадесет годни. Основният закон на управленията на Shabez Goi е да увеличава проблемите.

От 50-60 години живеем в синтетичен либерализъм. Тези синтетични герои са направени от пластмаса, те нямат никакви човешки качества и никаква скелетна структура. Те нямат никаква култура и цел освен тази, която им е била присадена от паразитните програмисти.

Напоследък паразитите прилагат бавнодействащи парализи върху масите. За това пише подробно академик Тодор Дичев в издадените от него книги на руски език.

Църквите в САЩ и в другите страни, включително и Ватикана, играят фатална и съдбоносна роля за поддържане и запазване на паразитите в света. Специалисти отдавна констатират, че църквите с техния "благочестив" дух обезпечават прекрасно прикритие за техните революционни операции. Инфилтрирането в религиозните групи не представлява никакъв проблем, защото и без това те са се оплели в най-различни

[проблеми. И много от тях не са повече служители на
['Бога, а на дявола. Семинариите отдавна са превзети.
Ватикана също. Марксистката атмосфера от 1848 г.
за комунистическо бъдеще още витае в много църкви.
Студентството не е осведомено за световните
проблеми. Те прегръщат революционерските доктри-
ни, защото виждат, че са ограбени, че не получават образованието, което заслужават заради "предателството на учителите". Професорите Shabez Goi и продажните чиновници тъпчат главите им с остарелите философии на Маркс и Фройд, докато на тях им е необходимо нещо за бъдещето. Цялата образователна система е програмирана за абсорбирането и приемането на едно паразитно общество. И то се налага от една много популярна организация UNICEF, която не е нищо друго освен оръдие на паразитите. Това, което ни озадачава най-много, е наивността на
студентите, които сляпо приемат за бъдещето си философията на Маркс отживяла времето си преди повече
от сто години. Необходимо е те да са по-големи реалисти и да се изложат на слънцето, въздуха и водата, които са на тяхно разположение. Вместо да бъдат подхвърляни от една глупава теория на друга, по-добре би било те да изучат своя народ и своята националност.

Shabez Goi, те са тези, които са подготвили състоянието на живота ни до такава степен, че винаги, когато успеем и прехвърлим топката над мрежата, паразитите печелят една точка. Но колкото и добре да са тренирани тези жалки същества да си изиграват ролята в цирка (Народното събрание), те не са в състояние да построят една държава, мито да управляват построената от други.

Те са единствените, които пречат за разрешаването
' на нашите национални проблеми. Ние сме изправени

пред много сериозна икономическа криза, която единствено ние самите можем да разрешим. Всякаква външна намеса е вредна и облагодетелства паразита.

Така, както човекът е склонен да поддържа своя живот, така повечето са склонни да се стремят към благоразумие и мъдрост. Плодът на един здрав живот неизбежно ще донесе полза на неговия народ. Много интересно е човек да изучи германската философия от 40 до 60 годишна възраст, гръцката — от 60 до 80. години, а когато достигне 80-те години е готов да влезе в конфликт или да критикува китайската философия.

Но за наше голямо съжаление ние разполагаме от рождение до гроб само с паразитната философия, която е посветена изключително на поддържането на неговото господство.

Многобройни са средствата, с които паразитът си служи срещу тези, които му се противопоставят: изгонване от родината им, забрана на книгите и публикациите им и други, още по-лоши методи.

От няколко години насам подобни изявления се правят от изтъкнати паразити и Шабец Гой: "Николов направи голяма грешка, че отива срещу нас. Той е многостранен и плодовит и ние можехме да направим много за него, както сме направили за много други. Сега Николов няма да има и стотинки, защото неговите книги никъде няма да се пласират в света".

Тези господа не знаят, че Николов е възпитай да живее с малко и не се нуждае от много. Както и че нищо няма да го спре да разобличава световните неправди, световните социални паразити и най-вече Шабец-Гоите, които винаги са съществували навсякъде. У нас през петстотингодишното турско робство те са играли най-престъпната и продажна роля.

С разрухата на всички нива на живот не само у нас,

но в цял свят най-подчертаният упадък се среща в децата на охолноживеещите общества — семействата на Шабец гоите. Тези деца образуват една обезверена и разочарована класа, позната под името "хипита".

Голяма и пагубна роля за съществуването на паразитите играе и една малка предателска част от средната образована класа, която е изневерила на своите хора. Без тяхната активна помощ паразитът ще бъде изтикан веднага.

Понякога, много е трудно да се разберат тези евтини и долнокачествени политици. Няколко месеца реди изборите през октомври 1994 г. на едно събрание на Съюз "Съединение", което напуснахме демонстративно, предупредихме присъстващите, че техните решения и действия са не само неправилни, предателски, но и насочени срещу българския народ и последиците ще бъдат много големи. Така и стана. Главните виновници са вече народни представители. Ще защитават ли те нашите интереси?

При всички случаи ще защитават интересите на тези, които ги издигнаха, но в никакъв случай интересите на народа си — този, който ги създаде! Те вече се знаят и това, което ги очаква, е само презрение. Те не са повече българи, тяхното ново име е "Шабец Гой". Техните шансове да тренират народа ни към групова отговорност (както се тренират кучетата) сега са по-големи заради постовете им.

Единствената надежда за нас е само ако някои младежи се разбунтуват срещу ролята на трениираните кучета и при заповедта на Шабец Гои откажат да лаят. Тогава единствено ще можем да премахнем пипалата На паразита от тялото си.

Западната цивилизация и целият свят днес е в едно Заключено състояние. Само машините имат свобода.

Масите в западните "демокрации" постепенно умират. Много от тях са вече зомби, движещ се мъртвец. Какво можем да кажем за тези движещи се мъртъвци? Останала ли е в тях още малко енергия, за да отхвърлят от себе си тези паразити, които с отровата си са парализирали техните тела?

Какви са взаимоотношенията между паразита и домакина? Съвсем естествено е паразитът да търси домакин, на чиито гръб да се храни и живее. Съвсем естествено е и за домакина да се мъчи да се отърве от него. Троцки и Ленин много добре формулираха това в комунизма и много паразити помислиха,, че са родени за да живеят от труда на другите, и за да вземат техните богатства.

И днес дори много паразити мислят, че всичко, което притежаваме, се дължи на тях. Че те са ни дали добрия живот, култура, монетарна система и религия. Те мислят, че те са единствените, които трябва да ръководят нашия живот и че тяхната роля е само да им служим.

Според законите на природата, ако домакинът не може да се отърве от паразита, той бавно се травматизира и загива. Ако успее да премахне паразита от себе си, той много бързо достига благоденствие и благополучие.

Единственото спасение е да посветим живота си на нашия народ и упорито да работим за деня, когато отново ще бъдем свободни от паразита.

Всеки член от нашето общество трябва да помогне за изгонването на Шабец Гоите, корумпираната управляваща класа и на опорочените религиозни лидери от тяхните места като оръдия на паразитите. Едва тогава нашето общество ще живее в доброта и любов, каквито ни е предопределил и самият Бог.

ГЛАВА ТРЕТА
-

ФИЛОСОФИЯТА НА РАВНОВЕСИЕТО -ОПИТ ЗА РАЗШИРЯВАНЕ НА ЗНАНИЕТО НИ ЗА ВЛАСТТА, ЗА МАСОНСТВОТО, ЗА УСТРОЙСТВОТО НА СВЕТА, ЗА БЪДЕЩЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

3.1. "НОВИЯТ СВЕТОВЕН РЕД" ОЗНАЧАВА ПРЕДИ ВСИЧКО РЕД, А НЕ ХАОС. ОПИТ ЗА ЕДИН СЪВРЕМЕНЕН АНАЛИЗ НА ТОВА ПОНЯТИЕ

Резюме: Изминаха повече от пет години от падането на Берлинската стена. Много хора неволно вързаха това събитие с раждането на Новия световен д, идея, която отдавна се носи във въздуха като мит, като факт и опасение от делата на световната масонска организация. Как всъщност изглежда това явление днес, когато ние се опитваме да погледнем върху тези неща от една нова гледна точка?

* * *

Важни събития се случиха след падането на Беринската стена през 1989 г. Това бяха: обединението на Германия, падането на комунизма в Източна Европа, взривяването на Съветския съюз, югославската криза, войната в Босна и в Персийския залив. Всичко това само засили чувството ни за една нарастваща нестабилност в света като цяло, за една обща несигурност в живота ни, вследствие на което всякакви надежди за някакъв ред, било той "нов" или "световен", само се отдалечаваха като мираж в пустинята.

Наред с надеждата за свободно демократично развитие на обществата от Източна Европа човечеството стана свидетел и на необичайното нарастване на мощта на индустрията на комуникациите. Комуникационната система днес все повече се превръща в . икономическия мотор на новия индустриален свят, използващ специфичния език на звуците, знаците и образите. С помощта на електронните комуникационни системи днес информацията пронизва света от единия до другия му край за броени секунди. Това е своеобразна революция в общуването между хората, общностите и държавите. Закодираната в образи и звуци информация смалява реалните размери на планетата превръщайки общуването в система, освободена напълно от забраната и контрола от страна на каквато и да е цензура. Същевременно електронните комуникации разпространяват хегемонен културен модел, налагащ своя стил върху самобитността на локалните културни системи. Като реакция на тази нова форма на потисничество се наблюдава взрив на националистични и различни политико-религиозни идентичностни идеологии, кое-то особено силно е изразено в страните, навлизащи във фазата на демократичната реформа. Доскоро познатата формула за все по-задълбочаващата се пропаст между бедни и богати вече излиза от тесните рамки на обществото и се превръща постепенно в закон на международните отношения. Един милиард човешки същества са далеч под границата на допустимия жизнен минимум, а два милиарда нямат достъп до питейна вода.

В съвременната комуникационна ера в света се наблюдава своеобразно глобализиране на икономиките, за което вече споменахме, както и за едно

 уникално явление - икономически растеж без заетост. Днес безработните само в напредналите страни са над 24 милиона. Растежът в последните няколко години не само че не води до намаляването на тази безработица, но често пъти дори става обратното -безработицата расте едновременно с икономическия растеж.

Това явление много хора отдават на глобализирането и интернационализирането на пазара и неговите закони. Неравномерният ритъм и конфликтността на свободната пазарна система вече преминава тесните национални граници и предизвиква глобални ефекти от съвсем нов тип. Новите явления разширяват сферата на алчността, на спекулацията и цинизма. Например годишната печалба на световния наркотрафик и тъмния незаконен бизнес надхвърля вече колосалната цифра от 750 милиарда долара. Това е огромна сила, която може да си позволи всичко.

При тези условия държавите, явяващи се като хранителки на своите социално слаби граждани и като попечители на фалита на повечето икономики по света, започват да повишават своята цена. Държавата като институция очевидно не успя да се справи с нарастването на бедните и отхвърлените. Интересното е обаче, че новата икономическа форма на свободния глобализиран пазар налага усещане за влиянието на една чужда за неговата същност власт, на една скрита форма на управление, в която политиката съществено се отличава от традиционните ни представи за морала. Днес все повече хора, които са поели отговорност за управлението на държавите по света, забравят, че демокрацията преди всичко е морален и нравствен проект, основан върху благородния смисъл, заложен в акта на властта. Нарастващият

хаос и бедността по света увеличават усещането ни, че старият сатанински проект за световно управление придобива все по-конкретни и отчетливи форми, които ни приближават до фаталната развръзка, за която се говори още в старите свещени писания.

Оцеляването на човешката общност днес придобива съвсем нови очертания, налагащи нови форми на контрол над нарушителите, на нови форми в политиката, на нови задачи, влизащи в обсега на вниманието на управляващите екипи по света. Усещането за публична почтеност е именно един от тези големи коригиращи й контролиращи механизми, ограничаващи хаотичните движения в новия социален порядък.

Новият световен ред, на който всъщност сме свидетели, предизвиква агония на морала. Старите ценности експлодират под напора на новите явления, възраждайки стари и пораждайки нови образи на мита за световното тайно управление.

Дали отдалечаването на опасностите от тесния, конкретен и податлив за усещанията ни стар, отмиращ свят не е причина за въпросната криза на морала? Как да си обясним липсата на отговорност и пълно безразличие по такива кардинални въпроси на оцеляването като опазването на околната среда и толерантността в международните икономически отношения? Нима е възможно да се допусне, че в този толкова усложнен и противоречив свят могат успешно да се осъществяват планове за световно управление в онзи зловещ вид, в който те бяха разработени от старите поколения масони, живяли в миналите векове? Защо хората не могат да разберат, че моралът на групата не е механичен сбор от морала на индивидите, изграден въз основа на представата за Бога? Бог и религия не са образите, чрез които моралът на група-

та би могъл да се разбере в конструктивен дух. Законите му са други. А именно, той е съществен за новите реалности на света, като световната икономика, екологичния проблем, и именно той е този, който започва да влияе все по-силно върху живота на отделния човек. Поемането на отговорност или чувството за вина не са качества на морала на групата.

Затова хората по света днес обедняват, въпреки че моментът на изчерпването на ресурсите е още далеч. Милиардите нещастници по света днес понасят ударите на егоизма на групи от различен тип, подчинявайки се негласно на един нов, криворазбран морален ред. Най-арогантната и опасна в този смисъл група е групата на световния конспиративен елит. Как да си обясним чудовищните последствия например от това, че Руската Октомврийска революция бе организирана и финансирана от Германската им-

перия, която възнамеряваше чрез разрухата на един от враговете да облекчи собствената си съдба в световния конфликт. Една революция, която впоследствие беше представяна на хората като спонтанен порив към светлина и справедливост. Твърде често Е безсилието на човека и групите се е трансформирало

В някоя от многобройните форми на конспирацията, тайнството и тъмнината. В историята винаги е имало достатъчно източници за захранването на тъмните сили с необходимата енергия. Но главният източник е бил невежеството. Човешкото невежество често се изразява в склонността на хората да оперират с ирационални истини, неправомерно идентифицирайки ги с рационалните образи на мисълта. Ето един пример:

Професор Хари Елмер Барнс, историк, социолог и криминолог, основа веднага след Първата световна

война училище за исторически идеи и мисли, станало известно като ревизионистическо. Какво е историческият ревизионизъм и защо е по-различен от историята, която се изучава в училище и се чете в пресата? Според Барнс ревизионизъм означава усилия да се коригират историческите данни в светлината на. малко по-пълен сбор от исторически факти при малко по-спокойна атмосфера и по-обективно стано-вище. Непосредствено след Първата световна война група учени от много страни си направиха труда да съпоставят съвсем честно и обективно всички факти и събрани данни за възникването на войната и виновниците за нея. Официалните обвинения са били единствено срещу Германия. Комисията от учени установява, че вина не носи само тя, а и много други. Повдигат се много въпроси и спорове. Твърди се, че с това се слага началото на историческия ревизионизъм. Този термин е използван, като се прилага специално към въпроса за виновността за Първата световна война, за което е било необходимо да се намерят и съпоставят всички исторически данни с тези, които върхушката представя. Ревизионизмът на историята значи свобода на словото.

Първите ревизионисти, както и съвременните констатират, че в случай на войни историците от страните-победители почти винаги, когато пишат историята, избягват, игнорират фактите, неизгодни за победителя, докато в същото време измислят или представят неправилно други факти, които поставят губещия в неблагоприятна светлина. Повечето от тези историци на Първата световна война са имали активна роля в областта на пропагандата и на разузнаването.

Организацията на историческия ревизионизъм днес включва едни от световноизвестните светила на нау-

ката, историята, литературата, публицистиката, дори и на разузнаването. Французинът Фурисон, англичанинът Ирвинг, израелецът Кол и много, много други радетели за спазването на истинското определение (дефиниция) на думата история — истина за миналото.

Навремето кралете и църквата са имали свои щатни историци. И в наши дни, дори повече от преди, историците са само на страната на "добрия" — на победителя. Когато историята се пише от историк от страната-победителка, тя е добра за силния. Победеният, слабият е "лошият".[48]

Позицията на историческите ревизионисти е спонтанна реакция срещу недоразуменията, пораждани от неизменната склонност на разума да редуцира ирационалните явления до рационалния образ на причинността. Едно от тези недоразумения е неравномерното приписване на такива качества на групата, които са присъщи за морала на индивида. Вината е конкретна истина, съотносима и разбираема единствено и само по отношение на личността и неговата морална система. Да се говори за вина на групата — народи, общества или държави, е логически абсурд, въвеждащ ни винаги в заблуждение. В дадения случай както твърденията на победителите, така и твърденията на победените са еднакво безсмислени. Вината не е присъща на групите. Издигането на една неверна теза в ранг на истина и оперирането с нея в логическата структура на образите в пространството на мисълта е неизменен източник на заблуждения. Вината на групата е ирационална реалност, която не може да служи за основа на каквото и да е причинно описание на историческите явления. Като казваме, че актът на избухването на една война е ирационална същност, ние тихомълком се съгласяваме с твърдени-

ето, че зад това явление се крият безкрайно количество причини. Описание на част от множеството възможни причини е често повод и за тяхното абсолютизиране. Така се ражда заблудата.

След 10.' XI. 1989 г. в България например беше поставен въпросът за вината на бившата компартия и беше поискано официалното представяне за извинение пред обществото от страна на юридическия й правоприемник БСП (партията на социалистите в България). Вината на групата и в този случай е ирационална същност, която не може да има конкретни правни последици. Извинението тук може да има единствено морално значение, което може да изиграе съществена роля за бъдещите отношения на хората. Същият въпрос бе поставен и на германските управници, наследили пораженията и униженията от предишния германски режим. Те се извиниха! Което не им попречи да тласнат отново Германия към фантастични успехи. Никъде по света не е разработван Наказателен кодекс за групите, въпреки очевидния прогрес в системата на международното публично и гражданско право. Наистина действията на една група могат да бъдат в ущърб на интересите на отделни хора от други групи, установени и регламентирани от естествени или произтичащи от закона и морала на личността обстоятелства. Вината на групата е акт, който не може да се санкционира въз основа на конкретно законодателство. По същия начин постановяването правата на групите е правен абсурд, чрез който ние бяхме допуснали същата грешка — свеждане на ирационалните истини или неадекватния техен образ до рационални образи в човешкото мислене.

Възникването на историческия ревизионизъм обаче

има дълбок смисъл в системата на човешкото познание. Търсенето, породено от свободата на словото и мисълта, на всевъзможни причини за ирационалните събития е постоянният двигател на прогреса в историческата наука. Заблудите, произтичащи от абсолютизирането на едни или други причини обаче, винаги водят до парадокси, които ние все още не умеем да преодоляваме.

Възникват въпросите: Може ли от подобна гледна точка да се анализира въпросът и за това, дали наистина съществува зад световната сцена на събитията някаква тайна група от влиятелни и богати хора, които са си поставили за цел чрез една колосална и всеобхватна конспирация да управляват сами света? Дали подготвеният от тях заговор може да предизвика осезаеми за всички нас последици, влияещи непосредствено на нашия личен живот? Дали многобройните организации на финансовите и политическите елити по света могат да действат по модела на Великото тайно братство на масоните, обединявайки усилията на тези хора с цел управляването на света в тяхна лична изгода?

Естествено е да се допусне, че цел да се управлява светът могат да си поставят само личности, които имат голямо богатство и същевременно робуват на страстта да управляват. Зад всяко богатство обаче се крият десетки човешки съдби и преди всичко страдание. Че международният финансов елит се обединява, не ще и съмнение. Например в един справочник на Съюза на международните асоциации намираме съобщение за 25 000 различни международни групи, разпръснати в 200 страни. Коя от тях представлява този прословут елит, защото понятието елит означава преди всичко "малка група хора"? Може ли да си представим, че в

една такава сложна и разклонена система могат да възникнат връзки, които дори се доближават до характера на -едно световно управление от тоталитарен тип? Може ли да се приеме за сериозно твърдението, че установяването на комунистическата диктатура е плод на конспирацията на една малка група комунисти-марксисти, между които Ленин, Сталин и Троцки, и че тази група, подпомагана от други тайни групи в САЩ, Германия и Европа, подготвиха **и** осъществиха най-големия геноцид в историята — повече от 100 000 000 жертви в течение само на 75 години! Отново по отношение на един сложен и необозрим процес се говори за определена причина, абсолютизира се и се довежда до нивото на абсурда нещо, което е плод на безпринципна редукция на ирационални същности до рационал**ните** модели на мисълта. И все пак ролята на малката група конспиратори-комунисти е била твърде важна. Конспиративният елемент има. своя дълбок смисъл в посочените събития. Въпросът е: Може ли да се приеме, че ирационалността, съсредоточена **в** конспиративния елемент на комунистическите революции, е допринесъл съществено за изопачаването на рационалната по своята същност социалистическа идея, сочена от комунистическите идеолози като първопричина? Защо философията на Маркс бе разработена в толкова нетолерантен вид, напомнящ учението на масоните? Защо едни от най-успешните конспирации по света са протекли под решаващото влияние на комунистическите идеи?

Ако комунистическата идеология бъде приложена с толерантни средства, излизащи извън ограничителната рамка на идеята за конспирацията, може ли да се очаква тогава, че тя би била по-приемлива за.

човешкото общество? И изобщо конспирацията е ли тя допустима форма на управление в човешкото общество?

Голяма част от изследователите на съвременното масонство и световната конспирация сочат единодушно, че днес по света има около триста семейства, наследили качествата на старата еврейска фамилия Ротшилд — огромно богатство, съчетано с единственото желание да се управлява света чрез силата на парите. Не всички фамилии обаче са от еврейски произход. Тогава по какво се различава арогантност-та на богатия колумбиец, например, от арогантността и желанията на стария Ротшилд и неговите пет сина? Ако някъде в сложния и пъстър ансамбъл на богатите фамилии по света се зароди идеята за йерархия, която да бъде по подобие на пирамидалната структура на масоните, то защо да не се допусне и появата на конкуриращи структури? Ние всички сме свидетели на хаотичното разпространяване на идеята за властта в обществото, изразена с възникването на множество партии — процес, който обикновено завършва с оформянето на две или няколко големи •политически структури, запълващи изцяло политическото пространство на Страните. Нима не могат да възникнат и други конкуриращи структури в тази сложна и многообразна система на висшите елитни финансови прослойки по света? Едва ли йерархията от един юдей и трима под него, също юдеи, е единствената схема, насърчена от усещанията, породени в разпаленото въображение на някой участник в многобройните елитни групи по света?

Може да се допусне, че тайната на успеха в организацията на световната конспирация се крие във факта, че еврейската традиция в това отношение

предполага висша степен на единство. Ефективното* обединение на усилията на множество богати евреи по света може би се улеснява от широкото прилагане на тайнствеността и прикритостта, съчетани с инстинктивното подчинение на религиозни норми, установени от векове. С това свое единство те успяват да преодолеят конкуренцията на останалите групи в световния финансов елит.

В установяването на някаква форма на световно управление евреите имат пет решаващи предимства: 1) многовековен опит в тайното формиране на управленски структури, създаден и оповестен от уважаван техен патриарх, намесващ в това дело и еврейската религиозна доктрина; 2) относително висок ръст на богатство (процентно евреите са едни от най-богатите хора в света); 3) единство във всяка система, създадена от евреи, крепящо се от спонтанната им любов към техния Бог, зачитане авторитета на прадедите, склонността им към спазване на порядъка и йерархията в организационните структури; 4) трайно установено присъствие в почти всички части на света и неговите разнообразни форми на управление; 5) интерес от страна на другите народи към евреите, защото християнството, най-разпространената религия по света, е всъщност част от еврейската история, а нейният главен пророк Иисус Христос е евреин. Това осигурява трайно духовно присъствие на еврейството в живота на цялото човечество.

Нашата цел е анализ на всички тези особености. Ще се постараем да намерим отговор и на въпроса: Полезна ли е тайната форма на управление на света, наречена Нов световен ред?

За целта ще изложим основите на една нова философска система, която позволява анализа ла този

въпрос от съвременна гледна точка. Това е философията на равновесието, наречена екибрология.

3. 2. ФИЛОСОФИЯ НА РАВНОВЕСИЕТО -ЕКИЛИБРОЛОГИЯ

Резюме: Излагаме една нова философска система, с помощта на която ще се опитаме да обясним следните неща: тайното управление на света, масонството, Новият световен ред, прогноза за съдбата на човечеството, човешкото познание и картината на света, глобалните проблеми на обществото.

* * *

Преди да пристъпим към главната ни цел — излагане същността на екилибрологията, — ще направим опит за класификация на всички философски системи, които имат отношение към категорията на равновесието.

Равновесието е било в центъра на вниманието на почти всички най-главни философски школи по света. Така например в Каббала, тайното знание на евреите, равновесието е асоциирано към една от буквите на еврейската азбука — Айн, дванадесета поред.

Ще се спрем отначало на анализа на това понятие в теистичните философски школи.

Изграждането на дадена философска система (или школа) е възможно единствено въз основа на ясно очертан светоглед, който представлява система от допускания, които, от своя страна, могат да бъдат верни, отчасти верни или напълно погрешни, проверими или непроверими в човешкия опит, формулирани като втвърдения, които ние защищаваме с необходимите за

целта вещина, логика и аргументация. Обикновено резултатът от такъв род интелектуална дейност е изграждането на определен модел на света, който засяга отговорите почти винаги на едни и същи въпроси, предизвикващи постоянния интерес и любопитството на всеки човек: Има ли Бог? Какво е Бог? Какво е човекът? Какъв е смисълът на живота и на морала? Кога ще настъпи краят на човечеството? и т. н.

Изграждането на една философска система е възможно само при определена структура в предположенията, обхващащи съществуването на нещо, което ние смятаме за приоритетно.

Философията не може да бъде изградена въз основа на допускането за несъществуването на нищо.

Съществува убеждението, че различните философски школи могат да бъдат класифицирани въз основа на виждането, което те възприемат тю въпроса за характера на субстанцията на света. Конкретният модел на субстанцията (т. е. на първичната реалност, определяща същността на всичко останало) не може да отговори на всички възникващи въпроси, като например: Дали светът е сътворен или автономен? Дали той е хаотичен, или е подчинен на определен порядък? Дали той е материален или духовно устроен? Освен това всяка философска система е длъжна да вземе отношение и по въпросите: Що е съзнание? Що е човек? Какъв е смисълът на живота? Какво е естеството на човешкото познание? Какъв е смисълът на човешката история? Какъв е смисълът на нравствените закони, на морала и дали те засягат само човека? и т. н.

Първата значителна система във философията, която има отношение към категорията на равновесието,

е теизмът. В тази система субстанция (първична реалност) е живият, личностен Бог, който е безграничен-, триединен, трансцендентен, всезнаещ, пълновластен, иманентен и добър. В такава личност са съсредоточени всички положителни качества на човека, развити до абсолютни размери: пълна свобода (абсолютна свободна воля), благодатен, милостив, добродетелен, (търпелив, справедлив, неизпитващ страст и страдание И т. н. Бог следователно е единственото самостоятелно съществуващо битие, което придава смисъл на равновесието на нещата в заобикалящия ни свят. Интересно е да отбележим, че от главното за тази система допускане, че Бог е личностен, т. е. притежаващ индивидуалност, следва, че към него могат да се предяват изисквания, като наличие на самосъзнание и самоопределение. Мисълта и действията, на Бога имат абсолютен характер. Бог управлява света чрез Универсалните закони на природата и морала, които са всевалидни и абсолютни. Управлението на света чрез закони е високоефективно. Именно наличието на такива закони е едно от доказателствата за съществуването на Бога. Тази форма на управление е еквивалентна на равновесието на света.

Бог, от друга страна, е първопричината на всичко съществуващо. Бидейки абсолютно духовно битие, той сам не се нуждае от причина. В системата на Духа причината няма смисъл. Материалното съществуване изисква наличие на причина. Ако ние, допуснем, че всичко, което съществува, има своя причина, то тогава възниква въпросът: Каква е причината на съществуващия свят като цяло? Какво може да се намира

извън материалния свят, който ние всички единодушно (дори в хор с отявлените материалисти) приемаме като материална същност? Това може да бъде само нема-

териален свят, духовна реалност, в който няма причини, а има само свобода и който поради това сам не се нуждае извън, него да има по-висша причина. Висшата причинност е безпричинността. От такава точка би следвало да се приеме, че отричането на съществуването на Бога е логическо противоречие. Ако ние се съмняваме в съществуването на Бога, то ние естествено бихме достигнали и до идеята за съмнение относно нашето собствено съществуване. Но самият факт на съмнението в едното и другото съждение вече предполага съществуването. Съмнявам се — значи съществувам!

Едно друго доказателство за съществуването на Бога е наличието На йерархия в съвършенството на човешкото битие. Някои от нас са по-силни, по-красиви, по-умни. Други боледуват, страдат и се измъчват в несъвършените си телесни форми. Така се стига до идеята за абсолютизирането на някои човешки качества и отделянето им в общите схеми на философията. Например идеята за абсолютния разум е поставила начало на множество философски школи. Абсолютната свободна воля и абсолютността на морала са неизменни философски идеи, допълващи или пораждащи едни или други философски системи. Общото във всички тези разнообразни явления е фактът, че както материалното битие, така и абсолютното битие на Духа са достъпни за човешката логика и познание.

Например наличието на йерархия в съвършенството на човешкото битие може да послужи като основа за изграждането на своеобразна философска школа, в която се застъпва идеята, че Бог проявява своята същност чрез съвършените измежду нас. Тази именно идея е залегнала в основата на една нова масонска философска система - теософията, създадена и раз-

пространявана от руската пророчица Е. Блаватска. Богове могат да се открият измежду живите хора. Съвършенството е това, което обединява хората й Бога, твърдят теософите. Българската масонка Людмила Живкова например създаде организация, която си постави за цел да обожести качествата на големия руски художник Николай Рьорих. Тя стана инициатор и за създаването на училище за даровити деца със същата цел.

Чрез приведените малко по-горе няколко твърдения и логически умозаключения може да се установи и наличието на два основни типа човешки интелект, обособяващ своеобразна йерархия в системата на човешкото мислене: механичен интелект — т.е. човешки разум, оперираща предимно с достъпните за сетивата ни факти, произтичащи от материалното битие, и морален интелект — т.е. човешки разум, отдаващ предпочитание на духовната сфера на битието, в което се проявяват категориите на Свободата, Любовта, Морала, Хармонията, Равновесието и др. Формирането на единия или другия тип интелект изисква особен тип култура. Тази класификация е удобна и ние ще се възползваме от нея и занапред в нашето изложение. Логическата и математическата култура на механичния интелект обуславят специфично отношение към обектите на материалното битие, като в него изобилстват противоречията, парадоксите, заблудата. Този интелект е конструктивен само до рпределени граници. За да илюстрираме по-добре това твърдение, ще си послужим с един пример. Нека си представим две различни множества от хора -едното е съставено предимно от личности с механичен интелект, а другото - съставено предимно от личности с морален интелект, т.е. това са хора, които държат

повече на Любовта, Морала, Хармонията, Равновесието и Свободата. Въпросът е: в коя от тези две групи ще възникнат по-конструктивни взаимоотношения? Отговорът е: в групата на хората с моралния интелект! За мнозина това би изглеждало странно, защото строгата логика, високата степен на подреденост на нещата и знанията, към което обикновено се стреми механичният интелект, са залог за по-добра организация на взаимовръзките вътре в самата общност. Оказва се обаче, че не е така. Например има нации, които при тестуване показват високи резултати по отношение на параметрите на механичния интелект, но такива нации като правило са неспособни да изградят културно, благоденстващо и хармонично общество. Този факт се дължи на обстоятелството, че механичният интелект се ограничава само в рамките на високата степен на определеност на нещата в природата и обществото, което всъщност е израз на простота и понижена степен на информационната мощ, съсредоточена в него. Механичен интелект притежават технократите, инженерно мислещата интелигенция, хората с висока компютърна култура и др. Неправилно е схващането, че технократи могат да внесат ред в обществото, като застанат на висши ръководни постове. Технократът няма усет към случайностите, който играят конструктивна роля в сложни системи като обществото. Такова качество обладава моралният интелект, което е по-съвършената форма на равновесие в човешкото мислене, тъй като той оперира с по-мощния в информационно отношение кръг на конструктивната ирационалност, агрерираща спонтанно пораждащия се порядък в сложно устроените системи. Затова законите на морала са по-всеобхватни, по-универсални и с по-голяма

тежест в цялостната същност на света като система. Ако ние приемем, че единствената и абсолютна основа на света е принципът на детерминизма (т.е. на причинно-следствените отношения), че той е най-общият закон на мирознанието, ние никога не бихме могли да обясним например човешката свободна воля. Причинността е обичайното поле на действие за традиционната рационалност. Неправилно е обаче схващането, че актът на творчеството и конструктивността е възможен само чрез рационални действия, оперирящи единствено с формите на причинността. Както ще видим малко по-късно, в случайността се разкрива една много по-дълбока същност в посока на конструктивността, което ни кара да мислим, че Божественият замисъл за природата е съсредоточен най-вече в причудливите съчетания на конструктивната ирационалност, т.е. онази, която може; да се съчетае с категориите на Разума. Конструктивната ирационалност е градивност, за която няма видима і причина. Тя се проявява в обозримия за Разума акт ! на спонтанността. Там, където се проявява спонтанността, имаме и дух, защото в спонтанността няма видима причина. Чрез спонтанността Духът е нався-къде в материалния свят. Безпричинността не е само качество на духовното битие. Тя се проявява в спонтанността, която е неотменно свойство и на материалното битие. Чрез това свойство съвършенството прониква в материалната организация на света, създавайки причудливите съчетания на вечно проявяващите |се разнообразни форми на Равновесието. Така Духът и Материята са обречени на съвместно съжителство чрез безкрайните проявления на конструктивната ирационалност. Е Тези съображения ни дават основание да твърдим,

че фактът на съществуването на закони на природата, достъпни за осъзнаване със средствата на механичния интелект, е логическо (макар и не директно) доказателство за съществуването на Бога. Но светът би бил изключително нестабилен, далеч от всякакво Равновесие, ако в момента на нашия собствен избор например, израз на действието на конструктивната ирационалност, съсредоточена в свободната ни воля, за миг не се съсредоточава в нас безкрайната информация, съдържаща се в историята на цялата Вселена и започваща отново с този избор (Кант).

Затова ние трябва да свикнем с мисълта, че не всичко на този свят живее по закона на причинността. И именно в редките и изключителни по своята същност просветления, обусловени от нарушенията на този неумолим закон, се ражда Божието съвършенство, съсредоточено в Морала, Свободата, Любовта, равновесието и Спонтанността. Именно това е важният закон на Вселената, който обуславя образното представяне чрез понятията на мисълта ни на категории като Бог, Дух, Духовна природа, Морал, и т.н. Ние, хората, сме рожби на онзи безпричинен свят, който поражда световното равновесие, изграждащ своята конкретна структура както чрез разнообразните проявления на причинността, така и чрез Многобройните форми на конструктивната ирационалност, съсредоточени най-вече в Морала, Любовта, Сводобата, Хармонията и Спонтанността. Така фактът, че ние сме свободни и имаме свободна воля и че можем да разберем законите на природата, се превръща в убедително доказателство в полза на съществуването на Бога.

Човешкото мислене обаче е по-приспособено да възприема света чрез каноните на механичния инте-

лект, който търси основания в причинността. Затова на хората е трудно да възприемат такъв тип доказателства за съществуването на Бога. Те могат да сторят това само чрез Вярата. Търсенето на аргументи от позицията на механичния интелект е предварително обречено на неуспех дело, нямащо никаква стойност. Чрез Вярата човек разширява неимоверно кръга, на своя опит. Вярата в Бога не е само духовна енергия, облекчаваща страданието в психическата ни природа, но тя дава и импулс за знание, което, ако се използва системно и от всички, създава условия за подобряване на собствения ни живот.

Наличието на морални закони е показателно, че не цялата ирационалност в света е лишена от конструктивност. Абсолютизирането на ирационалността като деструктивност, интерпретирането на случайността единствено като незнание, като форма само на хаоса и разрушението е свойство, присъщо на механичния интелект. Божествената природа, Духът, нематериалното, за които ние имаме винаги само идея, са съсредоточени именно в онези части на материалното битие, където се срещат в неповторима хармония конструктивната ирационалност и мислещият по модела на механичния интелект човек, проявявайки своеобразното си съчетание в неговата свободна воля, в моралните закони, в идеята за Бога и във всички онези неща, които ние накратко определихме като морален интелект. Няма и не може да има ясна разграничителна граница между рационалното и ирационалното. Общите допирни точки между тези две на пръв поглед напълно противоположни категории пораждат съвършенството на света, изразено в Равновесието, Хармонията, Свободата, Любовта, Спонтанността и Морала. Духът присъства в матери-

алното битие винаги и навсякъде чрез многобройните проявления на конструктивната ирационалност, отваряща простор за трайните форми на Съвършенството.

Някои мислят, че животът не може да има смисъл, ако ние го интерпретираме като дълга поредица от случайни събития. Отговорът от застъпваната тук гледна точка е, че крайният резултат на всяка достатъчно дълга поредица от конструктивни случайности е сложност, произходът на която е необяснима по принцип от гледната точка на механичния интелект.

Безпричинната същност на конструктивната ирационалност има и един друг много важен аспект. В Библията можем да открием следното много интересно твърдение: Бог е сътворил космоса ex nihilo (от нищото). Следователно Бог не е източникът на космоса в смисъл, че не го е направил от себе си или, от нещо друго, което той е притежавал като първичен изходен материал. Сътворението на света е безпричинен акт на възникване от нищото, вследствие на което Бог е в състояние да действа върху материалното битие чрез еднородни, универсални, естествени закони в една затворена система.

Това твърдение в Библията поразително се съгласува с едно важно свойство на видимата Вселена -плоскостта, т.е. нейната неразличимост в глобалните и мащаби от плоското евклидово пространство. Знаем от общата теория на относителността, че всяко материално тяло предизвиква изкривяване на пространството, което е вече съществено отличие от свойствата на идеално плоското, лишено от влиянието на каквато и да е материя, евклидово пространство. Вселената като цяло е едно плоско многообразие, в което отрицателното изкривяване, предизвикано от енергиите, точно се компенсира от положителното изкри-

вяване, предизвикано от веществените форми на материята. Може да се приеме, че Бог е сътворил света по единствения възможен начин (всички други начини представляват едно огромно многообразие). Вселената е еднообразие от естествени причини в една ограничена система, които в своята съвкупност се свеждат до нищото. Свойството плоскост на Вселе-

ната е всъщност израз на нищото, което е тъждествено на безпричинността в акта на нейното появяване. Само по този начин Вселената може да се подчинява на определен порядък, който не предизвиква объркване и неяснота в нашето познание за него. Защото само един свят, който в реалните си измерения е плосък и следователно безпричинен, може да бъде винаги в състояние на равновесие, като израз на Вечния и безметежен покой на нищото. Твърдението на материалистите, че материята и нейните закони съществуват вечно, е една мъглява декларация, която не може да обясни задоволително всички тези фактори. Безжизненият куп материя, лишен от закони и спонтанност, също може да има статут на вечно съществуваща същност. Но това не се случва! Защо?

Системата на света е отворена към Морала, Свободата и Любовта, което означава, че тя не е програмирана по каноните на механичния интелект. Бог се включва непрекъснато в развиващия се модел на Постоянна активност на Вселената посредством механизмите на конструктивната ирационалност, канонизирани в човешкото съзнание чрез категориите на Морала, Свободата, Любовта, Хармонията, Равновесието и др. Процесът на действие в света е отворен за спонтанния механизъм на преустройството, което винаги достига до съвършените форми на сложността,

проявяваща се като живот, разум, съзнание и т.н. Един безжизнен и вечно съществуващ куп от материя никога не би могъл да породи съвършенство от типа на живота. Затова и в твърдението, че хората са сътворени по Божий образ и подобие, притежаващи неповторима индивидуалност, разум, интелигентност, нравственост, способност за творчество и др., е едно дълбокосмислено и далеч по-убедително твърдение, отколкото твърдението на материалистите, че хората са "сложни машини", представляващи своеобразно взаимоотношение между химически и физически свойства, които ние все още не разбираме достатъчно добре.

Всеки човек, който съществува, има свой образ, индивидуалност, характерни черти. Ако Бог съществува, той трябва да има свой образ, своя специфична същност, достъпна или не за сетивното познание на човека. Самият факт, че ние, които се опитваме да осъзнаем Бога, притежаваме индивидуалност, вече предопределя и начина, по който бихме могли да очакваме решението на този въпрос. И съвсем естествено е всяка религия, приемаща съществуването на Бога, да дава своя визуална, емоционална или интуитивна интерпретация на Божия лик, която винаги ще напомня за нещата от нашето собствено битие.

Едно голямо предимство и източник на неизчерпаема духовна енергия във философията на теизма е свързано с дейността и личността на Исус Христос, въплъщаващ всички черти на личностния жив Бог, определени в измеренията и мащабите на човешкото битие. Всемогъщият и Единен Бог е също така може би най-плодотворната представа в историята на човечеството, пътят на една висока култура, в която възниква системата на науката, основаваща се на

идеята, че природата се подчинява на прости и познаваеми закони, с помощта на които по логически път могат да се изведат всички останали неща. Съгласно това схващане Бог е рационален и затова сътворената от него Вселена е рационално устроена, подредена и следователно познаваема.

Колкото и да е примамлива идеята за рационалното устройство на Вселената, дължащо се най-вече на комфорта, който ни дава детерминираният строго определен ред на нещата в природата, в тях се оказва,
че няма никакво място за равновесието. Равновесието се приемало като естествен резултат от строгия порядък, царящ във Вселената. Развитието на класическата наука термодинамика обаче разкрива една интересна закономерност, според която строгият ред е несъвместим с равновесието. Според законите на тази наука равновесие в природата може да се достигне само в състояние на пълен безпорядък (хаос). Това е известният втори закон на термодинамиката. В това, което следва, ще покажем как това просто съображение, съчетано с идеята за равновесието, промени радикално идеята за рационалното устройство на Вселената, застъпвана от теистичната философия.

Докато в теизма равновесието на света се разглежда като неотменно свойство, обусловено от Бога и произтичащо от неговите воля и действие, в матери-
алистическите философски системи то вече се разглежда като обвързано с вътрешните, присъщи на света, характеристики, придаващи му различна роля, значение и място в световната картина.

Материалистическата философия, често наричана от някои западни философи просто реализъм, достига най-далеч в редуцирането на ролята на Бога във

Вселената. В реализма Бог загубва смисъла на обективно съществуваща същност. Вселената от такава гледна точка се разглежда като гигантски механизъм от материя, който хората възприемат и описват чрез своя разум. Разумът е следствие от активността на физическото съществуване и функциониране на материята. От друга страна, разумът се разглежда и като единствен критерий на истината.

Идеята за Бога някои реалисти смятат за теоретична постановка, която представлява или ненужна хипотеза, или истина с нищожна практическа стойност. Някои реалисти възприемат Бога само като първопричина, която впоследствие няма никакво отношение към събитията, протичащи в собственото му творение.

Постепенно обаче идеята за първоначалната роля на Бога като Творец на всичко съществуващо прелива в друга идея, съгласно която материята съществува вечно, а разумът възниква в нейната естествена еволюция като вторично, без особено значение за общата и същност явление. Нещото не може да произлиза от нищото, както се твърди в Библията. Нещото винаги съществува и това не е някакъв транс-цендентен Бог, Творец, а материята в космоса. Може и под различни форми, но материята е съществувала винаги, твърдят реалистите.

В гносеологичен план реалистите приемат, че единството на света е една рационално достъпна истина. Това предполага по необходимост съществуването на външна за познаващия разум обективна реалност, която има определени свойства, независимо от това, дали се наблюдават от някого. Всяка теория в човешкото познание в крайна сметка трябва да описва обективните свойства на нещата сами по себе си, а не само нашите наблюдения за тях. В човешкото позна-

ние следователно няма място за неясноти, неопределеност, нееднозначност, а още по-малко за вяра в някакви недостижими за разума свойства от типа на Бог, спонтанност, случайност; Дух, духовна реалност, реалност, недостъпна за познание.

Възникването на квантовата механика създаде съвсем нова насока в човешкото виждане по този въпрос. Вероятностната интерпретация на квантово-механичните обекти съвсем не изглеждаше само като временен недостиг на информацията по отношение на квантовите явления и процеси. Оказва се, че извън акта на измерването квантовите обекти е възможно и да не притежават определени характеристики, факт, който следва автоматически от тяхната принципно вероятностна интерпретация, произтичаща от анализа на опитните данни. Според нея състоянието на една квантова система между две наблюдения или тогава, когато върху системата не се извършва измерване, не може да бъде предмет на разглеждане в рамките на рационалното знание. Следователно от такава гледна точка фактът на съществуване на квантовите обекти между две отделни измервания не се свежда до пределна за разума яснота, за каквато пледират реалистите, а е въпрос чисто и просто на вяра, защото тези обекти никога не могат да бъдат констатирани чрез напълно определими от познанието критерии (наречени от реалистите "скрити параметри"). Такъв факт е непроверим в опита и затова може да бъде обект единствено и само на вярата. Следователно в квантовата механика съществуването на външна, обективна реалност, която има определени свойства, независимо от наблюдението и измерването може да бъде само обект на вяра. Такова твърдение е в пълно противоречие с основни за философията на реализма положения.

Тогава, ако съществени части от обективната реалност се представят в нашето познание единствено като следствие на случайността, изразена чрез понятието вероятност, възниква въпросът каква е ролята на случайността в световната картина? Не повтарят ли реалистите същата грешка, която допускаха навремето привържениците на идеята за рационално устроената от Бога Вселена? Вселената не може да бъде една всеобхватна, безпределно ясна и определена в нормите на рационалното мислене картина, защото това е в крайна сметка тъждествено на модела на Вселената, наречен "часовников механизъм". Строго подредената система, подчинена на напълно определими в познанието съвкупности от причинноследствени отношения и взаимовръзки, е принципно неустойчива.. Идеите на реализма за рационалното устройство на света са несъстоятелни от гледна точка на една много по-важна категория в световната картина — Равновесието. Възникването на необходимостта да признаем отделната същност на случайността в квантовите явления е показателен факт за съществената роля на равновесието и това има конкретно отражение върху нещата и проблемите на човешкото познание.

От гледна точка на Равновесието в света твърдението на реалистите, че в природата всъщност няма истински случайности, че вероятностите и статистическите закономерности се налагат в познанието благодарение на обективния недостиг на информация за процесите, е несъстоятелно. В съвременната наука има вече убедителни факти, които опровергават идеята, че зад всяка случайност се крият множество фактори, наречени "скрити параметри, променливи

или степени на свобода", които съдържат огромно, но крайно количество информация за същността на тези процеси. Дори твърдения от типа, че с помощта на най-мощните компютри може да се компенсира само незначителна част от недостигащата информация, не могат да оправдаят модела на Вселената, представящ я като своеобразна машина, подобна на часовников механизъм, която може да бъде разбрана, ако се открият вечно действащите в нея детерминистични и достъпни за познанието закони.

В древна Гърция например философът Аристотел е допускал, че космосът може да се разглежда като жив организъм, притежаващ своеобразна свободна воля. Една машина не може да има свободна воля и затова дълго време се е смятало, че това е единствеата алтернатива на идеята за детерминирания характер на Вселената като система.

Оказва се обаче, че идеята за равновесието има много по-дълбоки основания при осмислянето на световната картина и това се дължи на факти, идващи от такива области в съвременната наука, който са развити едва в последните няколко десетилетия.

Подобно обстоятелство засяга и проблема за същността на биологическите системи. Дали организмите могат да се разглеждат като своеобразни автомати, чиято същност се свежда до модела "часовников механизъм", или това е принципно различна организация, която има специфика, подчиняваща се по-скоро на законите на Равновесието. Ние сега ще покажем, че представата за конструктивната ирационалност може да промени радикално нашето виждане за различията в посочените две организации (биологически организъм и часовников механизъм) както и да свърже тази плодотворна идея с категорията на Равновесието.

18. Световната конспирация

Някои учени мислят, че идеите, възникнали в квантовата механика, не променят толкова съществено естеството на спора за отделената същност на случайността в световната картина. Оценките за събитията въз основа на вероятностно формулирани закони, твърдят те, са толкова детерминистични по своята същност, колкото и детерминираните закони, определящи същността . на класическата механика. В този смисъл машинният инженер, проектирал някаква машина въз основа на законите на механиката, които са детерминирани, е също толкова уверен, че тя ще заработи, колкото и управителят на някое казино за хазартни игри е уверен, че той ще спечели, ако стратегията му за печалба в хазарта се определя от по-вероятните възможности в тези игри (такава е например стратегията на банката при играта на рулетка). По същия начин и за квантовата механика, независимо от формулираните в нея съотношения за неопределеност на Хайзенберг, налагащи съществени ограничения върху възможностите ни за познание, може да се приеме, че тази наука принадлежи към категорията на детерминистичните теории. Горепосоченият пример недвусмислено показва, че квантовите явления в крайна сметка имат своеобразна детерминираност, която опровергава в известен смисъл възраженията, отправени по-горе към философията на реализма.

Нещата обаче напълно се променят, когато привлечем фактите и съображенията, идващи от съвременни области на науката, като синергетика, теория на хаоса, теория на дисипативните структури, самоорганизация на системите и т. н. Оказва се, че в някои системи могат да възникнат състояния на хаос, които правят невъзможни каквито и да са предсказания на тяхното поведение. Такива състояния са принципно

непредсказуеми. Те могат да възникват навсякъде: от състоянието на първична сингулярност на Вселената до човешкия организъм.

Хаотичното поведение на системите се отличава с това, че дори най-малките промени и грешки в отчитането на факторите при нашите наблюдения над тях те растат с неимоверна скорост и твърде бързо придобиват неконтролируем характер. Това прави принципно Невъзможна задачата за изчисляването и описанието на тези системи с помощта на детерминистични или дори вероятностни методи и теории. Незнанието в този случай се определя от игнорирането на безкрайно количество информация, която прави несъстоятелна идеята за скритите параметри и тъй като хаотичните състояния във Вселената са безкрайно количество, следва, че и самата система, определяща нейната същност като цяло, е далеч от модела "часовников механизъм" и може да е много по-близка до модела "жив организъм". Принципната непредсказуемост на нещата в нея определят наличието на различни възможни изходни положения, отговарящи в известен смисъл на това, което ние наричаме "свободна воля". Разлика обаче има и тя е съществена. Наличието на принципна непредсказуемост, основана на незнанието на безкрайно количество информация, от една страна, означава, че случайността има отделна, специфична роля в световната картина. Тя не е резултат от незнанието или принципното безсилие на човешкия разум да вникне в нещата на реалността. От друга страна, този факт показва, че във Вселената могат и дори трябва да съществуват и закони, аналогични на моралните и Нравствените закони при човека, които да управляват нейната специфична "свободна воля". Такива закони

са законът за равновесието, законът за принципната невъзможност на абсолютния хаос и законът за доминиращата роля на конструктивната случайност в природата.

Първият закон — това е законът за равновесието. Той произтича от едно просто съображение: ако светът като цяло би бил една неравновесна система, то измененията в него биха настъпвали твърде бързо, хаотично и постоянно. Всички факти, който познаваме за видимата Вселена, показват, че Вселената в своите локални измерения притежава относително висока стабилност. Движенията, които извършват телата в нея, не са предизвикани от постоянното напрежение на хаотично действащите в нея сили, характерно за нестабилното състояние. Движенията на телата са по-скоро израз на хармонията и равновесието, царящи в системата на света, отколкото израз на противоречията, както твърдят диалектиците. Светът като цяло е стабилен и равновесен. Явленията на хаос и катастрофи са истинска рядкост. Бихме отбелязали, че такива са явленията на избухването на свръхнови звезди, една своеобразна космическа катастрофа, която е толкова рядко събитие на общия фон на милиардите звезди по небето, че неговото възникване предизвиква всеобщ интерес сред астрономите.

Вторият закон е законът за принципната невъзможност на състоянието, определено като "абсолютен хаос". Той произтича от следното съображение: някои могат неправилно да предположат, че квантовата недетерминираност, породена от "съотношенията за неопределеност", изразена в принципно статистическата, вероятностна природа на квантовите явления, комбинирана с хаоса в детерминирани системи, усилва до невъобразими граници непредсказуемостта на

Нещата във Вселената. Оказва се обаче, че така нареченият "квантов хаос" (т. е. явленията на хаос в квантови системи) има много интересен характер, Всички наблюдения над тези състояния показват следния резултат: първо, квантовият хаос е едно много по-рядко явление, отколкото хаоса в детерминираните макросистеми. Второ, квантовият хаос има много по-умерен характер от детерминистичния хаос, ри което той определено не води до такива невероятно бързи промени в състоянието на нещата, което се наблюдава в детерминираните макросистеми. Трето, голямо количество детерминирани системи, които са хаотични на класическото макрониво, изгубват хаотичността си, когато се квантуват. Четвърто, по-задълбочените изследвания върху квантовия хаос карат много учени да допускат, че квантовият хаос въобще не съществува като такъв. Това означава, че хаотизирането на квантовото ниво е, може би, невъзможно Во принцип.

Квантовите закони обаче са тези, които определят същността на фундаменталната структура на материята. Слабата или почти никаква хаотичност на квантовите системи показва, че в основанията на света съществува своеобразна "Памет", която прави невъзможно състоянието на абсолютен хаос в тях, т. е, на хаос, който изтрива цялата предишна информация за системата. Това още означава, че в квантовите системи съществува своеобразна "спойка" между съставните им елементи, която допълва обичайните механизми на взаимодействията. Всяка система, която започва своето структурно оформяне на висшите си нива на организация от някои от квантовите нива в устройството на материята, не може да не запазва под някаква форма тази допълнителна "спойка", излиза-

ща извън рамките на обичайните, физически взаимодействия. Такива са например биологическите организми. В тези системи единството не може да бъде обяснено по принцип само въз основа на физическата картина на взаимодействията и силите действащи на фундаментално ниво. Затова между елементите на биологическата система могат да се открият необичайни форми на връзки и влияния, които излизат извън обичайните ни представи, изградени въз основа на законите на физическите взаимодействия. Именно тази допълнителна "спойка", произтичаща от своеобразната същност на квантовите закони, обуславя необичайната устойчивост на тези системи. Всеки един от нас е забелязал колко крехки и чупливи са системите, построени по модела на "часовниковия механизъм". Те бързо се разпадат и при незначителен удар, загубвайки необратимо своята организационна структура и функции. Това е така, защото тяхното системно единство е изградено въз основа на механичния принцип. Дори и дума за сравнение не може да става с "жилавостта" на биологичните системи, е тяхната удивителна устойчивост на външни въздействия. Като че ли между съставните елементи на биологичните системи съществуват невидими нишки на някаква непозната сила, която осигурява тяхната висока степен на стабилност. Равновесието на тези системи, както и равновесието на света, се дължи именно на действието на такива невидими "спойващи сили", които произтичат от това, което нарекохме конструктивна ирационалност, както и на свойството "памет", т. е. на невъзможността на състоянието, "абсолютен хаос". Следователно във всички хаотични състояния на материята, включително и в първичната сингулярност винаги съществуват

форми на запазване на съществената информация за света (свойството "памет"). Това означава, че конструктивността в отношенията между материалните

Компоненти и обекти във всички по-горни структурни нива на Вселената е обезпечена от ниската (или никаквата) степен на хаотичност на квантовите системи и законите, управляващи нещата в най-ниското ниво на нейната организация. Тази конструктивност се реализира най-ве-че в разнообразните форми на конструктивната ирационалност, която произтича от високата степен на табилност и равновесие, характерна за квантовите системи и техните компоненти. Именно това прави възможно появата дори на такива сложни структури като биологическите организми и разума в по-висшите нива на (Вселената, притежаващи висока степен на стабилност и равновесие. Допълнителната сила, която се обуславя от конструктивната ирационалност, създава възможността За съчетаването на сложността и стабилността, което е парадоксално от гледна точка на втория закон на класическата термодинамика.

От тези съображения може лесно да се стигне до формулировката и на третия закон. Това е законът за доминиращата роля на конструктивната ирационалност (конструктивната случайност, неопределеност и т. н.) в природата. Според този закон светът е в равновесие благодарение на съществуването на различни типове случайност. Съществуват случайности, които предизвикват разрушение, хаос, катастрофа. Съществуват обаче и такива случайности, които дават във времето и пространството тласък в нова посока на конструктивността в световните процеси. Конструктивната случайност е безпричинно събитие, което само по себе си става причина за нови явления, проявяващи се в спонтанността и самоорганизацията. От-

критието на тези явления опровергава старото схващане за ролята на случайните събития, в които древните гърци виждаха само тяхната деструктивна роля. Спонтанно възникващия ред в природата има много по-високо качество, степен на сложност и по-голяма информационна мощ, отколкото реда, породен от ясната и определена същност на причинно-следствените отношения и взаимовръзки. Наблюдаваният ред. и хармония в природата е своеобразна смес от детерминиран и спонтанен порядък. Равновесието на света се дължи най-вече на балансиращата и компенсираща роля на случайните събития с конструктивен характер, надвишаващи значително обема на деструктивните случайности. Гъвкавостта и устойчивостта на сложните структури в световната картина се дължат преди всичко на преобладаващата роля на конструктивната случайност в тях. Те се достигат чрез повишената роля на закона, регламентиращ взаимоотношенията между съставните и елементи в рамките на общата конструктивност. Законът в сложната система не е идентичен на някаква програма, алгоритъм или логически формални правила и норми, налагащи активност по канона на ясно изразената причинно-следствена структура в отношенията между компонентите й. Законът, в този случай улеснява разгръщането на механизмите на спонтанно възникващия ред, в който преобладаваща роля има конструктивната случайност. Само по този начин сложността устоява срещу неумолимото действие на втория закон на термодинамиката — закона на ентропията. Колкото една структура е по-наситена с неформално установени връзки и отношения (т. е. основаващи се на конструктивната случайност), толкова тя е по-гъвкава и по-устойчива. Биологическата организация например

е максимална освободена от влиянието на деструктивната случайност. Биологичният закон обаче, не е програма, нито алгоритъм, който строго следва, стъп-
ка по стъпка, организационната целесъобразност на някакъв формален ред, основан на ясна и точна причинно-следствена система от връзки.

Основното твърдение на екилибрологията е, че случайностите имат определен смисъл във формирането на световната структура. Твърдението на нихилистите за загубването на смисъла на нещата и техните взаимоотношения при наличието на случайности, пораждащи спонтанни форми на порядък, отпада с твърдението, че отделената същност на случайността в битието е свързана с условието за равновесие. Ако приемем за вярно твърдението на материалистите, че случайността е израз само на човешкото незнание, ние автоматически постулираме един неравновесен, неустойчив свят. Детерминираният ред е във висша степен неустойчив. Това е факт, известен от физиката. Такъв ред напомня наредена висока кула от кубчета, която всеки момент може да се сгромоляса от най-лек страничен тласък. Но ако между кубчетата действа невидимата "спойваща" сила на конструктивната ирационалност, то системата
, придобива характера на една своеобразна, различна от механистичния модел устойчивост. Светът като неустойчива цялост е парадоксален. В него трябва да има ясно обособени области, формирани от спонтанно възникващ ред, гъвкавите форми на който компенсират разрушителните сили, заложени в детер-
миниранастта. Конструктивната случайност е буферната зона за проникване и смекчаване на излишната
енергия, натрупана от напреженията и предизвикател-
ствата на детерминираността в световната структура.

Равновесието е винаги ирационална същност, в която смисълът на съществуването не се загубва в неясната картина на причинността. Уникалността на съчетанието на спонтанността и детерминираността, в чиито механизми ясно прозира и ирационалността, отваря вратата за нов тип рационално осмисляне на световния порядък, отличен от причинността.

Главният критерий на равновесието е съвършенството. Негови форми са хармонията, свободата, красотата, както и необозримата от гледна точка на рационалното мислене организация. Несъвършенството е качество на многобройните форми на нарушено равновесие, в които в недопустими размери преобладават или детерминираният порядък, или механизмите на случайностите с деструктивен характер.

Следователно, може да се каже, че равновесието е винаги насочваща мисълта ни тенденция, която може да отстрани до голяма степен неудобствата, произтичащи от ирационалната природа на конструктивната случайност.

Възникването на живота, на съзнанието и човешкото мислене в системата на Вселената е критерий на съвършенството, свързан с равновесието в нейната структура. Конструктивната случайност поражда по-високо качество на реда, правейки възможна появата дори на такива сложни организираности, каквито са биологическите организми, човекът и неговият разум. Строго детерминираната система на порядък е с ограничени възможности за установяването на качествен ред. Разграничителната граница между тях не би съществувала, ако в равновесието на света не се намесваха и механизмите на напълно непредсказуемия хаос. Както смислената същност на множеството на реалните числа е осигурена от наличието на ира-

ционалните числа, така и равновесието на света се осъществява чрез комбинация от ред и непредсказуем хаос, имащ подчертано ирационален характер. Поотделно тези същности запазват ирационалната си природа, но в съчетание те дават качествено нова картина, поддаваща се на рационално осмисляне и анализ чрез категорията на равновесието. Или с други думи, както съчетанието между рационалните и ирационалните числа в математиката ни дава смислената картина на реалните числа, така и съчетанието между рационалната същност на причинността, обуславяща детерминирания ред и ирационалната същност на хаоса, възникващ в макросистемите, ни дава смислената картина на равновесието на света.

Възприемането на идеята за отделената същност на конструктивната ирационалност и нейната връзка с категорията на равновесието има сериозни последици във философията и теорията на познанието. На първо място трябва да посочим, че такава идея за равновесието променя традиционните схващания за естеството на противоречията в битието. Класическото виждане за характера на противоречията беше централно ядро във философията на диалектическия материализъм. Тази философска система се възприемаше като революционна теория, която достигаше целите си чрез анализ на противоречията, водещи винаги до унищожението на цели системи, на структури, на реално съществуващи неща в битието. Антагонизмът и вечното напрежение, породени от неизбежния механизъм на конфликтите в сложните материални структури, се абсолютизираха в техния най-лош вариант и това се сочеше като вечен източник на развитието на нещата в природата и обществото. Абсолютизирането на конфликтността, която води

към революционни изменения, предполага обаче доминиране на деструктивната случайност, което автоматически налага идеята за отстраняване действието на цялата категория на случайностите, в това число и на конструктивните, в последващите акта на революционните промени периоди.

От гледна точка на екилибрологията в основата на света стои не еволюцията, породена от деструктивни противоречия (т. е. деструктивни случайности), предизвикващи физическото унищожение на някоя от участващите в конфликта страни, както се приема в диалектическата философията по-скоро това е еволюцията, породена от запазването на противоборстващите страни като система под формата на нововъзникващо между тях равновесие. Именно този вариант на изход от конфликтните ситуации в световната структура е доминиращият фон, върху който се проявяват и отделните острови на деструктивната конфликтност, които философията на диалектическия материализъм поставя в центъра на своето внимание. Системата на екилибрологичната конфликтност е много по-широка и по-всеобхватна от системата на "революционната" конфликтност, за която пледира диалектическият материализъм, и която води неизбежно до изчезването на едната и неизбежната доминация на другата страна, участващи в конфликта. Например в такъв диалектически модел на конфликтността се появиха и оформиха непримиримите философски школи на материализма и идеализма. Във всяка една от тях конфликтът между духовното и материалното начало в битието придобиваше характера на пълно отстраняване на едната от страните, участващи в спора. Много философи днес възприемат идеята, че ползата от тази непримирима

конфликтност е малка и предлагат да се разгледа един по-смекчен вариант на взаимоотношения между тези две същности (материя и дух), например в смисъла на тяхното съчетание в живота. Така възниква по-близката до характера на екилибрологичната конфликтност философия на живота. Съществуват предложения и за разнообразяването на участващите в тази екилибрологична конфликтност отношения (т. е. и на такива, които не са тъждествени само на духовното, на материалното или на тяхното съчетание в живота взаимоотношения).

Запазването на участващите в конфликта страни като система изисква реалното разгръщане на тяхното спонтанно проявление в новото равновесие, което е в пълна противоположност на строго детерминирания ход на нещата, породени от абсолютната доминация на единия от участниците.

От такава гледна точка историята, както и всеки друг сложен процес, не може да се разглежда в контекста на някаква причинност по принцип. Така например историческият материализъм, един важен елемент в системата на диалектическия материализъм, обясняваше историята и историческите процеси, свеждайки ги до строго детерминирания характер на социално-класовата конфликтност. Вярно е, че тази конфликтност създава определена система в причинния характер на историческия процес, но общата картина не може да бъде сведена до някаква крайна съвкупност от причини. Реалният исторически процес не е линейно наслояване на различни по своя характер причинности, защото в неговата същност се намесват и множеството механизми на конструктивната случайност. Такъв процес е по-скоро принципиално непредсказуем от гледна точка на историята

на конкретната причинност, породена от деструктивното противоборство, което дава простор на детерминираното разгръщане на една или на краен брой причинности. Такова схващане за историята следователно е една заблуда, в която явно прозира неразбирането за отделената същност на конструктивната случайност в битието.

Основна теза във философията на диалектическия материализъм е учението за материалната природа на света, съгласно което в света не съществува нищо друго освен материята и законите на нейното движение и изменение. Материята е нещо, което съществува извън и независимо от съзнанието, твърдят привържениците на диалектическия материализъм. В една голяма част тази философия се позовава и на философията на Хегел, според която конфликтите създават история. От гледна точка на философията на равновесието и двете тези са погрешни. Например в екилибрологията се стига до идеята , че материята е това, което не може да съществува извън и независимо от съзнанието. Т. е. точно обратното на това, което твърдят привържениците на диалектическия материализъм. Битието според екилибрологията е така устроено, че съзнанието и материята съществуват винаги в единство, че между тях винаги има някаква връзка, която не може да изчезне в динамиката на световния процес. Освен това конфликтите не създават история по принцип. Въпросът за контрол над конфликтите и възможността за целенасочено създаване на история е лишен от смисъл. Идеята за управлението на света чрез управление на конфликтите, която е основна теза във философията на световните елитни организации като Илюминати, Кръгла маса, Билдерберги, Ционистката общност и др., е по-скоро една невярна теза от екилибрологична гледна точка.

Очевидно тези организации са възприели една невярна философия на историята и обществото, която бе изградена в типичния маниер, свързан с неразбирането същността на конструктивната случайност. Твърди се например, че съществуваща сила в обществото, която се означава като "теза", поражда противосила — "антитеза". Конфликтът между тези сили създава "синтеза". Търсенето от господстващата върхушка синтеза е свързано с унищожение на една от участващите страни (естествено не тази, която е свързана със системата на световния елит и нейното действие, изразено чрез "тезата"). Така се заражда "синтезът", наречен "Нов световен ред", който е резултат от детерминираните действия на оцелялата в конфликта страна — участник. Поставянето на задачата да се провокират съзнателно деструктивни конфликти отговаря напълно на духа на виждането за същността на историята, характерно за диалектическата философия. Очевидно то е неблагоприятна за живота на обикновените хора, както е неблагоприятна и самата философия на световното управление чрез въвеждането на Новия световен ред.

Именно философският анализ на плана за Нов световен ред показва идентичността му с комунистическата идеология, с идеологии, които акцентират на противоречията и конфликтите, достигайки дори до абсурдността на идеята "да се твори история чрез целенасочено управление и създаване на конфликтите". Разрушението на държавността в страните по света винаги е бивало резултат на косвената поддръжка от страна на философските системи, опериращи с противоречията. Такава е философията на диалектическия материализъм и философията на Хегел.

Разрушението създава условия за прилагането на методите на детерминирания ред, акцентиращ върху рационалността и строгия контрол над явленията и процесите. Този път на развитие води до задълбочаване бедността на света като цяло. Така той отива с ускорени темпове към своята гибел.

От гледна точка на екилибрологията запазването на участващите в конфликта страни е верният път към съвършенството и прогреса. Компромисът запазва равновесието. Конфликтите не трябва да се създават изкуствено, а да се решават със -запазването на участващите в процеса страни. Изкуственото предизвикване на конфликти намалява качеството на живота, намалява качеството на реда в системите, защото в увеличената обща деструктивност потъват преди всичко механизмите на спонтанния ред, отстъпвайки място на сивия "безвкусен" детерминиран порядък. Истинската (в конструктивен дух) история се създава от количеството на запазените в конфликтите реалности, а не от разрушенията, предизвикани от деструктивната конфликтност. Истинското управление на света е онова, което успява да сведе спонтанно възникващите конфликти до компромисното решение, създаващо условия за запазването на участниците в конфликтите. Така най-добре се увеличава тежестта на спонтанността за сметка на ограничената валидност на детерминираността.

Съвременната обосновка в света показва недвусмислено, че световният елит е много напред в овладяването на техниката на изкуственото предизвикване на конфликтите. Чрез тях се създават не само изгоди за печалба, но същевременно светът се доближава до онзи повратен пункт, когато този елит би-

установил пълен контрол над световната система. Комунизмът и засилената роля на левичарските идеологии по света са част от Новия световен ред. Действията и механизмите на този ред са обясними единствено чрез твърде ограничената по своята валидност философия на Хегел. Резултатът от този ред няма да е нито десен, нито ляв, нито националистически, нито марксистки, нито демократически. Той не е нищо такова: всъщност представлява всичко това едновременно, представяйки всеки детайл от тази странна смес в неузнаваемата картина на всеобщата разруха на света. Философията, проповядваща "теза плюс антитеза, равна на синтеза", е философия на разрушението. Необходима ни е друга философия. Това е философията на равновесието, която поставя в центъра на вниманието си градивната активност, смекчаваща до възможния предел всички естествено възникващи противоречия. Изкуственото предизвикване на конфликта в нея е недопустимо, престъпно деяние на войнстващата глупост, която в лицето на световния елит добива своя най-зловещ израз.

От такава гледна точка може да се каже, че смекченият вариант на конфликтните ситуации в световната структура е доминиращият фон, върху който се появяват отделните острови на деструктивната конфликтност, които философията на диалектическия материализъм поставя в центъра на своето внимание. Системата на екилибрологичната конфликтност е много по-широка и по-всеобхватна от системата на "революционната" конфликтност, за която диалектическият материализъм пледира.

Един от авторите с дълбоко неудоволствие си спомня случай, подходящ за илюстрирането на гореизказаните тези: През "черните" 50 години, когато

комунизмът в България се налагаше, в един от централните софийски квартали живееше и действаше един твърде интересен местен комунистически лидер. Той до такава степен беше се надъхал с всякакви марксистки, марксистко-ленински, хегелови и тем подобни философии, че беше решил да живее и действа по законите и предписанията на тези "свещени" идеологии и да ги прилага в практиката си на районен партиен секретар. Той твърдеше, че между хората целенасочено трябва да се предизвикват конфликти, за да можело те да се държат под постоянно нервно напрежение и стрес, да се предизвикват така, че дори да загубят съня си през нощта. Така прогресът в обществото щял да бъде сигурен. Трябва да отбележим, че много партийни лидери по онова време действаха по този начин.

Предимствата на екилибрологията изпъкват обаче най-добре в анализа на важни области от човешкото знание — управление, икономика, екология и познание. Това ще направим в следващите няколко параграфа.

3.3. УПРАВЛЕНИЕ И РАВНОВЕСИЕ. НОВИЯТ СВЕТОВЕН РЕД КАТО СИСТЕМА НА УПРАВЛЕНИЕ

Резюме: Едно друго заблуждение, произтичащо от игнорирането на ролята на конструктивната ирационалност, е свързано с традиционното виждане за ролята и смисъла на управлението в различни системи. Световното управление по модела "Нов световен ред" се оказва един принципно погрешен модел на управление. Този факт може да се разбере най-добре от новата гледна точка, която ни дава философията на равновесието.

* * *

В традиционната наука всяко едно управление се разглежда преди всичко като контрол над хаоса със Средствата на разума. Въвеждането на ред в дейността на институциите изисква поддържането на реда в тях. Редът създава ориентираност, еднозначност и яснота във функционирането на управлението и затова той представлява необходимо условие за рационални действия от страна на управленските системи. Поради тази причина целите на управлението се разглеждат като тъждествени със задачата за създаването и поддържането на порядък, чрез който сложността в управляемите системи се превръща в обозрима същност.

Въпреки това в едно друго наше изследване (вж. 50 и 51) ние показахме, че идеята за рационално подредената система е една илюзия, която противоречи на някои основни природни закони. Въвеждането на ред по строго детерминирания модел на рационалността е по-скоро път към нестабилността и хаоса в сложните системи. Редът, както се разбира в традиционните подходи към управлението, е винаги свързан с формиране, стандартизиране, строго определяне на йерархията и структурните детайли. И до ден-днешен приемлив модел на организацията в управлението в широк кръг социални системи е бюрокрацията и принципите на кибернетичното управление, схващани единствено като йерархия, рационалност, формализиране, регулираща функция (контрол), основаваща се на заповеди и подчинение. Такъв е моделът на Новия световен ред, концепцията за който е бил изграден върху неясната и неверна основа на старото традиционно виждане за управле-

нието. За съжаление почти всички ревностни критици на световната конспирация и на "Новия световен ред" също проявяват невежество по отношение характера на управлението като система, предлагайки често алтернативни схеми на управление, които всъщност са идентични с него. Нашата задача тук е да поставим на ясни, принципно нови позиции самия въпрос за характера на управлението като система.

Всички специалисти, придържащи се към традиционния подход към проблема за управлението, са единодушни, че единствено смисленият модел, позволяващ формализиране и математическо моделиране в тази област, е кибернетиката. Мнозина от тях обаче признават, че опростеното и линейно мислене, характерно за традиционното формализиране, не може да отговори на всички проблеми, възникващи в управленските структури. Това най-често се отдава на обстоятелството, че зад фасадата на рационално установения ред възникват неформални връзки и комуникации, определени от поведенчески и психологически фактори, които в някои случаи могат да влошат, а в други да подобрят качествата на формално установения порядък в управлението. Във все по-усложняващата се обстановка в съвременните социални системи (фирми, предприятия, корпорации, държави, световна система на държавите) логиката на бюрокрацията "стриктно спазване на установения формален ред" много често започва да спъва развитието, предизвиквайки остри, непреодолими конфликти. Дори за описанието на това явление в модерния мениджмънт (съвременната теория на управлението) се въвежда понятието "полезен безпорядък". Най-често то се разглежда в лингвистично-семантичен аспект (т.е. не се включва в някакви

формални модели). Формата на описание в този случай е предписанието и препоръката, представена като правила, принципи и норми, предназначени за модерните мениджъри.

Въпросът е: Може ли Новият световен ред да се замести от една нова, по-ефективна форма на управление, която да реши проблемите на света? Ние ще покажем, че понятието "полезен безпорядък" е от особено значение, за да се разбере погрешността на остарелия и примитивен модел на управлението, послужил като образец при съставянето на плана за Нов световен ред.

Всъщност понятието "полезен безпорядък" е идентично на онова, което ние тук нарекохме "спонтанно зараждащ се порядък", т.е. това не е хаос, а е ред, позволяващ анализа за фактори като сигурност и устойчивост (равновесие) на управляемите системи, ефективност на управленските решения, скъсяване пътя на информацията, намаляване на информационния "шум", повишаване чувствителността към "слабите сигнали", насърчаване на неформалните връзки в колективните системи, на нестандартните решения I и модели на поведение, както и на стремежа на хората към по-голяма автономност и самостоятелност в действията си. Ще покажем накратко, че при известни предположения върху характера на управленския механизъм той може да се моделира и в термина на равновесието на управляемите системи.

В природата и обществото се срещат в най-общ смисъл две основни категории системи, подлежащи на управление. Първата категория са простите систе-ми, в които конструктивната ирационалност не играе почти никаква роля. В такива системи редът е детерминиран, раждане на спонтанен порядък не се

наблюдава. Управлението на такива системи е специфично (да го наречем условно управление от I тип). Характерното за тях е липсата на широки възможности за вътрешно развитие (отсъствие на процеси на самоорганизация и на всякакви процеси на дисипация). В такива системи няма резки различия между отделните елементи вследствие всеобщата, еднаква за всички, локална ограниченост на автономността, няма контрастни детайли и неустойчивости, създава щи условия за дисипация (т.е. на отклоняване в отрицателен смисъл) на енергията, веществото или информацията. Всяка подсистема тук има строго определени функции, но при тях липсват възможности за собствено вътрешно развитие и следователно за адаптация дори към минимални изменения в условията на тяхното съществуване. Управление от I тип се осъществява успешно при условие, че имаме строго ограничаване на автономността на всички подсистеми на управляемата система, на всички нива, на ограничаване действието на всички фактори, потенциално предразположени към неконтролируеми действия в целия спектър на нейните функции и т.н.

Съвсем очевидно е, че към този тип управление принадлежи системата на тоталитарната власт, както и моделът "Нов световен ред".

Характерното за тези управленски системи е централизираният характер на управлението. При тях контролът от страна на звеното на управлението е максимален. Този факт нагледно може да се представи чрез двата потока на информация: първият поток — това е информацията, която управляващото звено получава за състоянието на системата (условно да го наречем "обратна връзка" между управлението и системата); вторият поток — информацията, която

управляващото звено отправя обратно към системата под формата на заповеди, указания, контрол и т.н. (условно да го наречем "права връзка" между управлението и системата).

Тоталитарният тип управление и моделът "Нов световен ред" могат да се опишат като модели на "управление от I тип", за които е характерно това, че количеството на информацията в обратната връзка е приблизително равно на количеството информация в правата връзка.

Очевидно този тип управление изисква режим, максимално близък до действията на такива устройства като автоматите, машините, кибернетичните системи и т.н. Именно това е типът управление, което някои неправилно абсолютизират, считайки го за единствено правилния подход. Например "окото на върха на пирамидата", е бил символът на масонската система на властта, който векове наред е насаждал този неадекватен към същността на социалните системи модел на управление, характерен за простите устройства и машините.

В природата и обществото обаче съществуват системи, притежаващи забележителна ефективност в управлението. За такива системи е характерно голяма устойчивост спрямо външни въздействия, самообновяване, отстраняване на възникнали нарушения в тяхната структура и ритъма на функциите въз основа само на собствени ресурси, възможности за вътрешно развитие и самоусложняване, както и висока степен на съгласуваност във функциите на съставните части в широк диапазон на отклоненията от тяхната нормална дейност. Нека условно наречем този модел "управление от II тип". За него е характерно това, че количеството информация в обратната връзка надви-

шава значително информацията в правата връзка между управлението и системата. Това е и високоефективната форма на управление, която е била непозната за тези, които са възприели примитивния модел на световното управление, известно като Нов световен ред.

Може да се каже, че управлението от II тил отчита най-добре факторите на равновесието на системата, разширявайки по този начин в значителна степен и границите на рационалното описание на управлението, известно от кибернетиката. Именно в този тип управление (можем да го наречем екилибрологичен) се отчита наличието на спонтанно възникващия порядък в системата, който е резултат от действието на конструктивната ирационалност. Обяснението е следното: спонтанният порядък, или както още се нарича "полезният безпорядък", е всъщност определено количество информация, което налага съответно намаляване на количеството информация в правата връзка, характеризиращо контрола над управляемата система. Там, където има спонтанно зараждащ се порядък, засиленият контрол на управлението се превръща във фактор, който нарушава равновесието на системата. Кибернетичният метод на моделиране на управлението е подходящ за прости системи, в които ролята на конструктивната случайност е несъществена. Затова той е идентичен на това, което ние тук нарекохме "управление от I тип".

В сложните системи обаче спонтанният порядък възниква от действието на присъщи на самата управляема система фактори и следователно той не зависи от волята и намеренията на управляващия субект. В този случай ролята на управляващия задължително се свежда до намаляване на неговата намеса в системата

С такова количество информация, което да отговаря на размера на спонтанно зараждащия се в системата порядък. Следователно от такава гледна точка главната цел на управлението в сложните системи не е да се създава или въвежда ред чрез засилена намеса и ограничения, а по-скоро да се съблюдава запазването на равновесието в тях, предоставяйки по-голяма свобода на подсистемите. Ако целта на кибернетиката е въвеждането на стабилност чрез ред, то целта на екилибрологичния модел на управлението е да запазва равновесието чрез подходящо намаляване на намесата и контрола от страна на управляващия орган, откривайки по този начин простор за разгръщането на спонтанните механизми на зараждане на порядъка в тях.

Ето няколко примера, които илюстрират тези изводи. Екилибрологичният модел на управление има пряко отношение към някои норми на човешкото поведение в обществото. Всепризната истина е, че умни хора са онези, които умеят повече да изслушват и по-малко, но по подходящ начин да говорят. Това означава, че обратният поток на информацията между умния и събеседниците му е по-голям от този от правия поток. Така умният човек с това си поведение фактически управлява системата на своите събеседници по каноните на екилибрологичния модел, внасяйки хармония, равновесие и порядък в системата.

Всепризнат факт е, че ръководителят, който е сдържан и не ограничава прекомерно свободата на подчинените си, се отличава винаги с голяма гъвкавост и адаптивни възможности да управлява правилно и целесъобразно подчинената му система. Това е така, защото такъв ръководител "отпраща" по-малко количество информация обратно в системата, отколкото

получава, което отразява смисъла на формулирания по-горе екилибрологичен принцип на управление. Разбира се, това разсъждение важи за дейността на добре структурирани и нормално действащи управляеми системи.

Интересен случай, илюстриращ екилибрологичния аспект на управлението на сложни системи, е от историята на военното изкуство. Известно е, че древногръцкият пълководец Александър Македонски е бил изключително надарен военен стратег и ръководител. В голяма част от битките, които водил, той излизал неизменно победител, със значително по-малък брой войници, отколкото разполагал неговият противник. Историците подчертават, че Александър Македонски познавал детайлно структурата на собствената си войска до такава степен, че той знаел дори имената на всички свои войници, които средно наброявали около 20000 - 30000 души. Това красноречиво показва колко важна е ролята на акумулирането на значително количество информация върху състоянието на такава сложна система в процеса на нейното управление, каквато е армията на Александър Македонски, в която неконтролируемите, случайните фактори са неизброимо множество. И по всяка вероятност високата ефективност на управлението на тази армия е била главната причина за военните й победи.

Друг пример е формата на тайността в организацията на масоните. Известно е, че йерархичният принцип в тази система се изгражда върху факта на различието в информацията, с която разполагат участниците в нея. Висшите нива на ложите са съставени от хора, които познават имената и качествата на всички участници в по-нисшите нива. И обратното, за по-нисшите степени е в сила свещеният принцип на

масоните "да се познава единствено и само прекият началник". Така интуитивно се налучква екилибрологичният принцип на управление, при който обратната връзка в информационния поток очевидно надвишава количеството на информацията в пряката връзка. От друга страна, "тайната", която се съхранява във висшите нива на управлението на масонските ложи, представлява допълнителна информация, която повишава изкуствено не количеството на информацията в обратната връзка между управлението и системата, а количеството информация в пряката връзка под формата на указания, заповеди, планове за действие, поставяне на конкретни цели пред участниците. Факторът тайнственост следователно доближава това управление до характера на кибернетичния модел, отдалечавайки се по този начин от същността на екилибрологичния подход.

Целта, заложена в модела на Новия световен ред е управлението на света по каноните на нискоефективния вариант на управлението от I тип. Унищожаването на държавните управления на страните по света, премахването на националните различия, религиозната принадлежност и семейните традиции, улеснява прилагането на кибернетичния модел на управление, защото това предполага намаляване на потока на информацията в обратната връзка (една лишена от структурни детайли система на света е твърде близка до същността на простите системи, които се управляват по каноните на кибернетичния модел на управление от I тип).

Очевидно е, че ако ние мислим за доброто на света, то би трябвало да си поставяме за цел да управляваме тази сложна система по каноните на високоефективния екилибрологичен тип управление, в който

откриваме точно обратната тенденция — запазване на всички структурни детайли в управляемата система и основно внимание върху факторите, които обуславят запазването на нейното равновесие. Изкуственото предизвикване на противоречия и конфликти е абсурден модел на управление на такава сложна система, каквато е светът като цяло. В маниера на управление, известен като Нов световен ред, всъщност прозира стремежът да се създадат условия, които да премахнат конфликтите в света чрез целенасоченото преодоляване на структурното богатство на системата, което отстранява действието на вътрешния потенциал за възникването на спонтанен порядък и отваря врата за прилагането на чисто рационалния подход, характерен за кибернетичния модел на управление от I тип.

Следователно една истинска система на управление на света трябва да се изгражда на принципа на откритостта, а не на конспирацията. Когато системата на управление е отворена към света, това означава, че тя управлява по каноните на екилибрологичния модел. Откритостта намалява количеството на информацията в правата връзка и увеличава количеството на информацията в обратната връзка. Това отговаря точно на екилибрологичния модел на управление от IIтип.

Неразбирането на екилибрологичния принцип в управлението е главната причина за неуспеха и катастрофалните последствия в обществото вследствие прилагането на тоталитарните форми на държавно управление. За индивида, участник в социалните процеси, ясните структури и твърдите правила, заложени в тоталитарния принцип, представляват определено предимство. Никой не може да отрече възхищението

ни от желязната дисциплина и строгия ред. Чрез тях индивидът опознава по-добре рамките, в които се движи, закона, на който трябва да се подчини. Колкото по-тесни са тези рамки, толкова по-малко той би се сблъсквал с дискомфорта на свободата, с риска да взема погрешни решения и с редкия лукс да има собствено мнение. Строгият формален ред е надеждна рамка за оправдаването на собствената му безотговорност и некадърност. Тези принципи обаче достигнаха до степента на абсурда именно в системата на тоталитарните режими — фашизма и комунизма, и в системата за управление на света, известна като "Нов световен ред". Акцентът върху кибернетичния принцип на управление тук нанесе непоправими щети в живота на милиони човешки същества, загубили частично или безвъзвратно способността си за критично мислене, пренасяйки го в жертва на нагаждането и оцеляването. При тоталитаризма груповият натиск моделираше собственото мнение, откривайки простор за разгръщането на един непросветен (примитивен) конформизъм, успяващ да унифицира мисленето на хората до една крайна степен, засягаща дори творческото начало на отделния индивид. Така се откриваше пътят за страха му от нарушаването на съществуващия ред. По този начин в обществото нарастваше една скрита, невидима форма на неравновесие, на своеобразна нестабилност, породена от потискането на огромния в него потенциал за спонтанен порядък. Чрез тоталитарната форма на управление се ограничаваше голяма част от естествените механизми на неформалните връзки, отстъпвайки място само на такива, който не отговаряха на естествената природа на човека и неговата свободна воля. Това в крайна сметка изместваше центъра на тежестта

на социалното управление от екилибрологичната му същност към неадекватния за обществото модел на кибернетизма. Тези отрицателни последствия ще се проявят в много по-големи мащаби, ако моделът "Нов световен ред" бъде приложен по отношение на цялостната система на света.

Висшите елити в световното управление се стремят да създадат около себе си една затворена система, в която техните довереници да могат да влияят не само върху правителствените решения на страните, но да могат да се налагат "техни хора чрез принципа на "парашутното приземяване". Участниците в световната конспирация силно са обезпокоени от факта, че при тази разгърната структурност на света те не могат ефективно да влияят върху световните процеси и явления. Всякакви техни решения са обречени на постепенно "заглъхване" в многообразния информационен океан на световната система, деформиращ и променящ до неузнаваемост техните планове и намерения. Именно затова те се стремят да създават унифициращи световната структура организации, за да могат ефективно да налагат влиянието си. Такива организации са ООН, Трилатералната комисия, СМО, групата на Билдербергите, Римският клуб и др. Парашутният принцип е особено характерен за тези системи. Ето как например той се прилага в България: В системата на нововъзникналите партии и движения след 10.XI.1989 г. целенасочено се създаваше управленски хаос. Създаваха се изкуствено политически партии с единствената цел да се запълни целият възможен политически спектър. В България обаче надделя една неблагоприятна за световната конспиративна система тенденция, която се определяше от осезателното засилване на позициите на зараждащия

се местен едър капитал. Използвайки лостовете на властта и ниската култура на населението, местната мафия успя да завладее ключови позиции, които естествено предизвикаха гнева на големите "мафиоти". Тесният гняв обаче се разрази върху главата на българския народ, който започна да понася ударите на една висока, поддържана "отвън", инфлация, на целенасоченото разрушаване на местното производство и промишлеността, което доведе до силното обедняване на хората.

Известно е обаче, че в България има развита система от обществени организации за дружба с различни държави по света, най-важната от която е организацията, застъпваща се за дружба с руския и другите славянски народи. Световната мафия е решила да проникне в тази страна именно чрез системата на тези безобидни на пръв поглед културни институции, които винаги са си поставяли единствено идеални цели. Неочаквано около тези системи се създадоха мощни финансови групировки, които започнаха да водят агресивна, настъпателна финансова и стопанска политика, насочена към вътрешния пазар на страната. Интересен е и начинът, по който тези организации се управляват. Когато стане дума за промяна или попълване на ръководството, принципът за издигане на кадри измежду участниците в тези организации напълно се пренебрегва. Предлагат се винаги чужди за системата личности, което красноречиво говори за почерка на световната мафия. Чрез "парашутния" принцип ръководствата на тези организации постепенно се попълват от угодни за световната мафия хора, които рано или късно ще станат проводник на нейната политика. Прилагането на "парашутния" принцип е особено ефективен и за създаването на конфликти в

демократичната организация на обществото. В България например този принцип широко се прилага в редиците на нововъзникналите големи демократични партии и коалиции, което е причина те да се разпадат, да се разцепват, да се "отлюспват". Прилагането на този принцип сериозно навреди на новите демократични сили и създаде условия за отслабване на влиянието им в обществото. Докато политическата сила, юридически наследила тоталитарната комунистическа партия в България, успя да запази единството и силата си благодарение на въздържане от откритото прилагане на "парашутния" принцип.

Очевидно този принцип е твърде ефективен начин за кръговрат на удобните лица, създаващи предпоставки за една относително затворена система в управлението, което да се контролира "отгоре". Демократичният принцип на формирането на властта е неудобен за управляващия световен елит, защото лица, идващи от глъбините на системата, са чужди на висшата конспирация, на нейните цели и планове. "Парашутният" принцип е удобен механизъм за раз-цепление на неудобните организации и за внедряване на контролирани от световния елит хора.

Конфликтите на света следователно не трябва да се управляват чрез физическото унищожаване на факторите, които ги пораждат, а чрез умелото смекчаване на ударите, които страните — участници в конфликтите, си нанасят, заслепени от илюзията на оцеляването.

3.4. ИЛЮЗИЯТА ЗА НОВ ЕКОЛОГИЧЕН РЕД, ПРОПОВЯДВАЛА ОТ ЕЛИТНАТА ГРУПА "РИМСКИ КЛУБ"

Резюме: Римският клуб е съвременна разновидност на масонските ложи. Този интелектуален кръг разработва

програма за екологичното "спасение" на Земята, която всъщност представлява път към ускоряването на екологичната катастрофа. Опит за изобличаване на тези пъклени планове от гледна точка на екилибрологията.

От гледна точка на философията на равновесието и екилибрологичния модел на управлението на сложни системи кризисните състояния и конфликтността са естествено проявление на нещата както в природата, така и в обществото. Основният източник на развитието на системите не е самата конфликтност, а вечната тенденция за установяването на равновесието и хармонията като най-необходимото условие за конструктивността в сложната структура на света. Конфликтността и противоречията в техния деструктивен аспект са междинни, краткотрайни проявления на вечно стремящата се към равновесие материя, възникващи в рамките на естествените механизми на саморегулирането. Всяка саморегулираща се система запазва своето равновесие чрез спонтанно нарастване, усложняване и преструктуриране. Например,

свободният пазар е една само регулираща се система. Оставена сама на себе си, такава система запазва равновесието си чрез нарастване на производството и производителността на труда, чрез нарастване на количеството и качеството на произвежданите и предлаганите стоки, чрез нарастване на масата на намиращите се в обръщение пари, което в крайна сметка означава нарастване на общественото богатство. Икономическият растеж следователно е естествен продукт на динамично запазващото се равновесие в саморегулиращата се свободна система, а не е в резултат или следствие на конфликтността и противоречията. Спонтанният растеж и следователно равновесието в сложните системи не биха бил, и изобщо възможни, ако в тях конфликтността и деструктивното противоречие са основен двигател на еволюцията. Ако членовете на едно общество си пречат взаимно, затъвайки в сложната и многообразна система на конфронтацията и нетолерантността, на липсата на всякакво чувство за сътрудничество, компромис и съгласие, то в такава система саморегулацията и самоуправлението са невъзможни по принцип.

Саморегулиращите се системи са във вечен процес на развитие при запазващо се в тях равновесие, което води винаги до тяхното спонтанно нарастване, защото поддържането на равновесието им изисква непрекъснат поток от енергиите, циркулиращи както вътре в самите системи, така и на постъпващите отвън енергии. Всякакво развитие обаче би било немислимо, ако в системата преобладават конфликтността и деструктквните конфронтации. Всеки един растеж и развитие на материални същностни е резултат на своеобразно стечение на обстоятелствата, на свойства, които съ-

ответстват на идеалните категории хармония, любов, морал, толерантност. Това не са атрибути на конфликтността, а свойства на духа и неговата непротиворечива същност; проявяваща се по специфичен начин в материалното битие. Конфликтността и деструктивната конфронтация са странични продукти на вечно изменящата се динамика на равновесието на системите. Те не са причина на развитието, а следствие от много по-дълбоката същност на динамичното равновесие на саморегулиращите се системи, което се реализира чрез механизмите на спонтанния им растеж.

От такава именно гледна точка могат да се разгледат и да се анализират някои съзнателно или несъзнателно разпространявани възгледи в глобалистиката, развили се най-вече под влияние на марксистката философия и диалектическия материализъм. Особено фрапиращ е фактът, че такива принципно погрешни подходи се препоръчват от някои елитни световни групи и организации, най-активната от които е Римският клуб, съставен от видни западни интелектуалци с марксистка ориентация (Аурелио Пенчеи, Ерих Янч, Александър Кинг и др.). Ето едно типична, за тази група мнение, изказано от Е. Янч:

"В сегашното време ние започваме да осъзнаваме човешкото общество и обкръжаващата го среда като единна система, неконтролираният ръст на която служи като причина за нейната нестабилност. Достигнатото днес абсолютно ниво на този неконтролиран ръст определя висока инертност на динамическата система, понижавайки по този начин нейната гъвкавост и способност да се променя и приспособява. Стана съвършено очевидно, че в тази система няма

никакви вътрешни кибернетични механизми и не се осъществява никакво "автоматическо" саморегулира не на макропроцесите. Този кибернетически елемент в еволюцията на нашата планета представлява самият човек, способен активно да въздейства за формирането на своето собствено бъдеще. Обаче, той може на дело да изпълни тази задача само в условията на контрол над цялата сложна системна динамика на човешкото общество в контекста на обкръжаващата го среда на живеене... което може да предизвика навлизането от страна на човечеството в нова фаза на психологическата еволюция."

От гледна точка на екилибрологичния модел на управлението на сложни системи такава гледна точка е принципно погрешна. Първо, неконтролираният (разбирай спонтанният) ръст на една саморегулираща се система е естествен процес, който по принцип не може да се контролира по рационален начин. Ние много добре знаем до какво доведоха опитите за такъв всеобхватен контрол над обществената система, осъществени от комунистическите тоталитарни режими и обосновани "научно" от марксистката социална философия. Второ, ако ние искаме наистина да управляваме този процес, то тогава ще трябва да възприемем идеята, заложена във високоефективния екилибрологичен модел на управление на сложни системи, съгласно която необоснованото акцентиране на детерминирания или спонтанния порядък само ускорява процесите на конфликтност и деструктивност в сложните системи. В усложнената екологична обстановка на Земята" трябва да се търсят нови форми на равновесие между тези две противоположни тенденции, което в никакъв случай не може да се постигне само по пътя на засиления контрол и рационалното планиране на вме-

шателството в екологичната еволюция. Именно това трябва да залегне в основата на новата екологична политика и да намери място в международното право и законодателство. Само въз основа на принципите на високоефективното управление и съображенията

За равновесие екологическата система може да запази, развие, и възпроизведе своята способност за гъвкавост, спонтанна промяна и приспособяване към нарастващото количество на катастрофите и конфликтността в жизнената среда на човечеството. Именно такъв подход би могъл наистина да промени радикално и характера на психологическата еволюция на човека, но такава промяна ще бъде много трудна, защото тя вече засяга самата същност на вечно склонната към автоматизъм, плановост, пълна намеса и контрол, рационалност и висока степен на определеност човешка система на мислене.

Тук естествено възниква въпросът: дали членовете на Римския клуб взимат тези очевидно неправилни решения по толкова важен проблем, какъвто е екологическият, ръководени от наследената от миналото традиция за разрушаване на човешките системи, на държавността и държавната власт в света, с цел да може световната система да се управлява по каноните на Новия световен ред, или тези решения са резултат на невежество, на незнание относно същността и ролята на равновесието в системата на управлението на сложни системи?

Ако решенията са резултат само на глупост или невежество, то ние добре знаем, че това са грехове, които Бог наказва по най-жесток начин. Но ако това са подбуди за световно управление от страна на световния елит, съставна част на който е и самият Римски клуб, тогава...? И в двата случая резултатът е един и същи.

Всъщност идеята за контрол над неограничения растеж на екологичната система е тъждествена на идеята за контрол над икономическия растеж на пазара, проповядвана от привържениците на лявата социалистическа идеология, която се поддържа от международни ционистки организации, от елитните конспиративни групи и т.н. Ако човечеството наистина навлиза в епохата на съществуване, протичащо в условията на оскъдност на ресурсите, известно е, че най-добрият начин за оцеляването на биологическите организации в този случай представлява опростената схема на връзките и взаимоотношенията вътре в самата система. Опростеният начин на живот означава намаляване на разходите на енергия и приспособяването на индивидите към новите условия, но съвсем не означава рационално разпределение на оскъдните ресурси. Опростеността на връзките и икономичния разход на енергията не намалява ролята на спонтанността — това го показаха научните опити и наблюдения над живота в условията на оскъдност на храната и енергийните ресурси, проведени с някои растителни и животински видове, живеещи в пещери, дълбоководни басейни и др. Оптималността в използването на оскъдния ресурс е преди всичко приоритет на спонтанните механизми на порядък. Рационалните подходи тук неминуемо нарушават естествените процеси най-вече поради илюзията за приоритета им в контрола над опростените форми на нещата в условията на оскъдността. Тази илюзия обаче неизбежно води до грешки, които винаги имат фатален изход. В условията на изобилие на ресурсите грешките на рационалността не довеждат до трагични резултати, защото те бързо потъват в общия фон на сложните процеси и явления. В условията на оскъдност греш-

ките на рационалността обаче имат винаги катастрофални последици.

Дали световните елитни групи и организации разполагат с това знание? Дали чрез предлаганата от тях програма на всестранен рационален контрол над екологичната система не се цели избиването на милиарди хора по един особено ефективен начин?

Ако наистина се касае за усилване на контрола от страна на човешкия "кибернетичен елемент", новата гледна точка, която ни предлага екилибрологията, поставя в съвсем друга светлина рационалния метод на управление на сложната екологична система. Рационално-кибернетичният модел на управление е подходящ в периода на сериозна дестабилизация например в случая на обществото, когато съзнателното потискане на потенциала за спонтанност спомага за по-бързото възстановяване на равновесието. От друга страна, кибернетичният модел се оказва полезен и в екстензивните фази на развитие на обществото, когато икономиките са все още слабо разработени, неправилно структурирани или изобщо не са изградени.

Много е интересен въпросът за същността на екилибрологичния и кибернетичния метод на управление при прилагането им в условията на една високо развита икономическа система, каквато е икономиката на развитите демократични страни. В такива системи както потенциалът за рационалното детерминирано изграждане на порядък, така и потенциалът за зараждането на спонтанен порядък са изчерпали своите възможности в екстензивен смисъл. Интензивните фази на развитие, характерни за високоразвитите страни, променят в значителна степен основния смисъл на двете форми, като акцентът тук е в

поддържането преди всичко на равновесието, разбирано като стимулиране на слаби, но жизнено важни звена на обществото (най-вече в системата на човешкия потенциал). Така например в силните и интензивни икономики, като американската, възникват проблеми с баланса между детерминираните механизми и потенциала на спонтанността. Широкото прилагане на маркетинговата политика тук се е превърнало в специфична рационална дейност, целяща строгодетерминираното, планирано изучаване на пазара на търсенето на стоки. От друга страна, естествените механизми на спонтанност, характерни за американската икономика, не могат по никакъв начин да бъдат планирани централно. Например предприемачеството и активността на стопанските субекти може да бъде култивирано посредством целенасочено (т.е. детерминирано) създаване на условия (нормативни актове, правни системи, икономически закон и др.), при които е възможно да се очаква спонтанно разгръщане на децентрализирания, неконтролируем от какъвто и да е маркетинг механизъм на предприемачеството.

Следователно може да се каже, че целенасочената нормативно-детерминирана дейност в една високо развита социална система вече твърде сложно се преплита с механизмите на спонтанността, което означава все по-задълбочаващо се размиване на границата между тези две основни форми. Това още повече потвърждава застъпваното тук мнение, че трети път в развитието на демокрациите е невъзможен. Верният модел е равновесието между двете твърде преобразени форми на детерминираността и на спонтанността, необходимостта от които може да се установява само чрез наблюдение над симптомите,

който предизвиква в обществото прилагането на една или друга политика.

Акцентът върху рационалното третиране на проблемите на екологията е ефективен начин за превръщането на човешкия разум в потенциален разрушител на собствената си среда на обитаване. Изглежда, че в човешката културна система липсва едно съществено звено, което условно можем да определим като екилибрологична култура или дори като екилибрологичен морал. Изглежда, че способността за самоунищожение е присъща само на човешкия вид и че тя се дължи на най-висшето негово качество — разума. Чрез философията на Новия световен ред, реализирана в програмата на елитния Римски клуб, човешкият вид демонстрира своята склонност към преки и непреки действия, водещи до самоунищожаването му, благодарение на вечната илюзия, породена от рационалната му нагласа, която го води до унищожаването на собствената му природна среда, в която живее. Политиката на самоубийство на човешкия род, залегнала в програмата на Римския клуб, е очевидно алогичен акт, поради което тя е еволюционно абсурдна. Известни са случаи на само-изяждане в някои биологически видове (например рибите щуки могат да се изхранват изключително със своето потомство). Тези актове на самоунищожение обаче не могат да се сравнят с реалната заплаха, която ни грози като биологически вид, който не е в състояние да осъзнае необходимостта от развитието на екилибрологичната култура. Илюзията, която създават у нас плановете за "Нов световен ред" или за "Нова Екологична политика", е сериозна заявка за ускоряването на може би неизбежния катастрофален изход в еволюцията на живота върху Земята.

3.5. ЕКИЛИБРОЛОГИЯ И ПОЗНАНИЕТО НИ ЗА СВЕТА. КВАНТОВ МОДЕЛ НА ПАРАПСИХИЧНИТЕ ЯВЛЕНИЯ И МАГИЯТА

Резюме: В този параграф искаме да обясним защо теорията за Новия екологичен ред, разпространявана от Римския клуб, е невярна. Ще използваме една нова версия на теорията на парапсихичните явления, която произтича естествено от философската система на равновесието. В нея намират научно обяснение дори явления като предсказанията на Нострадамус, психо-лингвистичното програмиране, зомбирането, биоенергетичните явления, магията , НЛО, Бермудския триъгълник, икономическия триъгълник САЩ — Япония — Западна Европа и др.

* * *

Научната аргументация на екилибрологията налага едно радикално ново ограничение върху системата на човешкото познание. От това условие произтичат важни следствия както за самия характер на познанието, така и за същността на обективния свят.

Екилибрологичната гледна точка предполага относителна независимост от системите на субекта и обекта, които са съществени подобласти на битието. Това предполага наличието както на общи закони, които са еднакви и за двете, така и на специфични закони, които са валидни само за самите тях. Идеята за относителната независимост и равновесието на нещата в субекта и обекта налага виждането, че картината на света е едновременно и творение на разума, и отражение на реални събития и факти, възникващи и произтичащи в действителността. Тази

странна на пръв поглед смес е резултат от спецификата на взаимодействието между субекта и обекта. Именно взаимодействието на тези две относително независими системи разкрива основната същност на познавателния процес с всички произтичащи от това последствия. Това взаимодействие изключва каквито и да са предимства на някоя от участващите в процеса страни. Познанието е резултат от своеобразното взаимодействие между субекта и обекта, в което откриваме неизменно почерка на тяхната относителна независимост, изразяваща се чрез една широка гама от форми на проявление на световното равновесие. В този процес възможността за свободен избор на познаващия субект е винаги едно постоянно негово свойство, което не може да се отмени от никакво свойство на познаваемия обект, в това число и на онзи кръг от познанията ни за физическия свят, на който се възлага надеждата да се направи възможно изграждането на единната и всеобща теория на физическия свят. Затова от екилибрологична гледна точка построяването на такава теория е принципиално невъзможно. Такава теория би било едно колосално ограничение на свободата и равновесието както поотделно в битието на субекта и обекта, така и в общото им битие на света като цяло. Такава теория е водоразделната линия между старото рационално виждане за устройството на света, за човешкото познание и новото виждане на екилибрологията. Построяването или невъзможността да се формулира такава теория създава условия за опитната проверка на всяко едно от тези две противоположни твърдения. Привържениците на идеята за възможността науката да даде една-единствена теория, която да описва цялата Вселена, твърде често посочват факта, че тази

задача, бидейки много трудна, може да се раздели на две. Първата от тях би могла да се отнесе до формулирането на законите, които описват еволюцията на Вселената във времето. Втората част на задачата би могла да се отнесе до решаването на въпроса за нейното начално състояние. Според някои учени физиката би трябвало да се занимава само с първата част от задачата, отстъпвайки втората на метафизиката и религията. Фактът, че законите на Вселената открити досега, описват нейното развитие твърде точно и правилно, показва обаче, че началното състояние трябва да има също свои специфични закони.

Създаването на такава единна теория може да се разглежда и като процес на разделяне на този проблем на части, който да поражда множество частни теории. Крайна цел от типа на единната теория обаче означава, че всяка една от тези частни теории описва, обяснява и предвижда някакъв ограничен клас от факти и наблюдения, като изцяло пренебрегва ефектите от други области на знанието върху структурата на Вселената. Това предполага, че принципите на единната теория ще бъдат координиращият фактор на цялото това многообразие от теории, обединяващ ги в единство чрез невъзможността да се открият логически противоречия помежду им. От екилибрологична гледна точка обаче това е принципно невъзможно. В обективната действителност най-важното свойство е равновесието на относително независими същности, което означава, че в системата на обекта в една или друга степен всичко зависи от всичко останало по един фундаментален начин, който е принципиално непознаваем в термини на някакво формално единство. Този факт ние условно ще наре-

чем ирационални (неформално) **единство на нещата в битието.**

Предположението, че светът се състои от съществено независими и следователно невлияещи си една на друга подобласти, крито след познавателното им отразяване в нашето логическо мислене могат да бъдат обединени в единна формално-логическа схема, е по принцип несъвместимо с идеята за равновесието на нещата в света. Именно това предположение представлява и най-важното условие за постигането на цел от типа на единната теория във физическата наука, което ние условно ще наречем рационално (формално-логическо) единство на нещата **в** битието.

Ще поясним тези разсъждения със следните примери от физиката и някои други науки. Квантовата теория на атома обяснява много добре структурата на електронните орбити, без да се налага отчитане на влиянието, както и закономерностите, които определят характера на процесите в атомното ядро. Излиза, че ние можем спокойно да разглеждаме напълно независимо един от друг кръга от фактите, отнасящи се до квантовите явления в атомните орбити на електроните, и фактите, обусловени от процесите, протичащи в атомните ядра. Известно е обаче явлението "лембовско изместване" на спектралните линии на излъчване на електроните, намиращи се на орбити около атомните ядра, които могат да бъдат обяснени само с вакуумните флуктуации, пораждани от съвкупното поле на атомното ядро. Това е пример, когато ирационалното единство на явленията в атома, изразени във флуктуациите на вакуума, определят нови явления, наслагващи се по своеобразен начин върху формално-логически определимите явления на физическия квантов свят.

Или например т. нар. вибрации на планетите върху техните орбити около Слънцето могат да бъдат обяснени единствено и само с влиянието на цялостната Слънчева система (а възможно дори и на цялата галактика) върху движението на тези небесни обекти, което на пръв поглед изглежда съвсем независимо от подчиняващото се изцяло на теорията на гравитацията на Нютон орбитално движение. Тези вибрации са резултат от действието на безброй причини, излизащи извън полезрението на нашето рационално мислене и затова те могат да бълват описани и предвидени единствено като безпричинни (т.е. ирационални) същности, чието, познание надхвърля възможностите ни за формално — логическо опериране с нещата в рамките на една-единствена независима частна теория. Тяхното неформално описание в науката изисква привличането на знания от други области, в това число и на теорията на хаоса.

Друго твърде показателно потвърждение на еки-либрологичната гледна точка представлява т. нар. квантова свързаност, известна още като квантова нелокалност. Известният спор във физиката между Айнщайн и Бор доведе до появата на важната статия на Айнщайн, Подолски и Розен[53], която постави за разрешаване на чисто философски въпрос. Това е един от примерите, когато чисто научната проблематика в една частна, научна дисциплина породи осезаемото преструктуриране на метафизичното пространство в познанието. Теоретичните изследвания на Бел за експерименталното потвърждение на резултатите от тези изследвания показаха, че законите на природата на квантово ниво описват една действителност, която е принципно нелокална и несепарабелна (неразделима на отделни независими

(

части). Това означава, че произволни части от всевъзможните квантови системи остават винаги свързани под някаква форма; независимо от обстоятелствата (например тяхното ефективно раздалечаване във физическото пространство — време). Нагледно това изглежда така: ако два електрона се намират в даден момент в непосредствена близост, така че да могат да си влияят един на друг със силата, произтичаща от тяхното собствено въртене, наречена спин, то тази тяхна връзка остава завинаги в историята на вселената, независимо от това, къде те ще се намират след това събитие. Ако например в някакъв следващ момент един от електроните обърне на 180° своята ос ha въртене, то това моментално ще се отрази на другия електрон, където и да се намира той, при което неговата ос също ще се завърти на 180° без някаква видима за това причина. Това свойство на квантовите частици се нарича квантова свързаност или квантова нелокалност. Едно по-детайлно методологическо изследване на това явление показва, че ние сме изправени пред следната уникална за човешкото познание дилема: или да останем в рамките на общоприетата версия на квантовата механика, според която вероятностното (безпричинното) описание на квантовите явления е пълно (т.е. то е единствено възможното и следователно окончателното), което означава неизбежен отказ от класическата причинност, или да запазим причинността като такава с цената на отказването ни от локалността.

Ето как екилибрологичната гледна точка променя радикално нашите разбирания за познанието и за устройството на света. Ще поясним това по-просто:

1. В рационалистичната концепция "причинността" вървеше заедно с "локалността". Даже в Някои усъ-

вършенствани версии на квантовата теория на полето тези две понятия се постулираха като изходни аксиоми и цялата теория се строеше въз основа на тях. От екилибрологична гледна точка това е принципно погрешно. В свят, в който равновесието е основата на цялата динамика на процесите и явленията, имаме две възможности:

А. Безпричинност -------- Локалност

Б. Причинност ---------- Нелокалност

Какво значи причинност? Това е допускането, че всички събития имат видима, осезаема за разума причина. Безпричинност — това е наличието на събития, които не могат да се идентифицират с определена причина по принцип.

Какво значи локалност? Това е допускането, че законите на явленията и процесите, които ние опознаваме чрез познанието, са валидни във всяка една точка на пространството и времето. Нелокалност — това е наличие на такива области от пространството и времето, в които законите на физиката не са в сила.

Привържениците на класическата наука, в която доминиращ модел е рационалното устройство на света, достижим в познанието чрез рационалните форми на мисълта, фактически пледираха за друга схема:

А. Причинност ----------Локалност

От екилибрологична гледна точка тази схема оповестява модела на един принципно неустойчив свят. Въпросът е: Има ли доказателства за това, коя от двете схеми е вярната?

Светът на микрониво е съществено нелокален и следователно от гледна точка на екилибрологията там той е причинен. Нелокалността се изразява в явления като тези, които описахме по-горе. При тях квантовите

обекти остават завинаги свързани, ако са пребивавали в състояния на взаимно повлияване чрез своите спинове (сила, породена от собственото въртене). От друга страна, в квантовата механика са формулирани т. нар. съотношения за неопределеност на Хайзенберг, въз основа на които става ясно, че квантовите закони не могат да бъдат валидни в безкрайно малките области на пространство — времето. С други думи това означава, че под определени размери на пространствените области квантовите закони престават да бъдат валидни. Следователно от екилибрологична гледна точка вероятностният (т.е. безпричинният) характер на квантовите явления е своеобразно пречупване през призмата на познанието на съществено нелокалния характер на тези явления.

С помощта на този факт може лесно да се обяснят някои параявления. Известен е случай, когато откъсната от човешкото тяло ръка бива пробита впоследствие с пирон (по невнимание), което предизвиква болка на човека, който е пострадал. Това явление може да се обясни с квантовата "нелокалност": биологическите организми изграждат своите структури, започвайки от "дъното" на някакви определени квантови системи. Тези системи се състоят от квантови частици, които, пребивавайки в съседство, придобиват гореописаното свойство. Отделянето на част от организма и отдалечаването му в пространството може да стане повод за причинно повлияване от разстояние между квантовите системи чрез промяна на тяхното състояние (забиването на пирон в отделената ръка е точно това). Тези промени мигновено предизвикват промени и в тялото на пострадалия, които той възприема като болка.

С квантовата нелокалност могат да се обяснят и

други причинни явления — например прераждането. Ако определени квантови частици след смъртта на даден човек се прегрупират в подобни конфигурации, попадайки в мозъчната система на друг човек, то техните връзки могат да пресъздават същите впечатления и образи, които починалият някога е преживял. Душата на човека следователно е причинното проявление на квантовата нелокалност, съсредоточена в съставните квантови системи на неговото тяло. Вероятността тези системи да се прегрупират в същите или подобни на тях конфигурации е малка, но все пак крайна. Такова събитие би трябвало да е много рядко, затова може би и случаите на прераждане на човешката душа не са толкова чести.

По същия начин могат да се обяснят и случаите на неочакваното знание на чужди езици от страна на хора, които никога не са ги изучавали.

Друг случай: движенията на материята на метагалактично ниво е едно чудо за съвременната наука. От екилибрологична гледна точка непонятната за традиционната наука "черупчеста" структура на материята на това ниво се обяснява лесно със своеобразната нелокалност на физическата реалност в най-големите мащаби в структурата на Вселената. Астрономическите наблюдения на най-големи разстояния показват, че в структурата на Вселената съществуват огромни свободни от галактична материя зони, а галактиките и куповете от галактики се натрупват под формата на слоеве, които напомнят устройството на черупките. Празните от галактична материя области са резултат на нелокалността на причинната физическа реалност в това най-висше ниво в устройството на света. Вселената е устойчива (т.е. в равновесие), защото съществуват "буферните" зони на нелокалност, в

които физическите закони загубват своето влияние. Ако тези закони бяха в сила навсякъде (т.е. светът би бил строго локален), то той тогава би рил крайно неустойчив (неравновесен). Ето как (съображенията за равновесие обясняват една непонятно за съвременната наука явление -черупчестата структура на Вселената.

Нелокалността, съчетана с причинността, е обяснение и на едно друго явление: необичайно големия брой на събитията с много малка вероятност за тяхното реализиране. През XX век такива събития стават предмет на изучаване от страна на представителите на точните науки. Дори в специален раздел на математиката се отдели известната теория на вероятностите, която обясни в известен смисъл характера на хазартните игри, но не можа да намери рецепта за сигурна печалба на рулетка или в различните видове хазарт.

Лауреатът на Нобеловата награда Волфгант Паули, автор на известния принцип за квантовата забрана, в съвместно изследване с известния учен-психолог Карл-Густав Юнг изказва хипотезата, че съвпаденията (т.е. необичайно голямото количество на малко вероятни събития) са видими прояви на "неизвестни принцип на природата". Днес ние вече можем с основание да отбележим, че този принцип е просто екилибрологичната гледна точка. Ето и неговото обяснение: съвременната рационалистично ориентирана наука интерпретира човешки мозък и неговите функции, като строго детерминирана същност във физическото пространство — време. Неговият носител — човешкото тяло, представлява своеобразен каркас риещо, в което то е вложено), от позицията на който съзнанието взаимодейства само с влизащи в състава

на неговото непосредствено обкръжение други съзнания, локализирани по същия начин непосредствено в определени точки на физическото пространство — време. От тази гледна точка, която изразява рационалистичния възглед за едновременната валидност на локалността и причинността, взаимодействията между човешките съзнания наподобява молекулите на един газ, намиращ се в затворена кутия, където тези молекули се сблъскват с техните близки съседи, и в тази система влиянието на по-отдалечените участници в този хаотичен процес е без никакво значение за отделните локализирани индивидуалности.

Многобройните факти, известни от парапсихологията, показват обаче, че човешкият мозък излъчва широка гама от сложни полета с чисто физическа природа. Тези полета могат да предизвикат механични движения на предмети, стоящи на разстояние от субекта, носители са на информационни и енергетични сигнали, съдържат цялостни и добре изразени психични структури, предизвикващи явления, които една уважаваща себе си позитивна наука (т.е. наука, която вярва само на опитните данни) не може в никакъв случай да игнорира. Рационалистично ориентираната позитивна наука не може да обясни тези факти, затова тя или мълчи, или ги обявява за плод на фантазията. Направеният теоретичен анализ от гледна точка на екилибрологията показва, че функционирането на мозъка и неговото взаимодействие с околните материални тела може да се обясни по-скоро с квантовия механизъм на нелокалността, който е всъщност редукция на алтернативното (но също така научно) схващане за приоритета на едновременната валидност на нелокалността и причинността, която, пречупена през призмата на познание-

то, добива вида: локалност и безпричинност. Съгласно тази нова гледна точка функцията на мозъка се подчинява на своеобразен вълнови механизъм, който по силата на специфичния му закон определя неговото действие извън пределите на тялото-носител, подчинявайки го на своеобразното явление **квантова нелокалност.** Това свойство налага един съвършено нов подход към виждането ни за реалността на съзнанието, изразена в неговото взаимодействие с околния свят. Накратко той се свежда до това, че взаимодействията между различните съзнания и обективната реалност не може да се определи като цялостна и завършена същност, произтичаща само от факта на съществуването на субекта-носител. Сравнението с модела на квантовата вълна съзнание, обогатено със съображението за "нелокалност", може да обясни широк кръг от непонятните за традиционната рационалистична наука факти и явления, на своеобразните процеси на дистантно въздействие, които са необясними по принцип от механистичната парадигма.

Това са конкретно съображенията, които в заглавието на параграфа ни дадоха повод да определим този нов подход към паранормалните явления, като квантов модел на парапсихичните явления. Може да се каже, че смятаните днес за нормални явления са всъщност обозримите от рационалистичния подход процеси и факти, които в основата си са съществено редуцируеми към механичната парадигма. Екилибрологичната парадигма дава възможност да се обяснят и предвидят редица нови явления, които достигат до човешкото съзнание по един твърде своеобразен път. Именно това е кръгът от явленията, получили известност като магия, за който искаме накратко да разкажем.

Всеки човек, оповестяващ резултати от своите паранормални усещания (ако има, разбира се, такава способност) рискува да попадне под ударите на човешката мнителност. Тази важна преграда в човешкото общуване могат да преодолеят само малцина. Например един от начините да се преодолее човешкото недоверие е предизвикването на любопитството. Традиционен подход, предизвикващ всеобщ интерес, е митът за Апокалипсиса. Краят на света, краят на •всичко съществуващо наоколо е вълнуваща, интригуваща мисълта на всеки един от нас, картина. В юдейската религия дори е посочено мястото, откъдето световната катастрофа ще започне. Това е известната Стена на плача, в Йерусалим, където кората изразяват със съответен ритуал неизбежността на края на света. В мюсюлманската религия е определен денят на този свещен "край" — това е петък; затова този ден е определен за молитви на мюсюлманите от цял свят.

"Апокалипсис" е гръцка дума и означава буквално "настъпване на новото време". Например в "Апокалипсис" на свети Йоан е казано, че ангелът взима със себе си небето и земята, свива ги като пергамент и се. отправя към нова земя, към ново небе. Настъпва краят на Времената, краят на Рибите, краят на християнството, отстъпвайки място на "новата" религия на Водолея, символизираща любовта между хората. Всички пророци на "Апокалипсиса" обаче са единодушна — новото време ще настъпи след колосално за цялото човечество страдание, предизвикано от една "ужасна" катастрофа. Съществува предсказание в Библията, според което Христос казва на Ангел Пазител: "Преди да нанесеш фаталния удар върху хората, ще сложа знак върху челата на 144 000 от тях."

Това предсказание е много странно. То може да се интерпретира като нищожен шанс осигуряващ оцеляването в този ужасяващ катаклизъм само на 144 000 богоизбранници, които са измежду еврейските племена.

Друг механизъм на снемане на психологическата бариера на човешкото недоверие е подкрепата На авторитета или на тези, които заемат върховни позиции в обществото. Така например славата на Нострадамус като предсказател се дължи на неочакваната за него подкрепа от страна на кралица Екатерина Медичи, съпруга на фаталния крал Анри I, чиято съдба той предсказва. Моделът на предсказанията на Нострадамус е от типа апокалипсис. Той предсказва множество революции, войни, обществени промени, завършващи със световен катаклизъм. Много от неговите твърдения са формулирани твърде общо, което позволява те да бъдат интерпретирани по различни начини. Това улеснява асоциирането на предсказанията с реалните факти от действителната история на човечеството.

Интересен е и фактът на засиленото внимание на някои лявоориентирани интелектуалци насочено към Апокалипсиса. Така например световноизвестният моделиер Пако Рабан вижда в модела на новото време своеобразна реализация на "светлия комунизъм". Той самият твърди, че успехът на неговата просветителска дейност по въпросите на Апокалипсиса се дължи на това, че е свързан с модата, която е възможен механизъм за въздействие над хората. Една подвластна на образното внушение реалност, пресъздадена от световно известен дизайнер, който всъщност е създател на образи, е според Пако Рабан надарена с особена сила, която сломява вродената консервативност и подозрителност на човешкото съзнание.

Постоянното обръщане към внушения чрез твърде опростена и вече сило тривиализирана картина на Апокалипсиса, показва, че всички големи идеи в света, като модела "Нов световен ред", проповядван от световния финансов и политически елит, "светлото комунистическо бъдеще" на марксизма-ленинизма, "съвършенството" на света чрез културата, проповядвана от "новите" масони — Блаватска, Рьорих, Людмила Живкова и др., философията на бялото братство на Петър Дънов, Апокалипсиса на Пако Рабан и много други, имат една и съща основа — тайните форми на организираност в обществото, преследващи и реализиращи своите цели чрез механизмите на въздействие и управление на човешкото съзнание, а оттук и на човешката психика и поведение, обяснени от нас от екилибрологична гледна точка.

От такава гледна точка ние бихме могли да дадем обяснение на религиите и мистицизма. Това бихме направили в отделен труд, но предварително можем да кажем, че те са съвършено различни системи. Квантовата теория на магията е едно радикално ново научно обяснение на широк кръг необясними за традиционната наука факти, явления и процеси, възникнали в човешката история и култура, които ние се стремим да редуцираме до едно-единствено чудо — чудото, наречено **квантова нелокалност.** Свеждайки до един-единствен принцип този широк кръг от факти, ние съблюдаваме един друг свещен принцип в науката, наречен "бръснача на Окам", според който безполезно е да се привличат допълнителни хипотези, твърдения или принципи за обяснението на явленията и процесите, които наблюдаваме. Единственото чудо на квантовата нелокалност е напълно достатъчно, за да се обяснят всички други чудеса, открити или наблюдавани от хората през вековете.

Квантовият модел на магията обаче открива пътя за обяснението на един твърде нашумял в последно време проблем: Управлението на психиката и поведението на големи човешки маси.

Историята на този въпрос започва през 50-те години, когато в американската секретна служба ЦРУ се приема програмата "Синята птица", по-късно трансформирана като секретен проект "Артишок . През 1953 — 1954 г. професор Е. Камерун продължи тези изследвания по линия на програмата "МК ултра".

В резултат на някои специализирани изследвания беше установено, че психотерапевтичните сеанси на екстрасенси, провеждани по масовите електронни медии, имат по-скоро отрицателен резултат върху здравето на хората. Този факт беше използван за създаването на специални биолокационни, психотронни генератори и т. нар. лептонни апаратури. Тяхното излъчване при определени "слаби" дози може да има лечебен ефект, но при увеличени дози разрушава човешката тъкан. При това облъчване протичат необратими биохимични процеси на генетично равнище. Енергията, която променя генетичния материал, нанасяйки непоправими изменения в структурата на организмите, прониква в човешкото тяло най-вече чрез аурата на неговото биополе. Така генетичният материал, заложен в ядрата на клетките, може да се промени чрез мутация.

Особено опасно е т. нар. психолингвистично програмиране, един аналогичен на хипнозата механизъм. Оказва се, че в човешкото съзнание може да се вкара "кодиран текст", когато човек се намира в състояние на т. нар. "аурно захранване" (форма на хипнотично състояние). Тогава хората започват да изпълняват

безропотно подадената им отвън команда, превръщайки се в зомби, т.е. в "живи мъртъвци", които се подчиняват безпрекословно на чужда воля. Вследствие на психолингвистичното Програмиране в човешкото съзнание настъпват необратими процеси, при които в човека изчезва представата за собственото му "аз", напълно се Загубват волята му, емоциите и желанията. В такова състояние дори може да се заповядва на зомбираните да убиват хора, включително близки, родители и деца. Интересен факт е, че зомбираните личности изпълняват "чуждата" воля с особено настървение. По това можем да познаем зомбитата: ако някои се появи внезапно във вашето обкръжение и започне да критикува с особена сила и озлобление недъзите ви, помнете, че това са зомби, най-често изпратени от специализирани тайни служби. Техниката, използвана за формирането на тайните масонски организации, е идентична на лсихолингвистичното програмиране. Най-голямата заплаха за човечеството вече не е нито икономическата криза, нито екологическата катастрофа, а опасността от изграждането на мрежа от свръхмощни зомби генератори, които биха могли да превърнат човешката маса в аморфна среда от живи автомати, изпълняващи чужда воля. Така плановете на световното масонство за осъществяването на идеята, за Нов световен ред Могат да се окажат реални и осъществими.

Интересен факт е, че зомбитата по принцип могат да се използват и за доброто на хората. Това е възможно чрез прилагането на подходяща психолингвистична програма. Никой досега обаче не си е поставял такава цел. Това е доказателство, че в човешкия разум е заложен и механизмът; разрушаващ собствената му същност, което е израз на естествената регулация на

нещата в природата. Ако разумът не би имал такива качества, то абсолютното му господство би нарушило силно равновесието в биологическия свят.

В нашия ежедневен живот ние често се сблъскваме с някои спонтанни механизми на психолингвистично програмиране на масовото съзнание. Например апатията, обхванала електората в България в навечерието на изборите през декември 1994 г., е форма на масово зомбиране. Източник на психолингвистичното програмиране в случая бе един "лошокачествен парламент", който предизвикваше отрицателни емоции у хората в продължение на дълъг период от време. Наивно е обаче твърдението на някои наблюдатели, че този механизъм е бил поръчан, внедрен и приложен съзнателно, по предварително начертан сценарий. Главният причинител на това своеобразно психолингвистично програмиране в българското общество е масовото неразбиране на най-важния механизъм в демокрацията — осъществяването на компромис в обществените конфликти. Този недостатък на общественото съзнание отваря врата за проникване на разрушителното влияние на световното масонство, при което хората се превръщат не в зомби, а по-скоро в някаква своеобразна модификация на вида "хомо-троглодитес", т.е. на същество, което няма морал, интелект и чувства и вече не е животно, но още не е и човек.

В едно отворена към конфликтите общество като българското митът за затворените, действащи в пълна, секретност тайни организации, се превръща в могъщ фактор за провеждането на своеобразно психолингвистично програмиране. Десетилетията на българската демокрация преди 9.IX.1944 г. бяха оформили едно трайно усещане сред българските граждани да

обясняват главоломните и неочаквани промени по върховете на политическата власт и нестабилността в икономическото развитие със задкулисните машинации на масонството. Днес отново думите "мафия" и "масони" се произнасят като синоним на черната сила, несъзнателно отъждествявана с традиционната задкулистност на българския политически живот, пораждаща закономерно корупция, хаос във висшата политика и масова апатия.

България от 80-те години е един красноречив пример за нарасналите възможности на световното масонство да внася безпорядък и разрушение в най-слабите звена на световната обществена система. Това е и причината за българската неориентираност във външнополитическата ситуация на света, за липсата на ясна и точна стратегия в националната сигурност. Това е причината България винаги да търси решение на своите проблеми чрез подчиняване на чужда воля, чрез търсене на пътища да се интегрира непременно с някоя световна сила или да се асоциира в общности, където тя е напълно неравностоен партньор. Не е ли по-естествено да се потърси отначало начин да се издигне собственото и равнище, а след това да се търси достойно партньорство с по-силните нации по света?

Безпринципното търсене на решения на проблемите на една слаба нация чрез присъединяването и към организационните структури на напредналите държави по света е сигурен път към още по-голяма мизерия, способстващ за възникването на благоприятни условия за психолингвистично програмиране на населението и отварящ пътя за необезпокояваното от никого проникване на разрушителното влияние на световното масонство.

Д О П Ъ Л Н Е Н И Е

ЕДНО НОВО ВИЖДАНЕ ЗА НАЧАЛОТО И ХОДА НА ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

Съвсем неотдавна имахме случая да посетим Москва. Това стана през март тази година. Търсейки разнообразие в сивотата на ежедневните ни грижи, ние гледахме руската телевизия. С изненада констатирахме, че по някои от каналите на телевизията се показват нови документи, хвърлящи светлина върху фактите, свързани с подготовката на руската Червена армия за войната. Коментари по тези въпроси правеше и известният писател-публицист Дмитрий Волкогонов, автор на нашумели биографични книги за вождовете на революцията — Ленин и Троцки и за диктатора Сталин. В общи линии новото твърдение, около което гравитираха дискусиите, беше това, че Сталин определено е възнамерявал пръв да започне войната срещу Хитлер. В подкрепа на това твърдение се посочваха редица аргументи. Ето някои от тях:

Често чувахме репликата, че Сталин бил по-хитър и по-коварен от Хитлер. Това беше основно твърдение, което някои от дискутиращите, кой знае защо, свързваха с името на А. Антонов-Овсеенко. Ние лично се съмняваме в това твърдение. Смятаме, че то е вярно само донякъде. Истината е, че дори хитрият Сталин не е подозирал, че около него има много по-хитри и по-коварни от него. Върху този факт ще се върнем по-късно, а сега нека да продължим с аргументите.

Цялата предвоенна военнотеоретична мисъл в Русия е била повлияна от теорията за световната пролетарска революция. В нея основната идея е, че

социализмът в света може и трябва да победи навсякъде. Теоретикът на перманентната революция Л. Троцки пише следното: "Националното освобождение на Германия е в пролетарската революция, обхващаща Централна и Западна Европа и обединяваща я с Източна Европа в Съветски съединени щати." Тази идеологическа постановка повлиява съществено върху руското военностратегическо мислене през периода между двете войни. Ето какво пише видният военен теоретик М. Н. Тухачевски: главната цел на бъдещата война е "...свободно използване на насилие, а за това преди всичко е необходимо да се унищожат въоръжените сили на противника". Освен това той изразява и следното мнение: "Всяка заета от нас територия след завземането й става съветска територия, където ще се реализира властта на работниците и селяните."

Тази военностратегическа концепция получава известност в руската военна наука под научното название "разширяване на базата на войната". Под такава формулировка ние срещаме този термин и в "Большая советская энциклопедия" от 1928 г. Основното съдържание на тази идея е съветизацията на завзетите райони чрез метода на широкомащабно и военностратегически обосновано използване на насилие в районите, намиращи се извън границите на СССР.

Тези съображения на видния съветски военен теоретик показват, че в руската военна доктрина през периода между двете световни войни бавно, постепенно и последователно се е налагала настъпателната стратегическа система.

Във военната теория основно положение заемат двете фундаментални идеи за хода на всяка война:

настъпателната и отбранителната. За да демонстрираме колко важно е различието в постановката на стратегическите планове в тези два основни случая, Ще си послужим с някои примери от Втората световна война.

Една типична отбранителна концепция, върху която е изграден съответен военностратегически план, е финландската. Цялата подготовка на тази страна за войната е блестящо потвърждение на идеята, че изграждането на отбранителната линия в съответствие с достиженията на военнотехническата за онова време мисъл е могла да облекчи и улесни до голяма степен отбраняващата се страна. Освен това важна е искрената готовност на финландската армия за отбрана, за саможертва при защитата на родината си. във военната финландска доктрина няма и помен от теории от типа за световната пролетарска революция, за създаване на единна световна комунистическа система и други подобни. Чисто и просто финландците искрено са били привързани към идеята за защита на родината си. Какъв е резултатът от руско-финландската война, в която се сблъскват две коренно различни военни доктрини: нападателната на руснаците и отбранителната на финландците. Резултатът е, че Червената армия преодолява с големи трудности и загуби подготвената предварително от финландците полоса за отбрана в течение на цели 25 дни и излиза на главния рубеж с големи загуби, с потиснато самочувствие и с колосални загуби на гориво, боеприпаси, продоволствие и жива сила. Тиловете изостават, а предните части стават лесна плячка на финландските стрелкови отряди и снайперистите. Войната срещу Финландия е окачествена като неуспех за руската Червена армия.

Дали Сталин е възприемал идеята за настъпателност в идващата война, насърчен от съображенията за световна пролетарска революция? Определено може да се каже, че да! Той, както и Троцки са считали, че революцията в Европа ще започне от Германия. Нещо повече. Сталин е бил убеден, че "...победата на революцията в Германия *ще* осигури победата на международната революция" (И. Сталин). Военно-революционната доктрина в светлината на теорията за световна пролетарска революция е била последователно защитена и разработена от Л. Троцки. Ето какво той казва по този въпрос през юни 1939 г.: Германия "... ще удари главните сили на Запад, а Москва ще поиска напълно да използва преимуществата на своето положение".

Освен това Л. Д. Троцки, подчертавайки идеите на "перманентната революция", пише през 1940 г. следното: "Ако международният пролетарият се окаже неспособен да изпълни своята мисия, то социалистическата програма, основана на вътрешните противоречия на капиталистическото общество, ще се превърне в утопия." Той е мислил, че евентуалният неуспех на революционните сили през Втората световна война ще доведе до отпадане и на перспективата за социалистическото преустройство на света като цяло.

В своите разсъждения от такава гледна точка обаче Л. Троцки е успял да съзре един много важен от военна гледна точка факт. Още през 20-те години той пише: "Ако лавинообразното развитие на милитаризма в течение на последното половин столетие — с всички изобретения и "тайни" на военната техника — не доведе войната до абсурд, то в същото време то не даде на нито една от страните някакво особено,

от порядъка на извън отиващите "средства", което би осигурило за нея за кратък срок победата."[3] Наистина учудващо прозрение.

Следейки предаванията по руската телевизия през март т.г., ние бяхме изненадани от някои изнесени там факти. Например беше показана за първи път секретна военностратегическа карта на Киевския военен окръг, малко преди започването на войната, върху която ясно личеше подписът на Сталин. На тази карта се виждаше добре очертана концепцията за настъпателни действия на някои от съветските армии, които влизаха в състава на окръга.

Когато се върнахме в България, ние с изненада открихме, че на българския пазар се е появила една забележителна книга със заглавие "Ледоразбивачът" от Виктор Суворов, издателство "Стадис Русе". В тази книга, чийто автор е бивш съветски разузнавач от висока класа, имащ широка военна култура и преминал доброволно на Запад, защищава компетентно идеята, че в навечерието на войната Червената армия е била подготвяна със забележителна последователност за настъпателни действия. Посочени са убедителни факти, които опровергават традиционното схващане на комунистическите историци, че Съветският съюз е бил нападнат вероломно, че агресорът е Германия, че германската агресия е прекъснала мирния градивен труд на съветските хора и т. н. В полза на тази своя теза той посочва следните аргументи:

В периода преди нападението на 22 юни 1941 г. от страна на Германия в Съветския съюз се извършва интензивно строителство на железопътни линии и шосета в близост до държавната граница. Всички е са насочени от изток на запад, с което се прави подготовка за настъпление с цел бързото прехвърляне

на резерви от вътрешността на страната към държавната граница, създаващо удобство и за снабдяването на войските след преминаването им отвъд границата. При отбранителния вариант такова строителство е недопустимо. От военната теория е известно, че при отбранителна стратегия жп линиите и шосетата се строят не до границата, а далеч в дълбочина, оставяйки граничната ивица по възможност максимално лишена от жп линии, пътища, мостове и други съоръжения. Видни съветски военни през това време обаче се оплакват, че пътищата и жп линиите в Западна Белорусия и Западна Украйна са в крайно лошо състояние. Мостовете там не издържали теглото дори на средните танкове и тежката артилерия. За военни, които мислят за отбрана, това е само добре дошло. Достатъчно е да се разположат противотанкови мини и снайперисти по храстите и противотанкови оръдия и войната би имала съвсем друг изход.

Нещо повече, след принудителното преместване на държавната граница по на запад, след навлизането в Полша, известната отбранителна линия, наречена "линия Сталин", не само че не се съхранява, но започва нейното интензивно и последователно разрушаване. Новата "линия Молотов" се строи по всички правила на нападателния бой, т.е. минни полета тук не се поставят, защото те пречат при настъпателния бой, а в навечерието на войната съветските сапьорни части започват открито, пред очите на изумените германски военни, да свалят теления гранични ограждения, да разминирват дори нощем, под светлината на силни прожектори, полета около граничната ивица, да строят укрепителни пунктове до самата граница, под носа на немските наблюдателни постове. Всички тези мероприятия са познати като естествен атрибут на

една ясно подчертана настъпателна военна доктрина.

Друг аргумент е характерът на съветските военни устави. Всички те са формирани на езика на настъпателната война, регулираща отношенията в армията в условията на военни действия, водени на чужда територия. И всичко това се прави в момент, когато хитлеристите в началото на 1941 г. също пристъпват към интензивно строителство на мостове, железопътни линии и разклонения, на полеви летища, които бяха явни признаци за подготовка на тяхното нахлуване.

Работите от руска страна не прекъсват дори когато на масата на Сталин в Кремъл е доставен документ — сведение за точната дата на нападението, от големия съветски разузнавач В. Зорге. Чърчил също предупреждава Сталин в този смисъл.

Нещо повече, грижливо изгражданата в течение на дълги години партизанска армия се ликвидира, нейните мирновременни разчети и попълнения с обучени кадри се разпускат, оръжейните и продоволствени запаси се отменят, скритите и оборудвани землянки N бази се разрушават. Съставът се разпуска или се включва в други важни подразделения.

Военното производство през тези напрегнати месеци се преустройва интензивно от отбранителни към подчертано нападателни оръжейни системи и средства. Всички вече знаят, че отвъд границата стоят хиляди стоманени германски танкове, а военната промишленост в Съветския съюз се преустройва за производството на релси, нападателни оръжия, пътни и мостови съоръжения за сметка на противотанковите мини и оръдия, на отбранителните съоръжения и оръжия и т.н.

И всичко това в момент, когато всички военни

специалисти по това време станаха неволни свидетели на успеха на финландската отбранителна военна доктрина, която, издигната до нивото на съвършенството, успя да противопостави успешно армията на една малка страна срещу агресията на "непобедимата" Червена армия.

Друг факт — това е интензивното военно строителство на въздушнодесантните войски. Червената армия в навечерието на войната разполага с най-големия и технически обезпечен контингент от военновъздушни подразделения на десантните войски, които, както знаем, играят решаваща роля при настъпателния бой. Формирани са също така и специални планински части, обучени за военни действия при планински условия. Изградени са военноморски и речни десантни войски, които могат да водят настъпателен бой в условията на големи водни прегради, реки, блатни местности и др. Прави впечатление, че личният състав на планинските части е попълнен изцяло от задкавказки народности, приспособени към планинския начин на живот в своята естествена жизнена среда. Тук изобилстват грузински и арменски имена, а именитият съветски военноначалник маршал Баграмян започва военната си кариера именно в такива части.

Във военната теория на настъпателния бой през времето на Втората, световна война има едно много съществено положение. То се формулира накратко така: В настъпателния бой, провеждан от многомилионни армии, снабдени с моторизирани технически средства и най-вечен танкове, важно условие за успеха е съсредоточаването на голям военен потенциал в слабите места на противотанковата отбранителна линия с последващо разгръщане на танков клин, който като огромни клещи предпазва фланговете на настъп-

ващата пехота в мястото на пробива, провеждан с особена интензивност именно в слабите точки на противника.

Друг важен момент е изненадата. Проста азбучна истина във военната теория по онова време е следното твърдение: когато един срещу друг се изправят противници с изравнени военнотехнически потенциал и ресурси, и съблюдаващи едновременно настъпателната доктрина, решаващото, предимство е на страната на този, който пръв поеме инициативата за настъпление.

Да видим как са спазени тези важни положения от военностратегическата настъпателна доктрина в случая — на руската Червена армия.

Слабото място на германците е открита правилно. Осъществена е и съответната подготовка. Слабото и твърде уязвимо място на германската армия е петролът. Немците се снабдяват почти в 90% от нуждите си с бензин, горивни материали и масла от района на Плоещ, Румъния, който се намира само на 250 км от новата държавна граница. Районът се намира на юг от широката планинска верига на Карпатите, през проходите на която минават всички пътища, по които се извозва ценната суровина за Германия. Това означава, че при внезапен удар по самата цел — района на Плоещ, и друг, предназначен за отрязването на подстъпите по протежение на планинската верига, германската армия би се оказала внезапно изправена пред катастрофа. Дори с малки сили би могло да се преодолее съпротивата на слабата по това време румънска армия.

И наистина в това направление руснаците разполагат своята най-силна по това време свръхударна IX армия, влизаща в състава на т. нар. Първи стратеги-

чески ешелон. В този ешелон има общо 170 дивизии, разпределени в шестнадесет армии, няколко десетки корпуса, пет от които са въздушнодесантни, един морски десант и няколко планинско-стрелкови. Задачата на ешалона е със започването на войната и мобилизацията на многомилионната човешка маса незабавно да премине границата и с решителни действия да осуети противниковата военна инициатива, като удари най-вече петролните полета в Румъния.

Първият успешен опит за провеждането на такава акция е предприет през 1939 г. от Жуков, който провежда зашеметяваща по своята внезапност, скорост, дързост и изобретателност операция за разгрома на VI японска армия при Халкин Гол. Успехът е логичен, тъй като постулатите на военната теория тук са спазени до един.

Днес от дистанцията на времето може да се каже, че Червената армия се е готвела определено за настъпателна война. Твърденията на някои комунистически военни историци, че руската армия не е била изобщо готова за война в началния момент, са несъстоятелни. Например по отношение на двете планински армии от първия стратегически ешелон — 12-а и 18-а, техният военен потенциал беше напълно разпилян само поради факта на пропуснатия фатален момент на изненадата. Руската армия при цялата своя подготовка би могла да промени коренно военностратегическата обстановка на Източния фронт, ако беше спазила докрай точките на военната си доктрина. Невероятно е една армия да изпълнява стриктно военностратегически план, основан на типична настъпателна концепция, и да не се възползва докрай от нейните предимства. Например, ако само част от средствата, изразходвани за създаването на

планинско-стрелковите дивизии, бяха използвани за създаването на противотанкови дивизии, то ходът на войната би бил друг. Тогава какъв е бил смисълът да се използва така упорито военната настъпателна доктрина?

Ако двете съветски планински армии, 12-а и 18-а, бяха насочени с изпреварващ датата 22 юни 1941 г. удар към обекта, набелязан в съветския стратегически план — румънските петролни кладенци, то в съчетание с действията на IX армия, следваща по петите им, успехът в началото на войната определено би бил на страната на Червената армия.

Необяснимата пасивност на руснаците обаче се превръща в тяхна трагедия. Немската страна спазва точно предписанията на военната настъпателна доктрина и това им донася успеха. Затова и внезапният удар на Първа германска танкова група в посока на Ровно поставя в критична ситуация тези две армии, за които са изразходвани огромни средства. Вместо те да заемат първи планинските проходи на Карпатите и по този начин да се окопаят в позиция, от която никой вече да не е в състояние да ги извади, отрязвайки по този начин немските нефтени артерии, тези, неприспособени за бой в равнинни условия, планински армии с леко въоръжение и с огромно, но ненужно за равнините снаряжение бягат в горите, попадайки под фланговия удар на германския танков клин. Освободен е по този начин и простор за проникването в тила на огромната IX армия, което решава съдбата и. Този колосален първоначален успех на немците се дължеше изцяло на изненадата. Оттам нататък пред германските войски се открива простор към незащитени съветски бази и индустриални райони — Донбас, Харков, Запорожие и Днепропетровск, които можеха

да произвеждат стотици хиляди танкове и друго военно снаряжение. Запазването на тези райони в началото на войната чрез една целенасочена отбранителна доктрина или с изпреварващия удар на изненадата би могло да осигури на Съветския съюз военно производство, пет-шест пъти по-голямо от това, което беше осъществено в действителност през този период на военните действия. Как би протекла войната в такъв случай?

Имайки предвид всички тези факти, можем да направим своеобразна класификация на мненията на военните историци, които се разделят в три основни групи:

Първа група, това са комунистическите историци, които твърдят, че никой не може да се съмнява в мирните намерения на съветското партийно и държавно ръководство по онова време. Хитлер е нападнал вероломно Съветския съюз, който в дадения момент, имайки предвид изненадата, не е бил достатъчно подготвен за война. Ако се изтъква миролюбието и доблестта на руското военно, държавно и партийно ръководство, то как бихме могли да обясним факта, че подписаният на 13 април 1941 г. пакт за ненападение с Япония се нарушава именно от руснаците. Това става на 8 август 1945 г. Когато Русия се намира на ръба на гибелта, Япония удържа думата си и руското командване успява да прехвърли свежи дивизии от Далечния изток в района на Москва, което решава и изхода от битката за руската столица. Но ето, че през 1945 г. на ръба на гибелта е Япония и коварният удар идва от руска страна. Тези същите, които неоправдано отстъпват пред Хитлеровата заплаха и не изпълняват докрай препоръката на военната теоретична мисъл, в никакъв случай не могат да бъдат категоризирани

като хора с добри намерения и жертва на чужда агресия.

Втората група историци са тези, които отчитат факта на руската военностратегическа настъпателна доктрина и твърдят, че Сталин е подготвял тайно нападение над Германия, но е бил изпреварен само с няколко дни или най-много две седмици. Такъв е например Виктор Суворов, автор на книгата "Ледоразбивачът". Аргументите им са следните:

През май 1941 г. Сталин изненадващо застава начело на изпълнителната власт в СССР, като по този начин поема открито отговорността за по-нататъшните важни за руската нация решения. До този момент формално такава отговорност е носел Молотов, който като глава на руското правителство подписва договора Рибентроп—Молотов, мирния договор с японците от април 1941 г. и др.

На 5 май 1941 г. Сталин произнася реч пред випускниците на висшите военни академии, в която открито заявява, че войната с Германия ще започне не по-рано от 1942 г. Въпреки че речта е строго секретна, В. Суворов смята, че тя е камуфлаж на истинските намерения на Сталин.

Аргумент в полза на това твърдение е и поведението на Сталин в самото начало на войната. Изпадайки в депресия, той демонстрира типични за силно изненадан от фактите човек. Поведението на човек, който е изненадан от вероломните действия на другите, никога не би могло да се сведе до депресия, защото естествената реакция в този случай е разгневеността, подкрепена от защитната реакция на психическата мобилизация.

В началото на войната той дава необосновани заповеди за настъпление, което още повече обърквал

военното командване на руските армии. Той има вид на човек, който е пропуснал важния момент на действието, което е очаквал с особено нетърпение, и в реакциите си демонстрира съпротива срещу невместващи се в представите му реалности.

Но" ако Сталин е бил един истински и докрай привързан към идеята за настъпателната стратегия военачалник, той би могъл да направи решителната стъпка пръв преди датата 22 юни 1941 г., за която е бил своевременно информиран. Могъл е да направи това, но нещо го е спирало. И точно тук е грешката на В. Суворов. Сталин не е бил изпреварен, а е бил съветван от някого, който е имал влияние над него, да не предприема пръв настъпателни действия през май—юни 1941 г. Ето едно доказателство в полза на това твърдение: маршал Жуков описва този важен за военното командване на Червената армия момент по следния начин: "В периода на назряване на опасната военна обстановка ние, военните, вероятно не направихме всичко, **за да убедим** И. В. Сталин в неизбежността на войната с Германия в най-близко време и да докажем необходимостта от провеждане в живот на срочните мероприятия, предвиждани в оперативно-мобилизационните планове."[4] Следователно някой друг е бил по-убедителен от военния специалист Жуков.

Нима Сталин е трябвало да бъде убеждаван в нещо, за което той самият е способствал да се установи още в зората на руската социалистическа държавност. Има ли по-убеден в това нещо от самия Сталин?

Излиза, че руската военна машина усилено е била подготвяна за настъпателни действия и когато идва решаващият момент за нанасянето на първия удар, което е неотменен момент във военната настъпателна

доктрина от периода на Втората световна война, това не става. В. Суворов твърди, че Сталин е бил изпреварен само няколко дни, а Жуков твърди, че Сталин не е бил достатъчно убеден за началото на войната. Кой от двамата е прав? Налага се впечатлението, че немците са били принудени да нападнат, за да защитят собствения си живот! Друга възможност за тях не е съществувала, въпреки че са знаели, че в края на краищата ще загубят.

Аз лично мисля, че по-правдоподобният отговор се съдържа в твърденията на маршал Жуков. Военният стратег е имал възможността лично да контактува със Сталин. А в това, че важните решения са били взимани еднолично от Сталин, никой не се съмнява. Фактът, че руската военна доктрина е била изцяло основана на настъпателната концепция, в това също смятам, че никой вече не може да се съмнява, още повече след посочените от Суворов аргументи. Остава открит само въпросът за решението за настъпление, т.е. за началото на войната като момент на изненада.

Руската армия към датата 22 юни 1941 г. е била напълно подготвена за ... настъпателна война. Нейният първоначален неуспех се дължи не на неподготвеността за война, както твърдят комунистическите историци, а на неточното спазване на точките от военната настъпателна доктрина и по-точно на най-важната от тях — приоритет в инициативата в първоначалния момент на военните действия.

Някои обаче от Сталиновото близко обкръжение като Каганович и Берия, са успели да омаловажат аргументите на професионалните военни, като маршал Жуков например, които са виждали ясно предимствата на военнонастъпателната доктрина, работели са упорито за нея и в никакъв случай не са

могли да допуснат да се изпусне най-важният момент на изненадата. Освен това информация за намеренията на немците е имало предостатъчно. Военните предимства по "отношение *па.* слабите страни на противника са били на страната на руската армия, защото петролният източник на немците се намира само на 250 км от съветската държавна граница, а руския петролен източник в Баку се намира на 2000 км от същата граница.

Какво би станало наистина, ако руснаците се бяха възползвали от момента на изненадата?

Руското настъпление би лишило от горива, бензин и смазочни материали една изцяло зависеща от механизираните си части армия. Немската армия би могла да понесе и значителни загуби във военна сила и техника, ако боевете се водеха с онези танкове, които руската армия беше възприела на въоръжение, визирайки война в условията на една широко развита пътна мрежа, каквато съществуваше по това време в Европа.

Запазването на индустриалните центрове в Украйна и Русия можеше да допринесе за бързото превъоръжаване на руската армия още в началния стадий на войната. Именно в този случай руската армия би могла да завладее не само Германия, но и цяла Европа. Някой обаче не е имал интерес от такъв развой на събитията и затова се е постарал да повлияе върху последната и най-важна инстанция — Сталин.

Ако Русия успееше да залее с войските си цяла Европа, то световното равновесие се нарушаваше очевидно. Тогава Русия и Китай ставаха неоспоримите господари над 2/3 от световните ресурси, което би осигурило тяхното абсолютно господство над англосаксонския свят в бъдещото развитие на света. Някои

обаче не можеха да се примирят с такава перспектива и затова трябваше да се направи всичко възможно, за да се повлияе върху решението на Сталин. Днес ние знаем достатъчно случаи, когато такива съдбоносни влияния са били осъществявани с успех от тъмната среда на една невидима, скрита система на управление на света, многобройните проявления на която сме констатирали неведнъж в изминалия следвоенен период. Истинският победител във Втората световна война беше всъщност тази невидима, скрита от погледа ни световна система на управление.

Л И Т Е Р А Т У Р А

[1] Т у х а ч е в с к и й , М. Н. Война и революция. Сб. №22, с. 188. [2] Т у х а ч е в с к и й , М. Н. Избранные произведения. Т. 1, с 258. [3] Т р о ц к и й , Л. Д. Сочинения. Т. 9, "Европа в войне", раздел "Война и техника".

[4] Ж у к о в , Г.К. Воспоминания и размышления. М., 1969, с. 238.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Всестранният анализ на тайните форми на организираност в човешкото общество, който ние се опитахме да направим тук, както и в няколкото подред вече издавани книги ни помага да преодолеем преди всичко една сериозна заблуда. Милиони хора по света повярваха на марксистко-ленинската комунистическа идеология, без да подозират, че празникът на трудещите се 1 май е всъщност празник на масонската организация "Илюминати", рожден ден на тази сатанинска конспиративна система. Тези хора ни най-малко не подозираха, че символът "петолъчка" е всъщност символ на петимата синове на Ротшилд, че червеният цвят, подчертаващ революционния характер на комунистическата идеология, идва от червения цвят на фирмата Майер, променила впоследствие името си на Ротшилд (на немски означаващо "червено знаме").

И до ден-днешен малцина си дават сметка, че идеите в "Комунистическия манифест" на Маркс са почти точно копие на програмата на Адам Вайшоп, основател на масонската организация "Илюминати", изпълняващ заповедите на своя "каган" Ротшилд.

Марксистката философия проповядва, че благоденствието на хората може да се установи само в едно безкласово, атеистично общество, без държавни граници и, без буржоазните институции на властта. Революциите и войните обаче, които доведоха на власт комунистическите партии, не бяха в резултат на движенията на онеправдани и угнетени от мизерията човешки маси, а бяха следствие от дирижиран и манипулиран от тайни масонски организации процес.

Червените комунистически пирамиди на властта много бързо се превърнаха в мощни лостове в ръцете на международната конспирация, поставяща си за цел чрез тях да контролират народите, които те искат да управляват. Никой никъде не видя благоденствието, за което ставаше дума в марксистката философия.

Как така се получи, че една влиятелна философска школа, каквато е марксизмът, успя да внуши на голяма част от човечеството картината на благоденствието чрез механизмите на конфликтите, чрез издигане върховенството на противоречията, поставяйки си за цел изграждането на освободено от структурни дейтали общество. Нима никой не можа да забележи, че зад фасадата на солидната философска система на диалектиката се скри една отдавна тънко премислена фалшификация, възпроизвеждаща модела на саморазрушението в един опростен от догмата на рационализма свят.

Ние обаче искаме да опровергаем и една друга заблуда, която се ражда от незнанието на научните факти, свързани с най-новата област на теорията на управлението. Много съвременни критици на световната конспирация са склонни да абсолютизират модела на управлението, свързан с класическата представа за властта като строго оформена пирамида. Така се стига до грешния извод, че само непосредственото участие в тайните организации може да бъде причина за осъществяването на действията, произтичащи от плановете на световната конспирация.

Световното управление, планирано от тайните организации по света, не може да се осъществява по принцип посредством модела "пирамида с всевиждащото око на върха". Решенията, които се взимат в тесния кръг на малцинствените елитарни групи, имат

преди всичко препоръчителен характер. Те не произтичат от конкретно законодателство и нямат задължителен характер. Но те влияят поради самия факт на тяхното съществуване, създават напрежение, озаряват подсъзнанието на отговорните политици и видните личности по света, създават съмнения и влияят върху конкретните планове и действията на правителствата, на държавните дейци, бизнесмените и висшите финансисти.

Това разнообразие от механизми за контрол и влияние в обществото предизвиква съвършено нови явления, които не могат да се обяснят с механичната представа за властта като пирамида. Действията на световната конспирация всъщност стеснява изкуствено границите на потенциала за спонтанно зараждане на порядък в обществото, намалявайки както ефективността на локалното държавно управление, така и равновесието на световната обществена система като цяло.

По силата на същите съображения може да се каже, че "тайните" затворени общности и организации в обществото имат подчертано деструктивна роля, тъй като провокираната от тях информация намалява силата на обратната връзка и увеличава силата на правата връзка в информационните потоци ла държавното управление. Това се дължи на факта, че различните тайни общности, обособени от световния елит, имат най-вече за цел или организираното нарушаване на обществените закони, с цел разрушаването на всички неконтролируеми отвън структурни детайли на обществото като система, или упражняване на контрол и влияние над висшите държавни системи за социално управление.

Системата на тайните организации, мафиите, ма-

сонството, религиозните тайни общности са все пример на фактори, влошаващи ефективността на държавното управление, на фактори, нарушаващи в крайна сметка равновесието на обществото като цяло.

С помощта на разработената от нас **екилибрологична концепция,** описана в настоящата книга, ние успяхме да редуцираме съдържателната категория на конструктивната ирационалност до едно радикално ново виждане в системата на научното познание, определено от нас като съчетание на фундаменталните понятия "локалност и безпричинност". В такава концепция се разкриват възможностите за едно нетривиално разширение на позитивното човешко знание, включващо в себе си по естествен начин явленията на парапсихологията, телекинезата, ясновидството и други, непонятни за съвременната наука, опитно установени факти.

С помощта на тази концепция например може ясно да се разбере същността на следния проблем: Защо появата на живота е едно ирационално явление, което служи като доказателство за съществуването на Бога? Известно е, че информационната наситеност на явлението "живот" изисква продължителността на процеса на неговата поява въз основа на познатите ни закони на природата да бъде 10 пъти по-голяма от възрастта на самата Вселена. Това е абсурдно положение, което може да се разглежда като пряко доказателство за съществуването на Бога.

Важни изводи следват и от идеята, за отделената същност на случайността в битието, опровергаваща старата теза за рационалното устройство на света като цяло. Анализът на този въпрос от гледна точка на философията на равновесието дава нова аргументация в полза на идеята за несъстоятелността на

рационалната организация на обществото, която световната конспирация се стреми да наложи чрез модела Нов световен ред. Въпросът е от изключителна важност, затова той не трябва да се предоставя за разглеждане само на изследователи, разсъждаващи единствено върху механистичния модел на управлението, известен като "пирамида, на върха на която е всевиждащото око на властта".

Скромен опит за изясняването на този важен въпрос е настоящата книга.

ЛИТЕРАТУРА

[1] Сп. "L'Acacia", масонско издание, октомври 1902, стр. 3.

[2] Walter , E. V. Power and, Violance. The American Political, Science Review, 58, 1964, p. 350.

[3] Аристотел, Метафизика. Соч. в 4-х томах, т. 1. М., 1976, с. 145.

[4] Myres, J. L. The Political Ideas of the Greeks. New York. 1927, p. 158.

[5] Arendt, H. On Violence. New York, 1970, p. 43.

[6] Dahl, R. The Concept of Power, Behavioral Science. V. 2, 1957, p. 202.

Needham,I. La Science Chinoise et L'Occident. Le Grand Titrage. Paris, 1977, p. 221

[8] Николов., И. Тайните протоколи. С, 1993, с. 38. Николов, Н. Световната конспирация, С, 1990, с. 83. Лонгиновъ, С. Новиковъ и московскіе мартинисты. М., 1876. Соколовская, Т. Русское масонство, М.

Александров, Е. Аз работих с Людмила Живкова, С, 1991.

[12] Дичев, Т., Николов, Н. Зловещий заговор. М., 1994.

[13] Николов, Н. Новият Ред, С, 1993, с. 125.

[14] Armstrong, G. The Rothschild Money Trust.

[15] Armstrong, G. An Urgent Message for You!

[16] TAIPAN - 1995 - 2005. Special issue, Fall 1994, p. 8.

[17] Bernstein, J. In Racist Marxist Israel, 1991, p. 4.

[18] Ibidem, p.6.

[19] Ibidem, p.6.

[20] Ibidem, p.9.

[21] Ibidem, p.10.

[22] Ibidem, p.10.

[23] Ibidem, p.10.

[24] Ibidem, p.13.

[25] Ibidem, p.13.

[26] Ibidem, p.16.

[27] Ibidem, p.17.

[28] Ibidem, p.27.

[29] Ibidem, p.40.

[30] Ibidem, p.41.
[31] Ibidem, p.42.
[32] Ibidem, p.44.
[33] Ibidem, p.46.
[34] Ibidem, p. 52.
[35] Ibidem, p.53.
[36] The Omega Chronicle, 1994.
[37] The Controled Media "Omega", 1994.
[38] Malachi Martin. "Keys of this Blood".
[39] The Omega Chronicle, 1994.
[40] Ibidem, p.6.
The Jewish Tribune of New York.
[42] Специалният кореспондент на Spotlight, Alistair Faulkner От Лон дон, 16.XII.1991.
[43] Spotligho от 6.XII.1991,с. б.
[44] La Page, G.Parasitic animals. Cambridge University, Press, 1951, p. 1.
Spengler, O. The Decline of the West. English edition, Knopf, N Y., 1926. [46] Mullins, E. The Biological parasite, p. 35.
[47] Mullins, E. The Shabez Goi, 1968, p. 39.
[48] Николов, Н. Новият Ред, С, 1993, с, 108.
[49] Палюшев, Б. Светът като равновесие, С, 1993.
[50] Палюшев, Б. Философия; на либерализма и политическата наука, С, 1992.
[51] Палюшев, Б. Основи на политологията. С, 1993.
[52] Палюшев, Б. Политика, Философия и трансцендентност в Новата Епоха, С, 1994.
Эйнштейн, А., Подольский, Б., Розен, Н. Можно ли считать квантовомеханическое описание физической реальности польным? В: Эйнштейн, А. Собр. науч. тр. Т. 3., М., 1966, с. 604.
[54] Bell, J. S. On The Einstein Podolsky Rosen Paradox, Physics, 1964, 1, No 3.
[55] Гриб, А. А. Неравенства Белла и экспериментальная проверка..., УФН, 1984, т. 142, вып. 4.

ДРУГИ КНИГИ ОТ СЪЩИТЕ АВТОРИ

1.Никола М. Николов, Световната конспирация, София, 1992. САЩ, 1989. Индия, 1992. Русия, 1992. Харков, 1991.

2.Никола М. Николов, Тайните протоколи, София, 1993.

3.Никола М. Николов, Новият Ред, София, 1993.

4.Никола М. Николов, Маските на величията, София, 1994.

5. Никола М. Николов, Четиридесетте безотговорни дни 1944, София, 1995.

6. Божидар Б. Палюшев, Философия на либерализма и политичес ката наука, София, 1992.

7. Божидар Б. Палюшев, Светът като равновесие, София, 1993.

8.Божидар Б. Палюшев, Световното равновесие и теория на познанието, София, 1993.

9.Божидар Б. Палюшев, Основи на политологията, София, 1993.

10. Божидар Б. Палюшев, Политика, философия и трансцендентост в Новата Епоха, София, 1994.

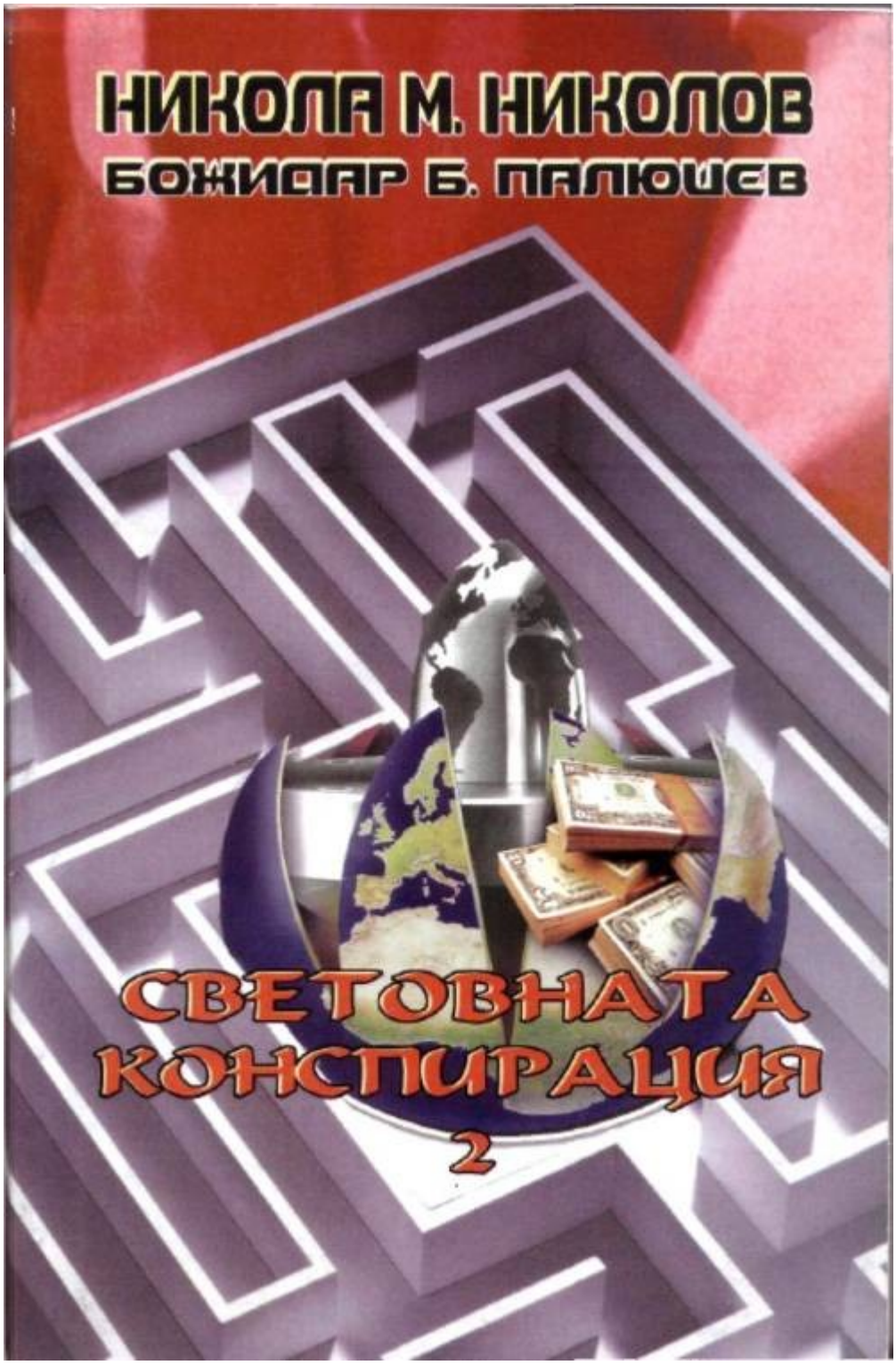
НИКОЛА М. НИКОЛОВ
БОЖИДАР Б. ПАЛЮЦЕВ
СВЕТОВНАТА КОНСПИРАЦИЯ
2